

ΜΠΟΛΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13^{ον}
1936
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.
ΑΡ.13-(630)

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΘΡΗΚΗΣ
ΤΟΥ
ΖΑΝ ΑΡΕΝ

Οι δυο κακοῦργοι είχαν συζητήσει επί ὥρες τὸ ἔγκλημά τους καὶ τὰ είχαν κανονίσει ὅλα ὥς τις πὺδ παραμικρές λεπτομέρειες.

Θὰ ἔμπαιναν μαζί στὸ μαγαζί τοῦ Κινέζου κι' ἐνῶ ὁ Σάμ, ὁ μιγας, θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ ζυγίση μιὰ οὐγγιά κανέλλα, ὁ Ζοὲ θὰ τὸν χτυποῦσε μὲ τὸ μαχαίρι του.

Εἶχαν ἐπίσης κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων, τί θὰ ἔκανε ὁ καθεὺς τους, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ βασισθοῦν στὶς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς. Γνωρίζανε ἐκ πείρας ὅτι ὅταν κανεῖς δὲν ἔχει κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων τίς λεπτομέρειες ἑνὸς ἐγκλήματος, καὶ ὅταν δὲν τὸ ἐκτελεῖ μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, τότε κάνει τίς χειρότερες γκάφες, προδίδεται, ἀφήνει ἴχνη ἀποκαλυπτικά.

Ἄ! Αὐτὴ τῇ φορᾷ, δὲν θὰ ἔκαναν καμμιὰ ἀπὸ τίς γκάφες ἐκείνες. Εἶχαν ἀποφασίσει μάλιστα καὶ τὴ μοιρασιά νὰ τὴν κάνουν ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, μέσ' στὸ μαγαζί, ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα. Ἔτσι καὶ ἡ μοιρασιά θὰ γινόταν τίμια, θὰ μπορούσαν ὕστερα νὰ χωρισθοῦν ἀμέσως καὶ νὰ μὴ φανοῦν μαζί πουμενά, γιὰ πολὺν καιρό. Πρὸ πάντων εἶχαν κάνει ὄρκο νὰ μὴ φύγουν γιὰ ταξίδι, γιατί ἡ ἀστυνομία συνήθως παρακολουθεῖ ἐκείνους ποὺ ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἔγκλημα. Μόνο οἱ ἀρχαριοὶ ἐγκληματῆς ἐξαφανίζονται μετὰ τὸ ἔγκλημά τους.

Τέλος εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ κάνουν σπατάλες τίς πρώτες ἡμέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα. Ἀπεναντίας θὰ ἔδειχναν ὅτι δὲν εἶχαν λεφτὰ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔκαναν καὶ χρέη γιὰ τὰ παραπάνω τὴν ἀστυνομία.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥριση ὥρα, ἔκαναν τὸ ἔγκλημά τους, ὅπως εἶχαν ἀποφασίσει.

Στὶς δέκα παρὰ εἴκοσι, ὁ μπάρμπα Τσέγκ ποὺ ἔκανε τὸν τοκογλύφο, τὸν κλεπτοπόδο καὶ τὸν λαθρέμπορο, ποὺ ἀγόραζε ἀπὸ τοὺς νέγρους ἐργάτες τῶν ἀδαιμαντωρυχείων, ὅσα διαμάντια κατ'ὀρθαν ἐκείνοι νὰ κρύψουν ἀπὸ τὴν ἐπίθεψι τῶν ἐποπτῶν τους, ὁ πλουσιώτατος μπάρμπα Τσέγκ, θριασκὸ τὸν νεκρὸς μέσα στὸ πατοπωλεῖο του, ἔλαμψε ἀνάμεσα σ' ἓνα θάβη με παστὰ ψάρια καὶ σὲ μιὰ κάσση μὲ κόκκινες πιπεριές. Τὰ μάτια του ἦταν ὀρθάνοιχα καὶ ὁ Σάμ ποὺ εἶχε φυγὴ εὐαίσθητη καὶ φοβιστάρια, προσπάθησε νὰ τοῦ τὰ κλείση. Ἄλλω ἐνῶ τὸ δεξὶ τοῦ μάτι ἐκλείσε εὐκόλως, τὸ ἀριστερὸ ἔδειξε μιὰ χαίρεκακη ἀντίστασι καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ κλείση. Τὸ βλέφαρό του ἀνασηκωνόταν πάλι κάθε φορὰ, καὶ ὁ Σάμ τὸ κατέβαζε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Σάμ σκέφθηκε πὼς ἵσως ὁ τοκογλύφος δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα γιὰ καλὰ κι' ἐννοοῦσε νὰ κρατῇ ἀνοιχτὸ τὸ ἓνα τοῦ μάτι, γιὰ νὰ παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τῶν δολοφόνων του. Γρήγορα ὅμως καθυσόχασε κι' ἐβεβαιώθηκε ὅτι ὁ τοκογλύφος ταῦτε ὀριστικὰ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο. Ἡ καρδιά του εἶχε πάψει νὰ χτυπά καὶ τὸ αἷμα δὲν ἔτρεχε πια ἀπ' τὴ μεγάλη τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὸ σῆμα τοῦ μαχαίρι τοῦ Ζοὲ.

Ἐνας φανογράφος ποὺ ὁ μπάρμπα Τσέγκ ἀκούγε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, δούλευε ἀκόμα ἀφροντὰς τοὺς τελευταίους ἡχούς.

ἐνὸς μοντέρου τραγουδιοῦ. Ὁ Ζοὲ τὸν ἐσταμάτησε, γιατί τὸ τραγοῦδι τὸν ἐμπόδιζε ν' ἀκούη τί γινόταν στὸν δρόμο. Ἔπειτα πήγε στὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε, ἔχωσε τὸ κλειδί μέσα στὴν ζώνη, καὶ ἔξαυγύρισε μέσα στὸ μαγαζί.

Ὁ Σάμ ἐξακολουθοῦσε τίς προσπάθειές του νὰ κλείση τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ σκοτωμένου. Ὁ Ζοὲ τὸν ἀπεμάκρυνε μὲ μιὰ ἀπότομη σπρωξιά σηκώνοντας τοὺς ὤμους του καὶ λέγοντάς του πὼς ἀδιαφοροῦσε ἀν' ὁ σκοτωμένος εἶχε τὰ μάτια τοῦ κλειστά ἢ ἀνοιχτά καὶ δὲν καταλάβαινε γιατί ὁ σύντροφός του ἔχανε εἶσαι τὸν καιρὸ του.

Ἔπειτα πήγε στὸ ταμεῖο, ἔδωσε τὰ συρτάρια, γύρωσε πάλι κοντὰ στὸν σκοτωμένο καὶ ξετίναξε τίς τσέπες του. Ἀφοῦ ἐμάζεψε ὅτι λεπτὰ καὶ κοσμήματα ἔβριξε στὰ συρτάρια τοῦ ταμεῖου καὶ στὶς τσέπες τοῦ ἱσέγκ, ἔσπυσε τὸ φῶς τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἐπέρασε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ σκοτωμένου, ὅπου μπορούσε νὰ ἐνεργῇ μὲ λιγώτερη θία. Οἱ δυο σύντροφοι ἔψαζαν στὸ μοναδικὸ ἐριμάρι, ὅπου ἔβριζαν μερικὲς δεσμίδες ἀπὸ χαρτονομίσματα κι' ἀρχισαν νὰ τὰ μοιράζονται.

Ὁ Ζοὲ εἶχε θγάλει τὸν περιστροφὸν του καὶ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι του, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς μοιρασιάς. Ὁ Σάμ ποὺ ἦταν δεισιδαιμόμων, τὸν συνεβούλευσε νὰ κἀν γρήγορα γιατί ὁ σκοτωμένος εἶχε ἀκόμα ἀνοιχτὸ τὸ ἓνα τοῦ μάτι καὶ τὸ θεωροῦσε αὐτὸ γιὰ πολὺ κακὸ οἶον.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκουστικὰν χτυπήματα δυνατὰ στὴν πόρτα, ποὺ ἔκαναν τοὺς δυο δολοφόνους νὰ πεταχτοῦνε ἀπάνω.

Ὁ Σάμ μάλιστα τὰ ἔχασε καὶ κατατρόμαξε.

Τέντωσαν τ' αὐτιά τους κι' ἀκούσαν πὼς κάποιος φώναζε μὲ τὸν φουρκισμένον τὸν Τσέγκ. Τὸν ἀνεγνώρισαν κι' οἱ δυο ἀπ' τὴ φωνή του.

Ἦταν κάποιος κοκκινوترίχης Ὀλλανδὸς, ἓνα ἀπόθρασμα τῆς κοινωνίας ποὺ ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἔφαγε νὰ εὖρη ἀγοραστὴ γιὰ μερικὰ μεγάλὰ διαμάντια ποὺ κανεῖς δὲν ἤξερε τὴν προέλευσί τους. Ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν κλοπιμαῖα.

Οἱ δυο σύντροφοι ἀκούγαν τὸν Ὀλλανδὸ νὰ ἐρίζη τὸν Τσέγκ κι' ἀπὸ τὰ λόγια του κατάλαβαν ὅτι ὁ Κινέζος τοκογλύφος τοῦ εἶχε ὀρίσει ραντεβὺ γιὰ τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ νὰ συμφωνήσουν γιὰ τὰ διαμάντια.

Τότε ἐξήγησαν γιατί ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου ἦταν ἓνας ξύκος μὲ δυο ποτήρια κι' ἓνα μπουκάλι τζίν καὶ ὅπως κι' ἓνα κι' ἓν μὲ σπᾶνια πούρα.

— Ἄν ἐρχόμασταν μιὰ ὥρα ἀργότερα, εἶπε ὁ Σάμ.

— Ἄν ἐρχόμασταν μιὰ ὥρα ἀργότερα, θὰ ὀρίκαμε στὸ συρτάρη καὶ τίς ἐξομνῆς τοῦ Ὀλλανδοῦ ποὺ ἀξίζουν ἀκριβότερα ἀπ' αὐτὰς ἐγρύλλισε ὁ Ζοὲ κι' ἐχτύπησε δυνατὰ τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ συρτάρη.

Ἡ γροθιά ἐκείνη ἔκανε ν' ἀνοίξη μιὰ μυστικὴ θύκη τοῦ ἐριμαρίου μέσ' ἀπὸ τὴν ὁποία πετάχθηκαν μερικὰ ἀκατέργαστα διαμάντια.

— Ἄ! αὐτὰ, τὰ δυο τρίτα εἶνε δικά μου καὶ τὸ ἓνα δὲν σου! ὁ Ζοὲ εἶπε, βλέπεις εὖρημα, ἐκτός παραγράμματος.

Ὁ Σάμ δὲν ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀισθανόταν ὅτι ὁ Ζοὲ εἶχε ὅλη τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ξεφορτωθῇ καὶ ὅτι ἀν δὲν τόκανε ἦταν νὰ τὸν ἐξορτωθῇ καὶ τὸ δικό του πτώμα ἐκεῖ μέσα, πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποκαλύπτεται πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τὸν ἐξορτωθῇ καὶ τὸ δικό του πτώμα ἐκεῖ μέσα, πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποκαλύπτεται πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Δὲν ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ πῇ τίποτα. Κύτταξε μόνο τὸ μπουκάλι μὲ τὸ τζίν καὶ εἶπε στὸν σύντροφόν του.

— Τί λές; Πίνουμε μιὰ ποτήρια τζίν προτοῦ φύγουμε.

— Ναι, ἀλλὰ μόνο δυο γυαλιές.

Ἀισθανόμασαν καὶ οἱ δυο τοὺς τὴν ἀνάγκη νὰ δροσίουν λίγο τὸ λαρυγγί τους. Ὁχι θέλαμε ἀπὸ τὴν γιὰ τὸ ἔγκλημά τους. Τὴ μοιρασιά εἶχε ἀνέμενε ἓνας Κινέζος λιγώτερος κατὰ ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Πέρισαν λοιπὸν τὰ ποτήρια τους καὶ τ' ἔδειξαν μὲ θουλιμα.

Ὁ Ζοὲ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ ἓνα χέρι. Ὁ Σάμ τὸν μιμήθηκε.

Μιὰ ἀνεξήγητη εὐεξία, κατὰ τὸν μὴ εὐχάριστον νόρον τοῦς ἔβριζε καὶ τοὺς δυο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, κάποια κα-

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θα σοὺ πῶ μιά ἱστορία ξεχασμένη καὶ παλιὰ, μιά μικρούλα ἱστορία, τρυφερὴ σὰν παραμῦθι, π' ἔτσι διάθηκε, κι' ἐχάθη σὰ σκιά στὴ σιγαλιά καὶ τῆ σκέπασαν τὰ χρόνια καὶ τὴ σκέπασε ἡ λήθη: "Εἷνας νέος εἶχε δώσει σὲ μιά νέα τὴν καρδιά καὶ σὲ μιά γλυκεῖα ἀγάπη ὁ φτωχὸς εἶχεν ἐλπίσει μὰ ἐκεῖνη ποῦχε τόσο κι' ἄλλη τόσο ἀπονιά, σ' ἄλλον δίνει τὴν καρδιά της, ἄλλον θρῖσκει ν' ἀγαπήσῃ. Μὰ τὸν πρῶτο ποῦ δὲ νοιώθει τώρα πειὰ καμμιὰ χαρὰ, ποῦ στὴ δύστυχη καρδιά του εἶν' ἡ λύπη θρονιασμένη, δὲν τὸν νοιάζει ποῦ γιὰ πάντα θὰ τὸν δέρν' ἡ συμφορὰ φτάνει μόνο νὰν' ἐκεῖνη π' ἀγαπᾷ εὐτυχισμένη! "Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία ψεύτικη μὴ σοὺ φανῇ καὶ μὴν πῆς πὼς μετ' τοῦ νοῦ μου μοναχὰ τὴν ἔχω γράψει. Γιὰ νὰ γίν' ὅπως τὴ λέω τρυφερὴ κι' ἀληθινὴ κάποιος πρέπει νάχη ζήση, κάποιος πρέπει νάχη κλάψει!...

ΑΙΚ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ.

ΑΥΓΟΥΛΑ

Νὰ ἡ κόρη ἡ ἀκριβὴ, ἡ γητεῦτρα ἡ μαγικὴ
κ' ἡ γλυκεῖα αὐγούλα
νάτη κ' ἔρχεται ἀγνή, λευκοφόρα ἀγγελικὴ
πίσω ἀπ' τὴ ραχοῦλα...
Νὰ ἡ κόρη ἡ ἀκριβὴ ποῦ μετ' ἄστροι περπατεῖ
τὸ χρυσοῦ φεγγάρι
κι' ὅποιος ἀσφραῖ θωρεῖ τόχει θάμα καὶ γιὰ τὴ
νάχη τόσο χαρί...
Τὰ ματάκια τὰ μαθιά, τὰ πυρρόξανθα μαλλ' ἔχ
νοιώθοντας, κυρά μου
σὰ λαγγεῦουν τὰ κλαδιά, τὰ πουλάκια κ' ἡ λαλιά
σπάραιε ἡ καρδιά μου...
Στ' ἀχνόφωσ σου τὸ γλαρό μου σαστίζει το μυαλό
κ' ἡ λευκὴ ψυχὴ μου
φαίνει πάντα μυστικὸ ἕνα ὄνειρο τραλλό
κάποια προσευχὴ μου...
Γιὰ μὴ θυμῶσι παλιὰ, μαῦρα μάτια, ἀγνὰ φιλιὰ
ζηλευτὴ ροδόουλα...
Εὐὸ χεῖλ' ἀκκία ομιλεῖται ποῦ μ' ἀνείπωτ' λαλιά
χάθηκαν... μὴ αὐγούλα!...

ΓΕΩΡ. ΣΑΡΡΗΣ

τοαρίδα ἔπεσε ἀπ' τὸ ταβάνι μέσ' τὸ ποτήρι τοῦ Ζοῆ. "Εκεῖνος ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴ διώξῃ, μὰ δὲν κατῶρ-
θωσε νὰ τὸ μετακινήσῃ καθόλου. Τοῦ φαινότανε σὰν νὰ ἦταν
τὸ χέρι του ξεκολλημένο ἐντελῶς ἀπ' τὸ κορμὶ του. "Εκανε τότε
νὰ μετακινήσῃ τὸ ἄλλο του χέρι. Μὰ καὶ τὸ πῆγαινε νὰ τὸ ση-
κώσῃ, τὸ κεφάλι του, ποῦ ἔμεινε χωρὶς στηρίγματα, ἔπεσε βαρὺ
ἐπάνω στὸ ἔρσινωτὸ τῆς καρέκλας. Μιά θαρεῖα ὁλαστήμια
ἔφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη του καὶ τὰ μάτια τοῦ καρφώθηκαν ἐπάνω
στὸ μπουκάλι μετ' τζίν.

Ὁ Σάμ προσπάθησε κι, αὐτὸς νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κα-
τάρθωσε.

Τότε οἱ δύο κακοποιοὶ κυττάχτηκαν μετ' ἑκφρασι φριχτῆς
ἀγωνίας. Εἶχαν θυμηθῇ τὸν Ὀλλανδὸ, τὸν ὁποῖο περιμενε ὁ
σκοτωμένος. Κυττάσαν τὸ μπουκάλι καὶ ξανακυττάχτηκαν!...
Εἶχαν καταλάβει πειὰ!... Τὸ τζίν ποῦ ἦτανε στὸ μπουκάλι, εἶχε
δὲν μπόρεσαν... "Ἡ γλῶσσες τους ἦταν δεμένες...

Τότε κατάλαβαν ὅτι ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα, ἦσαν πειὰ κα-
ταδικασμένοι. Ὁ Κινέζος τοκογλύφος ἤθελε νὰ δηλητηριάσῃ
τὸν Ὀλλανδὸ καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ διαμάντια.

Σωριασμένοι στὰ καθίσματά τους, μετ' ἑκφρασι τρομερῆς ἀ-
γωνίας, παρακολουθοῦσαν ὁ ἕνας τοὺς μορφοσμούς τοῦ
ἄλλου, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ὁ καθένας ἀπὸ τὴν
ἑκφρασι τοῦ συντρόφου του, τ' ἀποτελέσματα ποῦ εἶ-
χε αὐτὸ τὸ δηλητήριο καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο...

Σὲ μιά στιγμή ὁ Σάμ ἔκλεισε τὸ ἕνα του μάτι, καὶ
τὸ ἄλλο ὀρθάνοιχτο τὸ κάρφωσε ἐπάνω στὸν σύντρο-
φὸ του.

"Ἦθελε μετ' τὸ κίνημα αὐτὸ νὰ τοῦ πῇ πὼς ὄλ' αὐτὰ
ἔγιναν γιὰ τὸ δὲν εἶχαν κλείσει τὸ μάτι τοῦ σκοτω-
μένου...

ZAN APEN

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΖΗΛΑΔΙΑ ΜΕ ΧΟΙΡΙΝΗ ΚΕΦΑΛΗ
(ΑΝΔΡΟΥ)

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πυκτὴ ἀπὸ χοιροκεφαλὴ τοῦ
ποῖα δονομάζουν ζηλαδία ἀπὸ παραφθορὰ τῆς ἰταλοῦ
λέξεως τζελατίνια ἢ τζελάτη.

Ἀφοῦ μαδηθῇ καὶ καθαρισθῇ καλὰ ἡ κεφαλὴ καὶ ἀπο-
συν τὸ κρανίον καὶ θγάλουν τὸ μυαλό, θάσουν τὸ ποῖον
γδαρμένη, κεφαλὴ μέσα σὲ μπόλικο νερὸ μερικὲς ὥρες καὶ
φύγουν ὅλα τὰ αἷματα. Τότε τὰ θράουν ὅλα μαζί μετ' ἑ-
τόσο ποῦ νὰ σκεπάζονται μέσα στὴν καταρόδα, ρίχνοντας
— 3 κρεμμύδια φέτες, ρίζες σέλινο, μαϊνθάνο, 2-3 φύλλα
φνης καὶ ἀνάλεγα σπιρτὰ πιπέρη καὶ ἀλάτι. Τὸ μυαλό θά-
ξουμε ἀπάνω - ἀπάνω, ὕστερα νὰ θράσῃ μόνο μισὴ ὥρα
τὸ θάξουμε ὕστερα νὰ κρυώσῃ σὲ κρύο νερὸ. Ἀφοῦ ἔσται
κεφαλὴ καὶ τὸ ποῖόν της, τὴν στραγγίζουμε, περνοῦμε τὴν
μὴ ἀπὸ ψιλὸ τρυπητὸ καὶ τὸ θάξουμε νὰ θράσῃ ἀκόμα κα-
τραβήξῃ. Τοῦ ρίχνουμε δὲ ἀκόμη λίγο ἀλάτι ἂν χρειάζε-
ται, πιπέρη καὶ ἕνα φλυτζάνι ἔξω, καὶ ἀφοῦ θράσῃ καὶ με-
τὸ μισό, τὸ τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ ἄμα κρυώσῃ ἡ
λὴ, ἔξεκοκκαλίζουμε ὅλα τὰ ψαχνὰ της, γλῶσσα καὶ λα-
κόθουμε μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ θάξουμε μέσα σὲ ποῖον
θάξο πῆγνινο. "Ἄν θέλουμε καὶ μὰς ἀράσῃ, ἔξω
με καὶ λίγο σκόρδο κομμένο ψιλὸ καὶ τὸ ποῖον καὶ με-
ρικὲς ψιλὲς φέτες λεμόνι. Ὑπολογίζουμε δὲ τὸ ποῖον
μὴ νὰ εἶνε τόσο ὥστε νὰ σκεπαστοῦν ὅλα τὰ ψαχνὰ
χινά, ἂν τυχόν δὲ εἶνε λιγώτερο τὸ ποῖον ἀπὸ
τεύσουμε σ' αὐτὸ ἕνα φλυτζάνι νερὸ ποῖον καὶ
ξουμε στὰ ψαχνὰ. Ἀφήνουμε ἔτσι νὰ κρυώσῃ
νὰ πῆξῃ ἡ ζηλαδία, τρώγεται κατόπιν μετ' ὅσο
μὴν ἡ ἔξω. Μέσα στὴ σάλτσα αὐτὴ ρίχνουμε
δανὸ ψιλό.

ΨΑΘΟΥΡΙΑ ΚΑΡΥΔΑΤΑ
(Ἑστίαση ἀπὸ τῆς κ. ΣΑΡΡΗΣ)

"Εμεῖς, στὸν τόπο μας, στὰ Ἀλάττοιτα, τὰ
ναμε τὰ γλυκὰ αὐτὰ μετ' ὅλλο σπιτικό ποῖον καὶ
αὐτὸ σπῖτι μετ' ἄλλου καὶ νερό καὶ ὕστερα
δουλεύουμε μετ' ὅλλο καλὸ καὶ γιὰ νὰ τὸ δυνά-
φύλλο ψιλό τὸ πασπαλίζουμε μετ' ὅσο ποῖον καὶ
νοίγαμε ψιλό σὰν χαρτὶ μετ' ὅσο ποῖον καὶ
δωτέρω δὲ τὰ κάνουμε καὶ μετ' ὅλλο ποῖον καὶ
κλαθὰ καὶ γίνονται πολὺ ὀρεά.

Χονδροκόθουμε κάμποσα καρύδια ἢ τὰ κοπανίζουμε γιὰ
στὸ γουδί. Τοὺς ἀνακατεύουμε ζάχαρι ψιλὴ καὶ κατέλα
τὰ ραντίζουμε μετ' ὅλλο κονιάκ γιὰ νὰ λασπώσουν λιγὰ καὶ
τυλίγονται εὐκολώτερα στὰ φύλλα. Ἀπλώνουμε στὸ τραπέ-
2-3 φύλλα τοῦ μπακλαβά, θάξουμε ὀρεά καὶ ἀπὸ
καὶ τότε τυλίγουμε τὰ φύλλα, θάξοντας τὸ ποῖον καὶ
τὴν ἄκρη, ὅπως τὸν κυτνὸ στὸ τσιγάρο, γιὰ νὰ τυλιγθῇ
τὸ φύλλο ἀπάνω του. Τότε τραβοῦμε τὸ ποῖον καὶ
κόθουμε τὸ σουτζουκι αὐτὸ κομμάτια ὥς τὸ μεγάλο μετ' ὅ-
κυτλο καὶ τὰ θάξουμε σὲ καραβάνια ὀρεά, κοντά-κοντά καὶ
κουν. Ὑπολογίζουμε νὰ εἶνε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γεμίσῃ ἡ
βάνια ἢ τὸ ταψάκι. Τὰ ραντίζουμε τότε μετ' ὅσο ποῖον καὶ
ψήνουμε στὸν φούρνο καὶ κατόπιν τὰ περχνόουμε σὰν τὸν
κλαθὰ μετ' ὅλλο σιρόπι δεμένο.

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΜΙΔΙ

"Ἀφοῦ μουσκέψῃ ὁ μπακαλιάρος, ὅπως συνήθως
καὶ ξαυμυρίσῃ, διαλέγουμε μερικὰ κομμάτια ψαχνὰ καὶ
πολλὰ κόκκαλα καὶ πέτσες καὶ τὰ θάξουμε ἀπάνω σ' ἕνα
ραμίδι ἀνάστροφο ἢ καὶ σὲ ψιλό τοῦθλο νὰ ψηθῇ σὲ φού-
δὲ μισὴ ὥρα. "Ἄμα ὅγῃ δὲ ὁ μπακαλιάρος, ζεστὸν
στὸς, ὅπως εἶνε περιόχεται μέσα σὲ πάτο θαλῶ καὶ
δολέμονο καλὰ δουλεμένο καὶ ἀρκετὸ μαϊνθάνο ψιλό καὶ
σὰ καὶ μιά ἰδέα ψιλό-ψιλό κρεμμίδι.

Δημήτριος Πορταρῆς
Διὰ τὴν ἀντιγραφήν
ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Κ ο ν ΣΤΑΜ. Σ... Μακεδονίαν. — "Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς
δίας σας προτρέψατε πάντα δυνάμενον νὰ μοῦ στείλουν τὰ
ταγές.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὑπο ἡ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μαστίχα - μπριτζ τὴν περασμένη Δευτέρα τὸ ἀπόγευμα πα-
ρὰ τὸ κ. καὶ τῇ κ. Α. Μάτσα.

—Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἡ κ. καὶ αἱ δ. Παπαρηγο-
πούλου, ἡ κ. Β. Δούσανη, ἡ κ. Μαντζαβίνου, ἡ κ. Φ. Σερπιέρη,
ἡ κ. Μπαλτατζῆ, ἡ κ. Ε. Αβέρωφ, ἡ κ. Καραντζόγλου, ἡ κ.
καὶ ἡ δ. Θεολόγου, ἡ κ. Κ. Τσαλδάρη μετ' ὀρεά τὸν αὐτὸν ἄ-
πὸ δαντέλλα μαύρην, ἡ κ. Μ. Βλαστοῦ, μετ' ὀρεά τὸν αὐτὸν
ροῦν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρούφου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ὑψηλάντη, ὁ κ. καὶ
ἡ κ. Βλάχου, ἡ κ. Φραντζῆ, ἡ κ. Η. Ἠλιάσκου, ἡ κ. Σ. Εὐ-
γενίδη, ἡ κ. Πεσμαζόγλου, ἡ κ. Καμπᾶ, ἡ κ. Καθῶδια, ἡ κ.
Σακελλαρίδου, ἡ κ. Ἀθηνγενῆ.

—Εἰδομεν ἐπίσης τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Χρηστομάνου, τὸν κ.
καὶ τὴν κ. Ἀργυροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σερπιέρη, τὸν
κ. καὶ τὴν κ. Π. Λυκορέζου, τὴν κ. Μ. Μεταξᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν
κ. Ραζέλλου, τὴν κ. Τ. Φορέστη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Αἰλιανοῦ, τὸν
κ. καὶ τὴν κ. Σκαναβῆ.

—Χαριτωμένη μετ' ὀρεά θελοῦδο ἡ κ. Κ. Μάτσα, ὡς πάντο-
τε κομψότατη ἡ κ. Α. Λιάμπεη καὶ ἡ κ. Ε. Μπαλτατζῆ, μετ' ὀρεά
φύσσας καπελλάκι ψάθινον μετ' ὀρεά ἡ κ. Μαλαμίδη.

—Εἰδομεν καὶ ἕνα γκροῦν νοστιμωτάτων δεσποινίδων: αἱ δ.
Καραντζόγλου Καθῶδια, Ἀνδριτσάκη, Εὐγενίδη, Ἀθηνγενῆ,
Μάτσα. Ἦσαν καὶ οἱ κ. Δ. Λεβίδης, Μ. Βλαστός, Μανέττας,
Συδάκης, Μπαλτατζῆς, Καραντζόγλου κλπ.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ἀρβαντιδὴ ἐδέχθησαν ἀρκετοὺς φίλους τῶν
τῆν περασμένη ἑβδομάδα, κατὰ τὴν ὥρα τῆς μαστίχας.

—Διεκρίναμε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Βλαστοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν
κ. Μ. Μεταξᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν Γ. Σκουζέ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ.
Ἀθανασιάδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Βλάχου, τὸν κ. καὶ τὴν
κ. Ι. Ἰατρίδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Σωρέμη, τὴν κ. Α. Μελᾶ,
τὴν δ. Σινιόσγλου, τοὺς κ. κ. Ν. Ἀθανασιάδου, Ν. Μαυροκορ-
δίου, Α. Δελγιώργου, Β. Βλάχου, Δ. Χέλμιν, Ἰατρίδου κλπ.

Τὸ περσιμένο Σαββατὸν τὸ ἀπόγευμα δεξιώσις εἰς τοῦ κ.
καὶ τῆς κ. Κ. Μπότση.

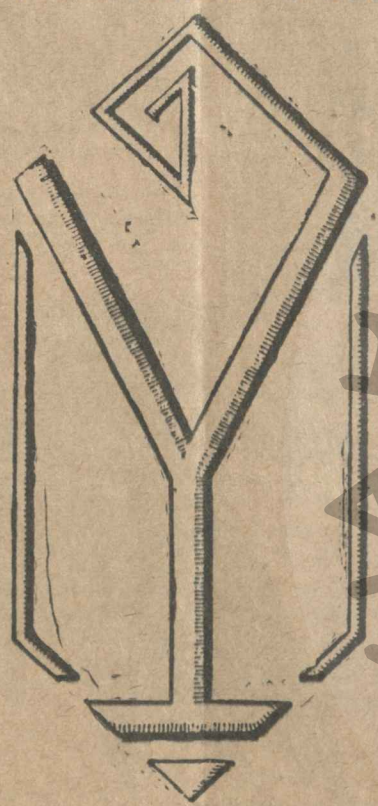
—Παρευρέθησαν ἡ κ. Π. Τσαλδάρη μετ' ὀρεά
καὶ ἡ κ. Ὑψηλάντη, ἡ κ. Μπενάκη, ἡ κ. Δού-
σανη, ἡ κ. Ἠλιάσκου, ἡ κ. Βαλακωρίτου, οἱ
κύριοι καὶ αἱ κυραὶ Ν. Καρέλλα, Ζαλοκώστα,
Ραζέλλου, Μπότση, Λιάμπεη, Μπότση, Σ. Θε-
ολόγου, Βακκά, Μπέμη, Μαλαμίδη, Ἀπέρη,
Ζαγοράς, αἱ δεσποινίδες Παπαρηγοπούλου,
Πεσμαζόγλου, Λυκορέζου, Ἀνδριτσάκη, Μιχα-
λοπούλου, Ἰωσηφόγλου, Κετσέα καὶ οἱ κύριοι
Καραντζόγλου, Τσάτσος, Α. Μπαλτατζῆς, Βι-
έρου, Χαϊκάλης, Μιχαλοπούλου καὶ ἄλλοι.

Τὸ θράδυ τοῦ περασμένου Σαββάτου μικρὰ
ἐσπερίς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Σ.
Παπαρτῆ.

—Παρευρέθησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομι-
κῶν καὶ ἡ κ. Ματζαβίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελ-
μούζου, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας καὶ ἡ κ.
Ρουσσὴν Ἑσρέφ μετ' ὀρεά, ὁ πρεσβευτὴς τῆς
Ὀγγαρίας, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ὀλλανδίας, ὁ
κ. καὶ ἡ κ. Βίσεκ μετ' ὀρεά, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Χαριλάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Παλαμά μετ' ὀρεά
μπροσέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κιτσικῆ, ἡ δὲς Μαρ. Γρυ-
παρῆ μετ' ὀρεά σάτεν, ἡ κ. Αἰκατερίνη Βάττη
μετ' ὀρεά μπλέ-σιέλ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Κέμπ, ὁ
κ. καὶ ἡ κ. Ρίστ, ἡ κ. Μαυρίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Παλλιδῆ μετ' ὀρεά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλτῆ κομψο-
τάτη μετ' ὀρεά θελοῦδο, ἡ κ. Μ. Μπενάκη μετ'
γκρο-μπλέ, αἱ δίδες Ἀθηνγενῆς μετ' ὀρεά
μῶδ, Λαγουδάκη μετ' ὀρεά, Βότση μετ' ὀρεά καὶ
πράσινα, Φωστηροπούλου μετ' ὀρεά καὶ μαῦρα,
Παυλὴ μετ' ὀρεά καὶ οἱ κ. κ. Α. Α. Πάλλης, Βαμ-
βέτσος, Λάσκαρης, Ἀθηνγενῆς, Α. Μπενάκης,
Λαπαράκης, Πετρίτης, Μίλκ κλπ.

—Τὸ ἴδιο θράδυ τοῦ Σαββάτου εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον τῆς «Μεγάλῃς Βρετανίας» ἐδόθη ὁ χορὸς
τοῦ Ὀρειωτικῶ Συνδέσμου.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ψηφίον Υ κεντημένο μετ' ὀρεά
κέντημα «Πλυμτὶ» γιὰ σινδόνια.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Πῶς διατηρεῖται ἡ εμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Κ ὁ ρην τῆς Ἑρῆ μου. — Θὰ σᾶς συστήσω ἕνα φάρμακον,
μετ' ὀρεά θὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ φακίδες σας, δὲν μπορᾷ ὅμως
νὰ σᾶς ἐγγυηθῇ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μόνιμον καὶ ὀριστι-
κόν. Δυστυχῶς ἕνα τέτοιο θαυματουργὸ φάρμακο δὲν θρέθηκε
ἀκόμη. Ἡ συνταγὴ εἶνε ἡ ἑξῆς:

Beurre de cacao	10 gr.
Huile de ricin	10 gr.
Oxyde de zinc	0,20 gr.
Precipité blanc	0,10 gr.
Essence de roses	10 gouttes

Θὰ ἀλείψετε μετ' αὐτὴν πρωὶ καὶ θράδυ, μετ' προσοχὴ μὴπως
ἡ ἀλοιφή πᾶν στὰ μάτια σας. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε ἀπολύτως
τὸν ἥλιο καὶ ὅταν θγαίνετε ἔξω νὰ φοράτε θέλο. Ἐπίσης νὰ
ἀποφεύγετε τὰς ἀποτόμους μεταλλάγας τῆς θερμοκρασίας. "Ε-
πειτα μὴν ἀπελπίζεσθε. Ἡ φακίδες θεωροῦνται σήμερον τῆς μό-
δου. Ἡ Τζὲαν Κράουφορντ, μιά ἀπὸ τῆς ὀρεότερες στάρ, ἔχει
γύρω στὰ μάτια της τοῦ κόσμου τῆς φακίδες καὶ τῆς ἐπιδει-
κνύει μάλιστα!

"Ελενα Μ., Ἐνταῦθα. — Διαβάστε τί γράφω στὸ προηγού-
μενο φύλλο στὴ «Νεράϊδα τοῦ Βουνοῦ» καὶ περιποιηθῆτε τὸ δερ-
μα σας κατὰ τὸν αὐτὸν τόπο. Ὡς κρέμα χρησιμοποιεῖτε αὐτὴ ποῦ
συνιστᾷ καὶ σ' ἐκείνην ἡ δίδετε νὰ σᾶς ἐτοιμάσουν τὴν ἑξῆς:

Ianoline anhydre	25 gr.
Axonge Benjoinés	25 gr.
Pommande de Coneombres	50 gr.
Eau de roses	15 gr.

Τὸ θράδυ νὰ ἀλείψετε μετ' ὀρεά τὸ πρόσωπό σας κάνον-
τας ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ καὶ κατόπιν νὰ τὴν σφουγγίζετε μ' ἕ-
να θαμβάκι ὀρεγμένο μετ' ὀρεά τριανταφυλλόνη, ἐκτός ἀπὸ τὰ
μάτια, ὅπου θ' ἀφήνετε ἄφθονη κρέμα. Ἡ κιτρινίλες κάτω ἀπὸ
τὰ μάτια σας δὲν ὀφείλονται στὸ ἥλιο καὶ καύση.
Μήπως ὀποφύγετε ἀπὸ τὸ στομάχι σας ἡ ἀπὸ τὸ
ἥπαρ; Τὸ χρώμα Ραζέλ σὲ πούδρα εἶνε κατὰ-
λλο γιὰ τὸ δερμα σας. Ὑπάρχουν πολλὲς κα-
λὲς πούδρες, ἀλλὰ ἀφοῦ ζητᾷτε τὴ συνδουλὴ μου
σᾶς συνιστᾷ νὰ δοκιμάσετε τὴν «Mystikism» ποῦ
δὲν εἶνε ἀπὸ τῆς πολὺ ἀκριβῆς.

"Ἀ ν θ ο ῦ λ α ν, Τρίπολιν. — Τὸ «Μπουκέτο» ἀ-
φιερώνει ἡδὴ ἰδιαίτερον σελίδα γιὰ τὴν γυμνα-
στικὴν ποῦ θέλουν νὰ κάνουν ἡ ἀναγνώστρις τοῦ
μόνες τους στὸ σπῖτι τους. Φροντίζουμε δηλαδὴ
πάντοτε, ὅχι μόνον νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀλλὰ νὰ
προλαμβάνουμε τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀναγνώστων
μας καὶ νὰ συμβαδίζουμε μετ' ὀρεά τῆς
ἐποχῆς. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποῦ μετ' ὀρεά, δὲν
εἶμαι δυστυχῶς ἀρμόδια νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Σὺ
βουλεύεσθε καλύτερα ἕνα γιὰτρό.

"Ἀ ν θ ο ῦ λ α ν, Τρίπολιν. — Γιὰ ὀρεά
μα τοῦ Θεοῦ, τί ἀπαρτίδοξια εἶνε αὐτὴ! Ἐλ-
πίσω πὼς τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ τὸ πῆρατε ὅχι μετ'
τὴν πεποίθησιν πὼς εἶδατε πραγματικὰ θάρος
τῆς γῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνετε πνεῦμα. Ἐπανει-
λημμένως ἔδωκα ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴν οδηγίαν
γιὰ τὸ πὼς νὰ ἀδυνατίζετε. Συμμορφωθῆτε μ'
αὐτῆς. Τὸ θάρος σας σὲ ὕψος 1.60 πρέπει νὰ
εἶνε 56 κιλά, ἀλλὰ ἂς κατεβῆτε στὰ 60 καὶ
ἀπ' ἐκεῖ ὀρεπόμε. Μὴν κάνετε πάντως τίποτε
τὸ ἀπότομο καὶ καταστρέψετε τὴν ὀρεά σας
καὶ τὴν ἐλαστικότητά τοῦ σώματός σας. Ἡ γυ-
μναστικὴ καὶ ὁ περιπάτος πρέπει ἀπαραιτήτως
νὰ συμπληρῶνουν τὴν διαίτα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος).

— Ποιός είσθε, κύριε; ρώτησε ο αστυνομικός.
 — Ο νέος δίστασε μια στιγμή κι έπειτα απάντησε:
 — Είμαι ο Ροβέρτος Ντελάνκρ.

Ο μνηστήρ της δεσποινίδος Ντενίς

Και συγχρόνως έρριξε μέσα μια μικρή γεμάτη άγωνία. Είδε τότε τη Ντενίς, στηριγμένη στον τοίχο στο δάθος της γαλαρίας.

Η Λουκία Γκρελιέ πλάι της την συγκρατούσε μέσα στην αγκαλιά της για να μην πέσει κάτω.

Τότε ο Ροβέρτος δεν μπόρεσε πια να συγκρατηθεί.

Με μια απότομη κίνησι παραμέρισε τον Γκρελιέ κι έτρεξε μέσα.

Έπειτα από μια στιγμή θρискότανε πλάι στη Ντενίς... Την έσφιξε τότε στην αγκαλιά του και με γλυκά λόγια και φιλήματα προσπάθησε να την κάνει να συνέλθι από την ταραχή που της προκαλούσαν οι δυο πυροβολισμοί.

— Τι έχεις, αγαπημένη μου; τ' ης έλεγε. Δεν είναι τίποτε. Κα- νέννας δεν έπαθε τίποτε...

Μά η Ντενίς τον κύτταζε χωρίς να του απαντά...

Και σε μια στιγμή, ξεφεύγοντας από τα χέρια του, σωριά- στηκε κάτω λιπόθυμη.

Ο Ροβέρτος τη σήκωσε άμέσως στα δυνατά μπράτσα του και τη μετέφερε σ' έναν καναπέ.

Συγχρόνως η Λουκία Γκρελιέ έτρεξε κι έφερε ένα μπουκάλι αϊθέρα και της το έβαλε κάτω απ' τη μύτη.

Τη στιγμή ακριβώς που η Ντενίς συνέρχταν, ο Μπρίς Ταβερνιέ βγήκε από το άτελιέ, κρατώντας ακόμα το περιστροφό του στο χέρι.

Πλησίασε τον Ροβέρτο Ντε- λάνκρ και του είπε:

— Είνε προτιμότερο να μη μπη ή δεσποινίς Ντενίς μέσα σ' αυτό το άτελιέ, όπου κοιτώνται νε- κροί οι δυο άνθρωποι κοντά στους οποίους έλπιζε να βρη προστασία και άσυλο... Πηγαί- νετέ την στο χωριό, στο σπίτι όπου επρόκειτο να περάσει ά- πόψε την νύχτα της μαζί με τη θεία της κι έλάτε κατόπιν να με συναντήσετε... Τότε θα σας τ' εξηγήσω όλα... Ήρεβουάρ, κύριε Ντελάνκρ...

Κι ο Ταβερνιέ, αφήνοντας τον Ροβέρτο κοντά στη Ντενίς, η οποία είχε μυνέθει πια έν- τως, ξανάγρισε, ακολουθού- μενος από τον Γκρελιέ, μέσα στο άτελιέ, του οποίου την πόρ- τα έκλεισε πίσω τους.

Εκεί, είπε στον Γκρελιέ:

— Να τρέξης να τηλεφωνήσης στην αστυνομία να στείλουν έ- να γιαιτρό. Δεν έχει καμιά άλ- λη δουλειά να κάνει εδώ παρά να πιστοποίηση τους δυο θανά- τους... Αυτός έμεινε στον τόπο από το σφάλμα μου. Όσο γι' αυτή... μοδ φαίνεται ότι κι η κείνη ξεψύχησε πια...

Ο Γκρελιέ τον κύτταζε σα- στισμένος.

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

— Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

— Έπειτα ρώτησε:

— Αυτός;... Ποιός;... Ποιό είναι το όνομά του;... Ποιό τ' έλος πάντων ο μυστηριώδης δολοφόνος;

— Έλα μαζί μου!... του απάντησε ο Ταβερνιέ.

Και, πιάνοντάς τον από το μπράτσο, τον παρέσυρε γωνιά του άτελιέ, όπου κοιτόταν το πτώμα του δολοφόνου.

Το άνασήκωσαν λίγο και γύρισαν το κεφάλι του προς μέρους τους.

— Άμέσως ο Ζερμαίν Γκρελιέ έβγαλε ένα υπόκοφο έξω και είπε με σιγανή φωνή:

— Μά αυτός είναι ο Σουλθαίν Φαβρέιγ!...

Ο Ταβερνιέ τον κύτταζε μια στιγμή κι έπειτα του απάντησε:

— Ναι, είναι ο Σουλθαίν Φαβρέιγ!... Αυτός ήταν ο άστυ- αούλλητος δολοφόνος.

Και κατόπιν έπρόθεσε:

— Έλα τώρα, να δοίμε και τη συνένοχό του... τη γυναι- τού...

Οι δυο άνδρες πλησίασαν το άγαλμα του Σατανά, μπρο- σάθρο του οποίου κοιτόταν η θεία Άδριανή.

Ο Ταβερνιέ έσκυψε για να εξετάσει τον σφυγμό της και πείτα άναρθώθηκε λέγοντας:

— Τελείωσα κι' αυτή!... Πάει να συναντήσει τον σύζυγό της...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Ροβέρτος Ντελάνκρ, ακολουθώντας την υπόδειξη του Ταβερνιέ, μετέφερε άμέσως μ' ένα άμάκι την Ντενίς στο σπίτι Μαλθαλ, όπου επρόκειτο να περάσει τη νύχτα της.

Την άφησε εκεί στις φροντίδες μιας οικογένειας αγαθών, ρικών κι άμέσως κατόπιν πήγε και συνάντησε τον Μπρίς Ταβερνιέ.

Ο άστυνομικός μόλις τον είδε, τον υποδέχτηκε μ' ένα λόγια:

— Ξέρετε ότι παίζατε ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι, Ντελάνκρ, τριγυρίζοντας αδιάκοπα γύρω απ' το σπίτι... Έλειψε να υποψιασθώ πως έσείς είσθε ο δολοφόνος και ο συ- ολλάθω...

Και χαμογελώντας, έπροσέθεσε:

— Μά τί τ'ά θέλετε; Κι' εγώ αν ήμου έρωτευμένος με έσείς, τ'ό ίδιο θα έκανα... Ο έρωας δεν θέλει τίποτε πρ- του, άφηφάει όλους τους κινδύνους, κι' αυτόν τον κιν- ακόμα...

Ο Ροβέρτος ώστόσο φλεγόταν από άνυπομονία να θη. Και μη μπορώντας να συγκρατηθεί, ρώτησε τον άστυ- κό:

— Μά πως κατορθώσατε να μάθετε την άλήθεια; Πό- ρέσατε να διαλευκάνετε το μυστήριο;

Ο Ταβερνιέ στάθηκε μια στιγμή σιωπηλός κι έπειτα απ- ησε:

— Τά μάντσα δια έπί- στιγμή που άνακάλυψα το χ- το έκείνο άντρείκελλο... στο ντουλάπι του γκαράζ...

— Ένα μέρος τ'ό έρω- έμεινε ακόμα σκοτεινό γι- να... Ποιός είχε συνθέ- πεθάνη ο Φλοράν Κορντιέ; Ποιός θα κέρδιζε από τ- νατό του; Ασφαλώς ή- νη Φαβρέιγ που ήταν κ- κληρονόμος του, γιατί μ- μισα σήμερα το παρ- ράν Κορντιέ άφισε μια π- σεθαστή περιουσία... Μ- ταφια τότε σε μια έλ- λία; ή Άδριανή Φαβρέιγ άδύνατον να είχε δολο- τον θείο της, γιατί την φόνου θρискόταν μαζί με δάσος... Έκεί μ'εί- σύρει ένα άσπληκτο σ- στηριώδες σημάωμα...

Ένας πυροβολισμός άντηχσε...

με βρεί στο σπίτι...

— Και γιατί δολοφονήθηκε ο Σουλθαίν Φαβρέιγ πριν από τον Φλοράν Κορντιέ; ρώτησε ο Ροβέρτος, ο οποίος άγνοούσε το φριχτό δράμα που είχε γίνει προ όλίγων ώρων στο άτελιέ.

— Αι δέν έζέρετε... έκανε Ταβερνιέ. Ο Σουλθαίν Φαβρέιγ δέν δολοφονήθηκε καθόλου... Η δολοφονία του ήταν μια πολύ πε- τυχημένη, αλλά σατανική, σκηνοθεσία... Η άλήθεια παρουσιά- στηκε μπρός στα μάτια μου με όλη της τη φρίκη από τη στιγμή που άνακάλυψα μέσα στο κρυφό διαμέρισμα που είναι πίσω από το ντουλάπι του γκαράζ.

— Άκούστε...

Οι Φαβρέιγ, άνθρωποι άπληστοι και τρομερά φιλοχρήμα- τοι, δέν έβλεπαν την ώρα που θα κληρονομούσαν την περιου- σία του θείου τους Φλοράν Κορντιέ. Μά ο δυστυχισμένος αυτός γέρος, παρ' όλο το έμφύσημα από το οποίο υπέφερε, μπορούσε να ζήσει πολλά χρόνια ακόμα, γιατί ο οργανισμός του ήταν πολ- λυ γέρος...

Τότε οι Φαβρέιγ αποφάσισαν να τον εξαφανίσουν από το προσώπου της γής...

Και κατέστρωσαν άμέσως το σχέδιό τους, ένα σχέδιο πραγ- ματικά διαβολικό στη σύλληψή του, το όποιον μελέτησαν προσε- χτικά σ' όλες του τις λεπτομέρειες πριν άρχίσουν να τ' εφαρ- μόσουν...

Διέδωσαν έν πρώτους με τέχνη, ότι άγνωστοι και μυστηριώ- δεις έχθροι τους κατεδίωκαν και ήθελαν να τους σκοτώσουν...

Έπί όχτώ μήνες, δέν έκαναν άλλο παρά να επιδεικνύουν τ'ά ά- πειλητικά σημείωματα που λάβαιναν δήμεν από τους έχθρους τους αυτούς και που στην πραγματικότητα τ'ά έφτια- χναν οι ίδιοι.

Έφτασαν μάλιστα μέχρι του σημείου να παραπονέ- θουν στην αστυνομία και να επικαλεσθούν την προστασία της...

Κι' όταν πια τους έκα- ναν όλους να πιστέψουν ότι πραγματικά τους καταδίω- καν άγνωστοι έχθροι, σκηνο- θέτησαν την πρώτη δολοφο- νία, δηλαδή, την εικονική δολοφονία του Σουλθαίν Φα- βρέιγ και την εξαφάνισι του πτώματός του.

Ετσι θα μπορούσαν να δολοφονήσουν κατόπιν με τη άνεσί τους και χωρίς κίνδυνο τον Φλοράν Κορντιέ.

Ποιός θα μπορούσε έτσι να υποψιασθί ποτέ ως δολοφόνου του γέρου του Σουλ- θαίν Φαβρέιγ, άφου ο ίδιος είχε δολοφονηθεί πρώτος;...

Αυτό ήταν φυσικά άδύ- νατο...

Είσης, ή Άδριανή Φα- βρέιγ την ώρα που ο σύζυγός της θα δολοφονούσε τον θείο της, θα φρόντιζε να δημιουργήσει ένα σίγουρο «άλλοθι» για να μη την υποψιασθούν εκείνη.

Αφού λοιπόν οι δυο συνένοχοι σύζυγοι τ'ά μελέτησαν καλά όλ' αυτά, ο Σουλθαίν Φαβρέιγ σάν γλύπτης που ήταν, έφτιαξε το φριχτό αυτό άντρείκελλο του οποίου το κέρινο πρόσωπο του έμοιαζε καταπληκτικά...

Κι' ένα θράδυ το κρέμασε έξω απ' το παράθυρο της κάμαρής τους, ενώ ο ίδιος έσπευσε να εξαφανισθί...

Η μνηστή ρας Ντενίς, που ακριβώς εκείνη την ήμέρα είχε έρθει εδώ, το είδε πρώτη άνασηκώνοντας την κουρτίνα του πα- ραθύρου. Ο τράμος της δέ ήταν τσος, ώστε βοηθώντας και το πυκνού σκοταδιού που επικρατούσε έξω, δέν μπόρεσε να δια- κρίνη ότι επρόκειτο περι άντρείκελλου και νόμισε ότι πραγμα- τικά θα ήταν το πτώμα του θείου της.

Αυτός έντωμεταξύ, θρискόταν κρυμμένος σε μια από τις ά- κατοικητες κάμαρες του σπιτιού κι' από κεί παρακολουθούσε τ'ά πάντα. Μόλις δέ η γυναίκα του κλείστηκε, φοβισμένη δι- θεσε μαζί με την Ντενίς στην κάμαρή της, άφου προηγούμενος έστειλε την υπηρέτρια Σουλθία να ειδοποιήσει τον γείτονα της Άλφόνσο Σανέ, άπομακρύνοντάς την έτσι από το σπίτι, ο Φα- βρέιγ, χωρίς καμιά δυσκολία, μπηκε μέσα στην κάμαρη, έ- κοψε το σκονιό από το όποιο κρεμόταν το άντρείκελλο, το πήρε μαζί του και πήγε και κρύφτηκε μέσα στον κρυφώνα που είχε προετοιμάσει στο γκαράζ.

Ετσι μόλις έφθασα εγώ εδώ, θρέθηκα προ ένός σκοτεινού μυστηρίου...

Δέν ήξερα τί να υποθέσω και τί να φαντασθώ...

Η Ντενίς άγκάλιασε τον Ροβέρτο...

κα έντελως άπρόσπτα... Τ'ά έζέρετε τ'ά ύπόλοιπα...

Η σύλληψή τους ήταν πολύ δύσκολη. Είχα την ιδέα πως ήσαν άπληστοί, αυτός τουλάχιστον.

Τους έδωσα λοιπόν να καταλάβουν ότι τ'ά ήξερα όλα, ότι ήσαν πιασμένοι, ότι έπρεπε να παραδοθούν. Νόμισαν ότι τ'ά πράγματα θα συνέβαιναν έτσι, όταν ή Άδριανή Φαβρέιγ με ρώ- τησε για δεύτερη φορά: «Τι περιμένετε; Γιατί δέν τόν συλλαμ- θάνετε;» Πρέπει να δηλογησώ ότι δέν είχαν προβλέψει καθό- λου την λύσι που έδόθη σ' αυτό το δράμα. Έκείνος, ο Σουλθαίν Φαβρέιγ, μην έχοντας το θάρρος να δηλογήσει, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει. Μά προηγούμενος σκότωσε τη γυναίκα του, πα- ρασύροντάς την μαζί του στον θάνατο.

Ο έπιθεωρητής Ταβερνιέ ρώτησε κι' έπειτα ξανάπε:

— Ήταν μια από τις άγανιρώδεις υποθέσεις, στις όποιες ά- νακατεύθηκα. Από την άρχή, έβγαλα ότι ο δολοφόνος περι- πλανιόταν ολόγυρά μας, τον έβγαθα πανταχού παρόντα... Κι' αυτό τ'ό σπίτι με τ'ά σκοτεινά του διαμερίσματα, με τους μα- κρούς του διαδρόμους, με τ'ό άγαλμα του διαβόλου στο άτελιέ, τ'ό φαινόταν, σάν ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ...

Έπειτα από μερικούς μήνες, ή Ντενίς κι' ο Ροβέρτος πα- τρεύτηκαν. Παράνυφος στους γάμους τους παρέστη ο άστυ- νομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: ΟΙ γονείς της Τζουλιάνας, μιάς ώρας και χαριτωμένης Παρισινής είκοσιδύο χρόνων, αποφασίζουν να την παντρεύουν, χωρίς

ώστόσο να της ανακοινώσουν και ποιόν θα της δώσουν. Η Τζουλιάννα υποτάσσεται με θαρραλέα καρδιά στη θέλησή τους και περιμένει μ' αγωνία την επιστροφή τους απ' την έξοχ' στο Παρίσι για να δει τί θα γίνει. Τέλος η οικογένεια ξαναγυρίζει στην πρωτεύουσα. Έκεί, η Τζουλιάννα αρχίζει να παίρνει ακόμα πιο σοβαρά το ζήτημα του γάμου της, γιατί οι γονείς της της αναγγέλλουν ότι πρόκειται να της παρουσιάσουν δυο από τους υποψηφίους μνηστήρας της. Συγχρόνως αναπολεί με θλίψη τα άσκοπα νεανικά της φλέβ' και προ πάντων τη συμπάθειά της για τον νεαρό αξιωματικό Μωρίς ντε Μπρουέλ. Μά οι γονείς της την άρραβωνιάζουν στο τέλος με τον θαρρῶνο ντε Νιθέρ που η Τζουλιάννα δεν τον βρίσκει αντιπαθητικό. Είπ' ένας σαφάναρης κ'ριος, πραγματικός τζέντλεμαν, που φέρεται με μεγάλη αβρότητα σ' τη μηνησί του. Μά, παρ' όλη την συμπάθεια που της εμπνέει, η Τζουλιάννα καταλαβαίνει πως δεν τὸν αγαπά και αυτό την γεμίζει ανησυχία.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Ω, ἐγώ, ἐγώ! Καί τὸ βρίσκω αὐτὸ φριχτό...»

Πρὸ μιάς ἐβδομάδος, προσπάθησα συχνά νὰ φαντασθῶ τί θὰ εἶνε ἡ τρομερὴ αὐριανὴ νύχτα, γιὰ νὰ δομάσω τὰ νεῦρα μου ἀπὸ πρὶν, γιὰ νὰ μὴ ταραχθῶ πολὺ ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου...

Καὶ ἀποφάσισα νὰ τραβῶ πρὸς αὐτὴν τὴν μεγάλῃ περιπέτεια ἔτσι ὅπως εἶμαι, χωρὶς τὴ μάσκα τῆς ψεύτικης ἀγνοίας καὶ τῆς προσποιητῆς ντροπῆς...

Ἡ κωμωδία με ἀδιόζων... Ὁ θαρρῶνος ἄλλωστε εἶνε ἀνθρώπος με μεγάλη ἀντίληψι καὶ δὲν γελιέται εὐκόλως...

Δὲν θὰ πάρω τὸ ὕψος τῶν ἀθῶων περιστερῶν τοῦ περιγρῶν τὰ οἰκογενειακὰ μυθιστορήματα...

Εἶμαι ἡ κόρη τῆς ἐποχῆς μου καὶ τῆς κοινωνικῆς μου τάξεως, ἡ ἐντελὲς ἀθῶα στὴν καρδιά κι' ἀθικτὴ στὸ κορμί, μὰ κ' ἡ πληροφορημένη ἀπὸ τίς ἀτομικῆς μου παρατηρήσεις, τίς κουβέντες καὶ τὰ διαβάσματα γιὰ τὸ τί εἶνε ὁ ἀνθρώπινος ἔρωσ κατὰ θάθος.

Οἱ ἄντρες, τὸ ξέρω, μᾶς ἀγαποῦν μ' ἕνα τρόπο πού φαίνεται ἀρκετὰ τρελλός, στίς νέες κορίτσιες πού δὲν ἔχουν πείρα...

Μὰ ξέρω ἐπίσης ὅτι τὰ ἴδια αὐτὰ κορίτσια, μιά καὶ μνηστῆρες στὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν, μιά καὶ γίνονται γυναῖκες, βρίσκουν εὐχάριστες τίς μικρὲς αὐτὲς ἐρωτικές τρέλλες, τόσο εὐχάριστες, μάλιστα, ὥστε νὰ μὴ τοὺς φθάσει καμμιά φορὰ ὁ ἔρωσ ἐνὸς ἀνδρός. Τυπινά, πολὺ ταπεινά, διακηρύσσω, ὅτι ὅλες μου τίς ἐλπίδες γιὰ τὴ συζυγικὴ μου εὐτυχία στηρίζω σ' αὐτὸν τὸν ἐδεργετικὸ νόμο καὶ θὰ εὐχόμενον πολὺ, τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου μου, νὰ μείνω κι' ἐγὼ εὐχαριστημένη ἀπὸ τίς χαρὲς του.

Ἀν τὸ γάμο τὸ πρῶτο μόνον θῆμα εἶνε τὸ δύσκολο, ἄς πάρω θάρρος καὶ ἄς τὸ κάνω.

Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μου καὶ νὰ πῶς προέβλεψα τὴν πρώτη ἑσπέρα τοῦ γάμου. Μεθαύριο, θὰ διασκεδάσω πολὺ, πα-

ραβάλλοντας τὰ προγινωστικὰ μου μὲ τὴν πραγματικότητα

Ὅπως ἔχει συμφωνηθῇ, αὐριο, ἀμέσως μετὰ τὸ γαμήλιο γεῦμα, ὁ σύζυγός μου θὰ μὲ πάρει στὴν Κρουᾶ - ντε - Νιθέρ.

Τὸ Κρουᾶ - ντε - Νιθέρ εἶνε μιά ἀρχοντικὴ ἐπαύλιν, κομικὴ περιουσία τῆς οἰκογενείας τοῦ θαρρῶνου. Βρίσκεται πού, μετὰ τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ Μαρλὺ - λὲ - Ρουᾶ, σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο σπῆτι, στὸ ὁποῖο ἔχω ἐναπαίει κι' ἐγὼ μιά φορὰ, θὰ μείνουμε μόνον ὅσον καιρὸ μᾶς ἀρέσει. Ὁ μπάς καὶ ἡ μαμά δὲν θάρθουν νὰ μᾶς δοῦν παρὰ μὴνὸν θὰ τοὺς προσκαλέσουμε.

Δὲν ζήτησα ἀπὸ τὸ θαρρῶνο πληροφορίες γιὰ τὸ δωμάτιο, ὁποῖο θὰ περάσουμε τὴν πρώτη θρῶνιά μας. Μὲ βασανίζει ἡ γάμνησις ἐνὸς δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος, στὸ Κρουᾶ - ντε - Νιθέρ, ἀπεράντου, μὲ τεράστια ἐπιπλά ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου, — μ' ἕνα τεράστιο πρὸ πάντων κρεβάτι.

Θυμᾶμαι, πῶς, ὅταν τὸ ἐπισκεφθῆκαμε, ὁ θαρρῶνος ἐστὶν αὐτὴ τῆς μαμάς καὶ τῆς εἶπε — ὅχι ὅμως καὶ τόσο σὰν —

— Αὐτὴ εἶνε μιά κάμαρη ἱστορικὴ στὴν οἰκογένειά μας, ἡ κάμαρη τῶν γάμων...

Φαίνεται πῶς ὅλες ἡ θαρρῶνες ντε Νιθέρ, ἐδὼ κι' ἐκεῖ, νῆντα χρόνια, πέρασαν στὴν κάμαρη αὐτὴ τὴν πρώτη θρῶνιά τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους. Φαντάζομαι πῶς δὲν θὰ γίνη καὶ ἐξαίρεσις γιὰ τὴν ὑποφαινομένη θαρρῶνη Τζουλιάννα.

Καί, φαντάζομαι τὸν ἑαυτὸ μου, μαζὺ μετὸ σύζυγό μου, σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη τῶν γάμων, κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ Λουδοβίκου 15ου...

Μὲ φιλάει στὰ μάγουλα καὶ ἰσως καὶ στὰ χεῖλη...

Μὲ σφίγγει στὴν ἀγκυαλιά του τόσο δυνατὰ, ὥστε νὰ μὴ νὰ πονῶν γιὰ νὰ μου ἀποδείξῃ πῶς μ' ἀγαπάει...

Μὰ αὐτὰ τὰ χάδια δὲν μποροῦν νὰ θαστήσουν...

Κι' ἔρχεται ἡ ἐπίσημη στιγμή... Πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Τότε σκύβω καὶ λέω ἀποφασιστικὰ στὸν σύζυγό μου:

— Ἀγαπητέ μου...

...λε, συνήθισα νὰ...

...νομαι μόνον...

...κάν νὰ μὴ...

...καμαριέρα μου...

...ρεστηθῇτε νὰ...

...τρέψετε νὰ...

...μὴν μου μ'...

...φροντίζα γιὰ...

...ρὰ ἀκόμα...

...ταξὺ, σὲς...

...πάτε νὰ...

...νένα κεφάλαιο...

...ποιο ὁμορρο...

...στὴ διπλανὴ...

...κι. Ὅταν...

...σὼ, θὰ...

...μπορεῖτε...

...σεῖς... Μά...

...μὴ γδύθητε...

...μου. Βλέποντας...

...τιράντες...

...καίμου, θὰ...

...τρελλὰ γέλια...

...δὲν θὰ...

...σοβαρὴ στὴν...

...συζυγικῆς...

...Σβύστε...

...τα ἡ...

...νος, ὅπως...

...Ὁ θαρρῶνος...

...νὲ εὐγενὴς...

...δὲν θὰ...

...σφαλῶς...

ρη... Ἔτσι λοιπόν, μέσα στὸ σκοτάδι, θάρρῃ νὰ μὲ συναντήσῃ στὸ κρεβάτι...

Καὶ τότε...

Τότε, διάβολε! δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς θὰ συμβῇ, μὰ εἶμαι πάλι ἀποφασισμένη νὰ πῶ στὸ θαρρῶνο τὰ ἐξῆς:

— Κύριε σύζυγέ μου, Πάντως, σὰς προειδοποιῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε ἀπὸ μένα τὴν παραιμικὴ κίνησι... Ὅτε τὸ μικρὸ μου δάχτυλο θὰ σηκώσω... Εἶμαι ἕνα μικρὸ πλάσμα χωρὶς εὐθύνη, πού προσπαθεῖ νὰ μὴ σκέφτεται γιὰ τὴν ὥρα. Ἐπωφελήθητε. Χρησιμοποίηστε τὰ δικαιώματά σας, ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, χωρὶς νὰ μιλάτε, χωρὶς νὰ μὲ κάνετε νὰ μιλάω!...

Κι' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ νύχτα τοῦ γάμου μου...

Γέλω, ἀλλοίμονο!...

Μὰ τὸ γέλιο μου εἶνε διασμένο κι' ἀντηχεῖ ἄσχημα στ' αὐτιά μου. Ἐγὼ μᾶλλον τὴν διάθεσι νὰ κλάψω.

Ἡ νεανικὴ μου συστολὴ θὰ πεθάνῃ αὐριο... Μὰ ἀπόψε πεθαίνει κιόλας τὸ ἀκατηγμένο ὄνειρό που κάνουμε ὅλες καὶ πού οὔτε μιά, ἀλλοίμονο! δὲν τὸ πραγματοποιεῖ: νὰ συναντήσουμε στὴ ζωὴ μας ἕναν ἄνδρα πού τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ πνεῦμα του νὰ μᾶς τραβήξῃ, νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ τοῦ ποῦμε παθητικὰ: «Σ' ἀγαπῶ! Γίνου σύζυγός μου!»

Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια εἶχα κάνει αὐτὸ τὸ ὄνειρο... Μολονότι εἶμαι τόσο ψυχρή, τόσο γαλήνια φαινομενικὰ, εἶνε ἀφάνταστο τί θησαυροὺς πάθος φύλαγα γι' αὐτὸν τὸν ἱδανικὸ σύζυγο.

Σήμερα ὁ κύθος ἐρρίφθη. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν συναντήσω αὐτὸν τὸν ἀγνωστό.

Ἐγὼ γράψα τὸ πρῶτὴ τὴν πρώτη πρᾶξι τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ὀνείρου... Αὐριο, ἡ θυσία θὰ συντελεσθῇ...

— Ὡ! ἡ κακὴ μοῖρα, πού μὲ ξεγέλασε ἔτσι, γιὰ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ κατόπιν...

Ἀπ' αὐτὸ τὸ χαμένο διειρό μου, κερδίζω τούλαχιστον τὸ ἐξῆς: ὅτι θαδίζω πρὸς τὸν γάμο μετὴν καρδιά καρτερικὴ κι' ἀδαιανή...

Ἀδειανή, εἶν' ἀλήθεια τάχα αὐτό; Καὶ ὁ Μωρίς;...

Ὡ! Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις μου φέρνει μιά ἐλαφριά θλίψη καὶ θὰ ἐξερινολογῶσά τὸν ἑαυτὸ μου ἀν ἐκλαιγα γιὰ ἕνα ἔρωτα πού ἐμοιαζε μᾶλλον με παιδιαστικὴ ἀγάπη... Δὲν κλαίει κανεὶς ἕνα ὁποθετικὸ μνηστῆρα πού ἔχει νὰ τὸν δῇ δέκα χρόνια...

Αὐριο πιά θὰ εἶμαι παντρεμένη κι' ἐπειδὴ ἐννοῶ νὰ μείνω τιμὰ σύζυγος, θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς τελευταίας νύχτας, πού ἡ καρδιά μου εἶν' ἀκόμα ἐλεύθερη.

Θὰ κοιμηθῶ λοιπὸν ἀπόψε μετὴ τὴ σκέψι μου στὸν Μωρίς.

IX

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἰανουάριος 19....

Ξαναδιαβάζω σ' αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιο, στὸ ὁποῖο δὲν ἔγραψα οὔτε λέξι ἐδῶ κι' ὀχτὼ μέρες, ὅσα ἔγραφα τὴν προηγούμενη τοῦ γάμου μου νύχτα...

Ἔ, λοιπόν, γέλασα! Γέλασα πολὺ!...

Ἀ! τί ἀστεία πού εἶνε τὰ προγινωστικὰ τῶν νέων κοριτσιῶν κι' αὐτῶν ἀκόμα, πού, ὅπως ἐγὼ, δὲν εἶνε ἐντελὲς ἀθῶες περιστερές!

Εἶχα τὴν ἀξίωσι νὰ τὰ ὀργανώσω ὅλα καὶ νὰ κανονίσω, ὅπως ἤθελα τὴ συμπεριφορὰ ἐνὸς ἀνθρώπου σὰν τὸν θαρρῶνο. Φτωχὴ ἀθώοτης...

Τὸ κρεβάτι, ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου, ἀδειανὸ καὶ ἀνοιχτὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου γράφω φαίνεται σὰν νὰ μὲ κοροιδεῖ, ἐνῶ μιά ἀχτίνα ἡλίου παίζει ἀπάνω στὰ τσαλακωμένα του σεντόνια...

— Ἔ, λοιπόν, μικρὴ Τζουλιάννα, νὰ πού τελειώσαν ὅλα! λέει τὸ κρεβάτι! Γιά μιά φορὰ ἀκόμα, ἔκανα γυναῖκα μιά θαρρῶνη

ντὲ Νιθέρ!... Χρειάστηκε ἐσὺ, ὥστόσο λίγες μέρες γι' αὐτό, μικρὴ Τζουλιάννα... παραπάνω ἀπὸ μιά ὀδομάδα... Μὰ νὰ πού τελειώσαν ὅλα... Δὲν ἀντιστέκεται κανεὶς σὲ μένα...

Ἔτσι μοῦ μιλάει τὸ μεγάλο κρεβάτι, ὁ τάφος τῆς ἀθώοτης τῶν τεσσάρων αὐτῶν γυναικῶν—τῶν κατὰ σειράν μαρκησιῶν ντὲ Νιθέρ, τῶν ὁποίων τὰ πορτραῖτα ὀλέπω κρεμασμένα στὸν τοῖχο,—ὁ τάφος καὶ τῆς δικῆς μου ἀθώοτης... Μὰ δὲν μνησικακῶ ἐναντίον του... Γιατὶ ξέρω τώρα τί εἶνε ἕνας φίλος.

Μὰ ἄς γράψω σύντομα ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀξιωματικῆς αὐτῆς ἐβδομάδος.

Ὡς τὴν αἰγὴ τῆς ἀφίξεώς μου στὸ Κρουᾶ - ντε - Νιθέρ, ὅλα τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχα προβλέψει: Οἱ γονεῖς μου ἔκλειαν, μ' ἀγκάλιαζαν τρελλὰ, τὴν καμαριέρα μου τὴν εἶχε πιάσει νευρικὴ κρίσις (γιατὶ μ' ἀγαποῦνε τόσο;) — καὶ τέλος ξεκίνησαμε μετὸ καλὸ...

Ὁ θαρρῶνος εἶχε κρατήσῃ ἕνα κουπέ στὸν σιδηρόδρομο γιὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ταξιδιοῦ μας...

Φοδῶμον, ὅτι μόλις τὸ τραῖνο θὰ ξεκινούσε, ὁ θαρρῶνος θὰ ἀρχίζε νὰ μὲ φιλᾷ στὰ μάγουλα, ἢ στὸ στόμα καὶ νὰ μὲ τσαλακώνῃ μετ' ἀγκυλιάσματά του, πράγμα πού, στὴ νευρικὴ κατάσταση στὴν ὁποία θρискόμουν, θὰ τελείωνε τραγικὰ...

Αὐτὸς ὥστόσο φυλάχθηκε καὶ δὲν ἔκανε τὸ παραμικρό.

Ἀγγίζει μόνο τὴν ἄκρη τοῦ γαντιοῦ μου μετὰ τὰ χεῖλη τοῦ καὶ εἶπε:

«Νοιώθω μεγάλη εὐτυχία καὶ περηφάνεια, ἀγαπητὴ μου θαρρῶνη, πού εἶμαι σύζυγός σας...»

Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Κάθισε κατόπιν ἀπέναντί μου, καὶ δὲν κουνήθηκε, οὔτε μίλησε πιά...

Ὡ! τί ἀξιοθαύμαστες ἀρετὲς πού εἶνε ἡ σωτὴρ κι' ἡ ἀκίνησία.

Μοῦ φαίνεται πῶς ἀν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, εἶχα μπροστὰ στὰ μάτια μου ἕνα ἄνδρα ἀνίσχυο καὶ φλύαρο, στὴν ὑπερέντασι τῶν νεύρων, πού θρискόμουν, θὰ τὸν συχαίνονουν γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ...

Ἔτσι, ὅταν φθάσαμε στὸ Βακρεσσού, ἦμουν πιά γαλήνια... Δυὸ ἀμέξια μᾶς περιμεναν ἐκεῖ, ἕνα κλειστό κι' ἕνα ἀνοιχτό. Χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιὰ περηφάνεια γι' αὐτὴ τὴ λεπτὴ φροντίδα τοῦ ὁ θαρρῶνος μοῦ εἶπε:

— Τὸ Κρουᾶ - ντε -

Νιθέρ ἀπέχει ἀπὸ ἐδῶ

εἴκοσι λεπτά κι' ὁ δρόμος

εἶνε πολὺ εὐχάριστος.

Ἄν δὲν φοβάστε αὐτὸν τὸν ὄραϊον καιρὸ

πὺ πὺ εἶνε ὥστόσο λί-

γὼ ψυχρὸς, θὰ πάσουμε τὸ ἀνοιχτὸ ἀμέξια. Ξέρω ὅτι σὰς ἀρέ-

σει πολὺ νὰ ὀδηγῇτε...

Εἶνε ἀλήθεια, τρελλοίνομαι νὰ ὀδηγῶ... Μὰ τὸ πάθος μου αὐ-

τὸ εἶνε αὐτοῦ γιὰτὶ ὀδηγῶ πολὺ ἄσχημα...

Πῆρα, ὥστόσο, περηφάνια τὰ ἡνία, καθισταχασμένη ἀπὸ τὴν πα-

ρουσία πλάι μου τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος ξέρε νὰ ὀδηγῇ πε-

ρίφημα. Ἐξ ἄλλου τὸ ἄλογο ἦταν ἐξαιρετικόν... Θὰ μπορούσε

νὰ καλπάζῃ μόνον τοῦ κι' ἀσφαλῶς ἡ προσπάθειά μου τὸ στενό

χωροῦσαν λίγο.

Πάντως, ὅταν φθάσαμε στὸν πύργο, ὁ καθαρός ἀέρας κι' ἡ

μικρὴ κούρασι εἶχαν καλπάζῃ ἐντελὲς τὰ νεῦρα μου.

Ἦμουν σχεδὸν εὐθυμία...

«Αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ σπῆτι εἶνε δικό μου», σκέφθηκα, ριχνοντας

μιά ματιά στὴν μεγαλοπρεπὴ πρόσωπ τῆς ἐπαύλειας.

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες πάνω - κάτω...

Ὁ ἡλῖος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του τριανταφυλλένιος... Κάτω

ἀπ' τίς ἀνταυγίες του, τὰ σταυρωτὰ παράθυρα τοῦ πύργου χα-

μογελοῦσαν μετὰ τὸ μαρμαρένο χαμόγελο τῶν πάλαιων εὐγενικῶν

πραγμάτων.

Μόλις μῆπκαμε μέσα, ὁ θαρρῶνος γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σ' ἄς ὀδηγῶ στὴν κάμαρή σου... Θὰ ὀρθε ἐκεῖ

τίς ἀποσκευές σας, τίς ὁποῖες ἡ μητέρα σας ἔστειλε ἐδῶ σήμε-

«Ἄς πάρω θάρρος καὶ ἄς κάνω αὐτὸ τὸ πρῶτο θῆμα...»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Κατά την διάρκεια του Ιταλοαθησιακού πολέμου το 1895, δύο Ιταλοί αξιωματικοί ο Ναβόνι κι' ο Λούντο που συνδέονται φιλικά από την παιδική τους ηλικία, βρίσκονται μαζί σ' ένα από-μερο φρούριο, κυριευμένο απ' τον έχθρο. Έκει πληττούν και σκοτώνουν τον καιρό τους με τη μουσική, ως δυο μιά γυναίκα παρουσιάζεται για να τάραξη τη ζωή τους, η Νίμπα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ο Λούντο που δεν είχε εγκρίνει ποτέ την εκστρατεία αυτήν των Ιταλών στην Αφρική, έλεγε ψυχρά πως το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να υποχωρήσουν κανονικά και ν' αφήσουν ησυχούς τον Νεγκούς και τη χώρα του...

Ο Ναβόνι όμως τον αντίκρουσε χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι και λέγοντας ότι οι δειλοί δεν είχαν παρά να ξαναγυρίσουν στην Ιταλία...

Ο Λούντο τον κύταξε χωρίς να του απαντήσει. Τα βλέμματά τους επί αρκετή ώρα έμειναν διασταυρωμένα έτσι.

Τα μάτια του Λούντο ήταν γαλάζια κι' ακίνητα. Του Ναβόνι ήταν πάλι κιτρινωπά και σάλευναν αδιάκοπα μέσα στις κόγχες του. Καθένας, μέσα στα μάτια του άλλου, έβλεπε καθρεφτισμένο το ίδιο του βλέμμα. Κι' ένοιωσαν κ' οι δύο την ίδια τρομερή εντύπωση. Κατάλαβαν ότι έμειναν.

Χωρίς να πη λέξι, ο Ναβόνι σηκώθηκε, βγήκε έξω και ξαναγύρισε στη σκηνή του.

Από τότε, απόφευγαν πειρά και να μιλάνε μεταξύ τους. Η κακές μέρες ξανάρχισαν. Οσάκις η ύπηρεσία τους ξανάγκασε να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, χρησιμοποιούσαν γι' αυτό τις δριττιανόλες τους και τους υπαξιωματικούς.

Σχεδόν κάθε απόγευμα, ο Ναβόνι πήγαινε και συναντούσε τη Νίμπα σε μιά καλύβα κοντά στο Γκιουλάμπα. Εύρισκε συχνά εκεί και τον γέρο Έθραϊο που ή μιγάς τον παρουσιάζε για πατέρα της, ο οποίος τον χαιρετούσε με σεβασμό κι' αφού προσπαθούσε να του πουλήσει κονσέρβες, κονιάκ ή κανένα δίκαννο, τον άφηνε μόνο με τη μικρή.

Ο Λούντο πάλι, χωρίς να κρύβεται, τη δεχότανε κάθε βράδυ στη σκηνή του, στο στρατόπεδο. Η Νίμπα, που είχε καταλάβει ότι έξ αιτίας της είχαν μαλλώσει, ήταν περήφανα γι' αυτό και δεν τους έκρυβε ότι ανήκε και στους δύο, προσπαθώντας να τους ανάθι ακόμα περισσότερο την έχθρα τους.

Μιά νύχτα, ο Ναβόνι, ο οποίος τον τελευταίον καιρό μεθούσε πολύ, ξύπνησε ξαφνα, έπειτα από ένα θαρύ λήθαργο δυο ωρών. Κι' ξαφνα σκέφθηκε ότι η Νίμπα την ίδια ώρα θα θρίσκόταν στη σκηνή του Λούντο. Σηκώθηκε άμέσως, πήρε το περίστροφό του, και χωρίς να ξέρη τί κάνη, βγήκε έξω...

Η σελήνη φώτιζε τον ουρανό κι' ώδηγησε τα θέματά του ως την σκηνή του Λούντο. Μόλις έφθασε εκεί, ο Ναβόνι στάθηκε κι' αναρωτήθηκε: «Τί ήρθα να κάνω εδώ;» Μά συγχρόνως ένοιωσε ότι δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω. Περιμένα κάτι, χωρίς να ξέρη τι, που θα γινόταν σε λίγο...

Σιωπή βασιλεύει απόλυτη μέσα στη σκηνή.

Ο Ναβόνι προχώρησε ακόμα περισσότερο και στάθηκε μπρός στην είσοδό της... Ούτε ένα θήμα, ούτε μιά φωνή δεν άκουσε... Έκανε τέλος ένα άλλο θήμα, και έκτύταξε μέσα: «Η σκηνή ήταν άδεια...»

Έξαφνα όμως ο σκύλος του Λούντο ξεπετάχθηκε από μιά γωνία κι' άρχισε να γαυίζει...

Ο Ναβόνι γύρισε το κεφάλι του ξαφνιασμένος κ' είδε μπροστά του τον Λούντο, ο

Ο Λούντο πήρε το περίστροφό του.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

όποιος εκείνη τη στιγμή επέστρεψε στη σκηνή του.

Η συγκίνησις του Λούντο, καθώς τον θρήκε εκεί, προέκυπε μόνο από το χλώμισμά του κι' ένα έλαφρό τρεμουλιασμό των χειλέων του. Ο Ναβόνι πάλι τραθήχθηκε πίσω, με το σωπό του πράσινο, με τα μάτια του πεταγμένα έξω από κόγχες του, σαν τρελλός.

— Έσύ εδώ;... ψιθύρισε ο Λούντο.

Ο Ναβόνι δεν απάντησε, μόνο το πρόσωπό του συσπάστηκε απαίσινα.

— Από πότε βρίσκεσαι εδώ; Ξαναρώτησε ο Λούντο.

Τα χείλη του Ναβόνι σάλεψαν άργα, με δυσκολία, μά πάλι δεν είπε τίποτε...

— Επί τέλους τί θέλεις από μένα; ρώτησε και πάλι ο Λούντο άνυπομονα. Τρελλός είσαι κι' μεθυμένος;

— Όχι! τραύλισε ο Ναβόνι.

— Είσαι μεθυμένος, ξαναείπε ο Λούντο. Καλά μου είπαι άρχισες να πίνης. Έλα, γύρισε στη σκηνή σου...

— Όχι, απάντησε και πάλι ο Ναβόνι...

— Θέλεις λοιπόν να σε πάω εγώ εκεί ή να σε στείλω με Μαλιάτο;

Ο Λούντο θεωρούσε τον Ναβόνι πραγματικά μεθυμένο, ξεχνώντας την έχθρα τους, κύταζε με οίκτο τον φίλο του, ήταν ανίκανος να μιλήσει και να κινηθεί. Κατόπιν άπλωσε χέρι του για να τον πεισάει από το μπράτσο. Μά ο Ναβόνι έήχθηκε ως το έδαφος της σκηνής.

— Μή μ' άγγιξεις! στρίγγλισε. Μή μ' άγγιξεις Γκιουζέπε!

Ο Λούντο ωστόσο επέμεινε και το χέρι του άγγιξε έλαφρά το Ναβόνι. Μά την ίδια στιγμή, δέχθηκε κατάμουτρα ένα χτύπημα τόσο δυνατό, ώστε λίγο έλειψε να πέσει κάτω...

Μόλις είχε προφθάσει να συγκρατηθεί, όταν ένοιωσε κάποιον ν' άγκαλιάζει τα πόδια του.

Ο Ναβόνι, πεσμένος καταγής, τον άκουσε να λέει:

— Συγγνώμη, Γκιουζέπε... Συγγνώμη!

Τότε μόναχα κατάλαβε ότι ο Ναβόνι είχε μπουκώσει!

Ο Λούντο έσκυψε κι' έβλεψε χωρίς έλπίδα τα χέρια που άγκάλιζαν τα γόνατά του. Ο Ναβόνι δεν αντίσταθηκε... Απόμεινε άσπαστος καθισμένος καταγής...

Ο Λούντο πάλι που κλονιζόταν, πήρε το κεφάλι του και άκούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

Ακούμπησε στο κρεβάτι του. Χωρίς να κινεί, κρυα που δεν μπορούσε να τή συγκρατήσει, κυλούσαν στα μάγουλά του και τον έβγαζαν.

Ο Ναβόνι κύταζε αυτά τα δάκρυα με τρόμο: ποτέ δεν είχε δει τον Λούντο κλαίει...

αίμα!

Αυτή ή λέξις έλαμψε μεταξύ τους σαν μιά άστραπή κόκκινη. Ο Ναβόνι σηκώθηκε κι' άκούμπησε στο τραπέζι.

— Θα χτυπηθώμει! είπε πάλι ο Λούντο.

— Ό! όχι! τον ίκέτευσε ο Ναβόνι χωρίς να τολμήη να τον πλησιάσει και να τον άγγίξει, τόσο άποφασιστικό και σταθερό τον έβλεπε. «Όχι μονομαχίες μεταξύ μας!... Μπορεί να χάσω το μυαλό μου άπάνω στη μονομαχία και να σε σκοτώσω, άγυπημένη μου... Τί θα γίνω εγώ κατόπιν;

Αυτή ή έγωιστική κραυγή ήταν τόσο ειλικρινής, ώστε ο Λούντο έαρπιάστηκε και συγκινήθηκε.

— Δώσε μου ένα μπάτσο στο ίδιο μάγουλο! Και στα δυο μάγουλα!... ξανάπε ο Ναβόνι. Νά!...

Και το άπλωσε το μάγουλό του. Ο Λούντο σήκωσε το δεξί του χέρι, μά άμέσως το άφησε να ξαναπέσει κάτω...

— Δεν μπορώ... ψιθύρισε.

Η συγκίνησις της φιλάς του, που προ' όλίγου είχε κάνει το Ναβόνι να σωριασθή κάτω, άφου χτύπησε τον σύντροφό του, τον έσπριγγε με τη σειρά του. Δάκρυα ξαναανέθηκαν στα μάτια του κι' άρχισε να δολούζει, αφήνοντας το χέρι του μέσα στα χέρια του Ναβόνι.

— Α! είπε ξαφνικά άγανακτισμένος έναντιόν της πραγματικής άφορησίς της φιλοεικίας του... Τί έχει λοιπόν μέσα στα μάτια της και στο αίμα της αυτή ή κουρελιάρα που ούτε οι χαμάλιπες της Φλωρεντίας δεν θά την ήθελαν;...

— Η μάγια... άσ! είπε κι' ο Ναβόνι. Έγώ σου την άφήνω! Σου όρκίζομαι ότι δεν θά την ξαναδώ πειά ποτέ!...

— Ποι!... Δεν θά είσαι άδελφός μου... άκούμπησε ο Λούντο στην έλ-λειψή της. Μή νομίζεις πως την άγαπήω!...

— Όχι, δεν ήταν αυτό που... έ έθεσάν ξε... Ήταν κάτι άλλο.

— Ήταν...

Στάθηκε, μη ξέροντας πώς να έκφράσει με τις συνθηματικές λέξεις τη ζήλεια που ένοιωσε για τη μιγάδα και για το Λούντο.

— Νά! ήταν κάτι άλλο, είπε κι' ο Λούντο που έκανε την ίδια κίνηση.

Ο μπάτσος είχε λησμονηθή πειά και ή μονομαχία. Καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο, στο κρεβάτι κουβέντιζαν με συχνή φωνή.

— Ξαναδές την όποτε θέλεις! είπε ο Ναβόνι. Έγώ σου όρκίζομαι πως δεν την θέλω πειά.

Μά ο Λούντο κούνησε το κεφάλι του και είπε:

— Έτσι νομίζεις τώρα... Αύριο θά τη θέλεις πάλι και θά με μισήσεις ακόμα πιο πολύ.

— Α! έκανε ο Ναβόνι. Γιατί να μη δάλω να την τουφεκίσουν την πρώτη φορά που τη θρήκαμε μέσα στο φρούριο να πουλάη άλκοολ στους Άσκάρι;

Σώπασαν και κυττάχτηκαν. Έπειτα χαμήλωσαν τα μάτια τους, καταλαβαίνοντας ότι ή ίδια ιδέα τους διέσχιζε συγχρόνως το πνεύμα. Δεν την είπαν ωστόσο και, σιωπηλά, συμφώνησαν να μη μιλήσουν πειά για τη Νίμπα. Την όργη τους την είχαν διαβεγθή τώρα μιά άπέραντη χαρά, γιατί είχαν ξαναγίνει φίλοι. Ώστε ή φιλία τους, που τη νόμισαν για νεκρή, ζούσε λοιπόν! Ο Λούντο δεν ένοιωθε πειά στο μάγουλό του τον πόνο του μπάτσου. Κι' ο Ναβόνι, ξεχειλίζοντας από χαρά, γιατί ο φίλος του τον είχε συγχωρήσει, γιατί είχε κοντά του τον παλιό Γκιουζέπε του, γελούσε κι' έκλαιγε, ένοιωθε την έπιθυμία να χορέψη και να φιλήσει τον φίλο του...

Όταν αποφάσισαν να κοιμηθούν, δεν μπόρεσαν να χωρισθούν. Μεγάλωσαν το κρεβάτι του Λούντο και ξαπλώθηκαν κι' οι δυο σ' αυτό πιασμένοι από το χέρι...

V

Ήταν περίπου έννέα το πρωί, όταν ο Μαλιάτο, τους ξύπνησε. Ξυπώντας, είδαν πως ήταν ακόμα πιασμένοι από το χέρι

και χαμογέλ...

Ο Μαλιάτο φαινόταν άνήσυχος.

— Υπολογαέ μου, είπε, ήρθε ένας άπεσταλμένος από τα Άνταγκα - Χάμους... Ένας Άσκάρι...

Οι δυο αξιωματικοί θρήθηκαν άμέσως στο πόδι.

— Ποι έινε; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Στην πόρτα της σκηνής.

Ο Ναβόνι κι' ο Λούντο βγήκαν από τη σκηνή χωρίς να κουμπώσουν καν τα άμπέχωνά τους. Ο άπεσταλμένος, ένας νεαρός Σουδανέζος κρατούσε απ' το χέρι το άλογό του, που φαινόταν άποκαμωμένο από το δρόμο. Όλοι οι άνδρες του στρατοπέδου, Άσκάρι και Ιταλοί, όσοι δεν ήσαν στα γυμνάσια, τον είχαν περικυκλώσει και το άπηθύθυναν ένα σωρό έρωτήσεις. Βλέποντας τους αξιωματικούς τους, παραμέρισαν. Συγχρόνως ο Σουδανέζος, αφήνοντας τα χαλινάρια, προχώρησε προς αυτούς και χαιρέτησε στρατιωτικά.

— Έρχεσαι από το στρατόπεδο; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Νά! υπολογαέ μου. Υπηρετώ στο 6ο σύνταγμα Γκαμέρρα.

— Έφερες διαταγές;

— Όχι. Σας πληροφορούν μόνο ότι ο στρατός συμπύσσεται προς το Μάι - Γκεπέτα.

— Όλος ο στρατός;

— Μόνο το σύνταγμα Γκαμέρρα μένει στις προφυλάκες.

— Και ξέρεις γιατί συμπύσσονται;

— Η θέσις τους ήσαν πολύ καλές, μά δεν είχαν άρκετές δυνάμεις για να τις κρατήσουν.

— Και ο έχθρός που θρίσκειται;

— Μπρός στο Άντάγκα - Χάμους. Οι κατάσκοποι λένε ότι δεν έχει πειά τρόφιμα κι' ότι θά υποχωρήσει προς την Άδουα.

— Κι' έμεις τί πρέπει να κάνουμε;

— Ρώτησε ο Λούντο με τη σειρά του.

— Ο συνταγματάρχης διατάσσει να επιτηρήτε τον τόπο. Έίτε γεμάτος από άντάρτες. Σας συνιστά επίσης να δυσπιστήτε προς τους Ιθαγενείς κατασκόπους. Τουφεκίσαν χθές δυο στο στρατόπεδο του Άντάγκα. Όλη ή χώρα είναι γεμάτη απ' αυτούς. Κι' έτσι κάθε κίνησι που κάνουμε, τη μαθαίνει άμέσως ο έχθρός μου.

— Δεν σου έπέτεθήσαν στον δρόμο; ρώτησε ο Ναβόνι.

— Ό! υπολογαέ μου! Έκανε ο Σουδανέζος χαμογελώντας. Μιά φορά μόνο μιά συμμορία άνταρτών έπριξε έναντιόν μου, μά ήμουν πολύ μακριά και πήγαίνα πολύ γρήγορα.

Έπακολούθησε μιά μικρή σιωπή και έπειτα ο Ναβόνι είπε:

— Όταν θά γυρίσεις στο Μάι - Γκεπέτα θά πής στον συνταγματάρχη, ότι όλα πάνε καλά εδώ, ότι θά κάνουμε σήμερα μιά άναγνώρισι προς το Νοτιά κι' ότι θά δειχτούμε άπεικτικοί προς τους κατασκόπους.

Ο Σουδανέζος έκλινε το ξυπνο κεφάλι του. Έπειτα, βλέποντας ότι ο Ναβόνι σάπαινε, έπρόσθεσε:

— Απομόνησα να σάς πω, υπολογαέ μου, ότι πρόκειται να περάσει από δω μιά άποστολή Ιθαγενών τραυματιών που πηγαίνει προς το Σεράτ. Θά κατασκοπώσουν απόψε κάτω από το φρούριό σας, για να θά βρίσκονται υπό την προστασία σας.

— Καλά, είπε ο Ναβόνι.

Και παίρνοντας ιδιαίτέρως το Λούντο, έπρόσθεσε:

— Θα φύγουμε σε λίγο για άναγνώρισι μαζί με τον Χασσάν και μερικούς άνδρες. Ελπίζω ότι θά συναντήσουμε στον δρόμο αυτούς τους άντάρτες του διαβόλου και ότι θά ξεμαρτιάσουμε λίγο.

Έξαφνα γύρισε το κεφάλι του πίσω κι' άμέσως έγινε κατά-χλωμος.

— Κύτταξε! είπε στον Λούντο.

Ο Λούντο γύρισε κ' είδε τότε τη Νίμπα ανάμεσα σ' έναν δ-μιλο στρατιωτών να γελάη και να κάνη άστεία μαζί τους. Οι δυο αξιωματικοί κυττάχτηκαν μ' ένα βλέμμα αλλόκοτο.

— Α! όχι! όχι! είπε έξαφνα ο Ναβόνι. Δεν πρέπει ν' άρχι-

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ

σου με πάλι τα ίδια... Πρέπει να δοθώ ένα τέλος στην κυτάτασά σου αυτή.

— Τι σκοπεύεις να κάνεις ;

— Γύρω θα δώ.

Και γυρίζοντας προς την ορτίνανσα του φίλου του, είπε :

— Μαλιότο, φώναξε μου τον έπιλοχία Γκάμπα.

«Έπειτ' από μια στιγμή, όταν ο έπιλοχίας παρουσιάστηκε, ο

Ναβόνι του είπε :

— Θα είδοποιήσεις τους σκοπούς ότι αν, από σήμερα, αφήσουν

Ιθαγενείς να μεθούν μέσα στο στρατόπεδο, θα φιλικιστούν. Οι

Ιθαγενείς είναι όλοι κατάσκοποι...

— Και τους Ιθαγενείς που θα βρίσκομε μέσ' στο φρούριο, τι θα

τους κάνουμε ; ρώτησε ο Γκάμπα.

— Ο Ναβόνι, αποφεύγοντας το βλέμμα του Λούντο, απάντησε :

— Θα τους τουφεκίζετε χωρίς καμιά διαδικασία. 'Ο ύπολο-

χαγός Λούντο κι' εγώ, φεύγουμε τώρα γι' αναγνώριση. 'Αναλαμ-

βάνεις λοιπόν έσύ τη διοίκηση του φρουρίου μέχρι της έπιστοφής

μας. Πήγαινε.

— 'Ο έπιλοχίας χαίρετσε κι' απομακρύνθηκε.

«Έπειτ' από λίγη ώρα, οι δύο αξιωματικοί, καθάλλα στ' έλο-

γά τους έπικεφαλής ενός μικρού αποσπάσματος τραβούσαν προς

το δρόμο του Κοατίτ.

— Καλημέρα, κύριοι αξιωματικοί ! άκουσαν έξαφνα μία γυ-

ναϊκεία φωνή.

— 'Ηταν η Νίμπα που ξαναγύριζε ευπόλητη στο Γκιουλάμπα. 'Ο

Ναβόνι συγκάτησε άμέσως τη φοράδα

του και φώναξε :

— Πλησίασε...

— 'Η Νίμπα προχώρησε και κύτταξε

τους δύο αξιωματικούς γελαστή.

— 'Ακουσέ με καλά ! της είπε ο Να-

βόνι με φωνή που προσπαθούσε να την

κάνη σταθερή. Σου άπαγορεύω να ξα-

ναπατήσης το πόδι σου στο φρούριο.

— 'Αν ξαναπάς εκεί, παρά την άπαγο-

ρευσί μου, θα τουφεκίστης άμέσως, χω-

ρίς καμιά διατύπωση. 'Ακουσες ;

— 'Η Νίμπα έγειρε το κεφάλι της προς

τά πίσω κι' άρχισε να γελάει. Το

βλέμμα του Ναβόνι καρφώθηκε στους

ώμους της και στο γυμνό της στήθος.

Κ' η διαπεραστική έπιθυμία που ένοιω-

σε τότε εκδηλώθηκε με θυμό.

— Ξέρεις, της είπε. Μιλάω σοβαρά.

Δέν θα σε δικάσουν καθόλου... Μόλις

σε πιάσουν, θα σε τουφεκίσουν...

Και σπρώχνοντας τη φοράδα του

μπροστά, άνάγκασε τη μικρή μιγάδα να

παραμερίσει. 'Η Νίμπα έμεινε μία στιγ-

μή σιωπηλή. «Έπειτα έσκυψε πάλι στα

γέλια κι' ένώ οι δύο αξιωματικοί απο-

μακρυνόντουσαν, φώναξε :

— Καλή άντάμωσι, σινιόρε Γκιου-

ζέπτε...

Οι δύο φίλοι εξακολούθησαν το δρό-

μο τους έπικεφαλής του άποσπάσματος,

σκυθρωποί και σιωπηλοί. «Ενοιώσαν

κι' οι δύο την έπιθυμία να συναντηθούν

με καμιά συμμορία ατάκτων άπ' αυτές που

έβριθαν στην ύπαι-

θρο και να πολεμήσουν μαζί τους. Μά

μολονότι έκαναν ό,τι μπο-

ρούσαν γιά να το πετύχουν αυτό, η

έπιθυμία τους αυτή δέν έ-

πραγματοποιήθηκε.

— 'Ετσι κατά τις τέσσερις το άπόγευμα,

πήραν το δρόμο της έ-

πιστροφής και καθώς έφταναν στο φρούριο,

έπεσαν έπάνω στην

άποστολή των τραυματιών που θάδιζε

άργα προς το φρούριο.

— 'Ενας καθάλλαρης έτρεξε άμέσως

προς συνάντησί τους. 'Η-

ταν ένας αξιωματικός του πυροβολικού

που διοικούσε την ά-

ποστολή. «Έπειτα έσκυψε πάλι στα

γέλια κι' ένώ οι δύο αξιωματικοί απο-

μακρυνόντουσαν, φώναξε :

— Καλή άντάμωσι, σινιόρε Γκιου-

ζέπτε...

Οι δύο φίλοι εξακολούθησαν το δρό-

μο τους έπικεφαλής του άποσπάσματος,

σκυθρωποί και σιωπηλοί. «Ενοιώσαν

κι' οι δύο την έπιθυμία να συναντηθούν

με καμιά συμμορία ατάκτων άπ' αυτές που

έβριθαν στην ύπαι-

θρο και να πολεμήσουν μαζί τους. Μά

μολονότι έκαναν ό,τι μπο-

ρούσαν γιά να το πετύχουν αυτό, η

έπιθυμία τους αυτή δέν έ-

πραγματοποιήθηκε.

— 'Ετσι κατά τις τέσσερις το άπόγευμα,

πήραν το δρόμο της έ-

πιστροφής και καθώς έφταναν στο φρούριο,

έπεσαν έπάνω στην

άποστολή των τραυματιών που θάδιζε

άργα προς το φρούριο.

— 'Ενας καθάλλαρης έτρεξε άμέσως

προς συνάντησί τους. 'Η-

ταν ένας αξιωματικός του πυροβολικού

που διοικούσε την ά-

ποστολή. «Έπειτα έσκυψε πάλι στα

γέλια κι' ένώ οι δύο αξιωματικοί απο-

μακρυνόντουσαν, φώναξε :

— Καλή άντάμωσι, σινιόρε Γκιου-

ζέπτε...

Οι δύο φίλοι εξακολούθησαν το δρό-

μο τους έπικεφαλής του άποσπάσματος,

σκυθρωποί και σιωπηλοί. «Ενοιώσαν

κι' οι δύο την έπιθυμία να συναντηθούν

με καμιά συμμορία ατάκτων άπ' αυτές που

έβριθαν στην ύπαι-

θρο και να πολεμήσουν μαζί τους. Μά

μολονότι έκαναν ό,τι μπο-

ρούσαν γιά να το πετύχουν αυτό, η

έπιθυμία τους αυτή δέν έ-

πραγματοποιήθηκε.

— 'Ετσι κατά τις τέσσερις το άπόγευμα,

πήραν το δρόμο της έ-

πιστροφής και καθώς έφταναν στο φρούριο,

έπεσαν έπάνω στην

άποστολή των τραυματιών που θάδιζε

άργα προς το φρούριο.

— 'Ενας καθάλλαρης έτρεξε άμέσως

προς συνάντησί τους. 'Η-

ταν ένας αξιωματικός του πυροβολικού

που διοικούσε την ά-

ποστολή. «Έπειτα έσκυψε πάλι στα

γέλια κι' ένώ οι δύο αξιωματικοί απο-

μακρυνόντουσαν, φώναξε :

— Καλή άντάμωσι, σινιόρε Γκιου-

ζέπτε...

Οι δύο φίλοι εξακολούθησαν το δρό-

μο τους έπικεφαλής του άποσπάσματος,

σκυθρωποί και σιωπηλοί. «Ενοιώσαν

κι' οι δύο την έπιθυμία να συναντηθούν

με καμιά συμμορία ατάκτων άπ' αυτές που

έβριθαν στην ύπαι-

θρο και να πολεμήσουν μαζί τους. Μά

μολονότι έκαναν ό,τι μπο-

ρούσαν γιά να το πετύχουν αυτό, η

έπιθυμία τους αυτή δέν έ-

πραγματοποιήθηκε.

— 'Ετσι κατά τις τέσσερις το άπόγευμα,

πήραν το δρόμο της έ-

πιστροφής και καθώς έφταναν στο φρούριο,

έπεσαν έπάνω στην

άποστολή των τραυματιών που θάδιζε

άργα προς το φρούριο.

— 'Ενας καθάλλαρης έτρεξε άμέσως

προς συνάντησί τους. 'Η-

ταν ένας αξιωματικός του πυροβολικού

που διοικούσε την ά-

ποστολή. «Έπειτα έσκυψε πάλι στα

γέλια κι' ένώ οι δύο αξιωματικοί απο-

μακρυνόντουσαν, φώναξε :

— Καλή άντάμωσι, σινιόρε Γκιου-

ζέπτε...

Οι δύο φίλοι εξακολούθησαν το δρό-

μο τους έπικεφαλής του άποσπάσματος,

σκυθρωποί και σιωπηλοί. «Ενοιώσαν

κι' οι δύο την έπιθυμία να συναντηθούν

με καμιά συμμορία ατάκτων άπ' αυτές που

έβριθαν στην ύπαι-

θρο και να πολεμήσουν μαζί τους. Μά

μολονότι έκαναν ό,τι μπο-

ρούσαν γιά να το πετύχουν αυτό, η

έπιθυμία τους αυτή δέν έ-

πραγματοποιήθηκε.

— 'Ετσι κατά τις τέσσερις το άπόγευμα,

πήραν το δρόμο της έ-

πιστροφής και καθώς έφταναν στο φρούριο,

έπεσαν έπάνω στην

άποστολή των τραυματιών που θάδιζε

άργα προς το φρούριο.

— 'Ενας καθάλλαρης έτρεξε άμέσως

— Θέλετε να χορέψουμε ;

— 'Αφέθηκε στην άγκαλιά μου και παρασύρθηκε από τους ήχους

του παθητικού ταγκό. «Ενοιώθα το σώμα της να τρέμει, το βλέ-

μα της να προσπαθώ να συναντήσω το δικό μου και το άρωμα των

μαλλιών της να με μεθάει. 'Αγωνιζόμουν να συγκρατηθώ γιά να

μη προδώσω το μυστικό μου. 'Αν της έλεγα ότι την αγαπούσα, ή-

μουν θέβαιω ότι τώρα πειά δέν θα θυμωνα κι' ότι ίσως να μην μου

αρνιόταν τη συμπάθειά της. Λένε ότι η γυναίκες έχουν ένα έμφυ-

το χάρισμα να καταλαβαίνουν τους ανθρώπους, οι όποιοι τις άγα-

πούν. Γι' αυτό κι' η Μάγια νοιώθοντας την μυστική λατρεία μου,

δέν μπορούσε να έξηγήση την διαγωγή μου.

— 'Αρθουρ, μου είπε τέλος μία στιγμή, γιατί είχατε μαδησει με

τόσο πείσμα εκείνο το λουλούδι ; Σας είχαν πειράξει τα λόγια

μου ;

— Ποιό λουλούδι ; 'Απόρησα κάνοντας ότι δέν θυμόμουν.

— 'Η Μάγια έπαιψε να χορεύει, κοκκίνησε στενοχωρημένη και ψι-

θύρισε :

— Με συγχωρείτε, 'Αρθουρ, γι' αυτές τις άνόητες έρωτήσεις.

Ναί, δέν ήταν δυνατόν να θυμάστε πειά αυτή τη σκηνή.

Την συνώδευσά ως το σαλόνι που θρισκόταν η Τζόις, έκανα μία

τυπική υπόκλησι και έφυγα. «Έπειτα δέν την πλησίασα πειά ως το

τέλος της δεξιόσεως.

— 'Εφυγα από το μέγαρο της λαίδης Μάρτετ υπερβολικά στενο-

χωρημένος. Καταλάβαινα ότι είχα κάνει ένα μεγάλο κακό, μία

μεγάλη άτιμία. «Ενοιώθα ότι είχα πληγώσει

πολύ βαθειά ένα άθωο κορίτσι. Γιά πρώτη φο-

ρά το είχα κάνει να καταλάβη την κετεργα-

ρία των ανθρώπων. 'Ημουν θέβαιος ότι από

εκείνο το θράδυ η Μάγια θα έχανε την ά-

θωότητά της και ότι θα γινόταν κι' εκείνη ο-

πως όλες η νέες : ύποκριτρα.

Και ντρεπόμουν τον έαυτό μου. Είχα κα-

ταστρέψει την καρδιά της μοναδικής γυναίκας

που αγαπούσα κι' αυτή η σκέφι με έκανε

τρελλόν από την θλίψη μου.

— 'Αγωνίσθηκα πάρα πολύ καιρό γιά να ξε-

χάσω τη Μάγια. 'Ο έρωσ της μου βασάνιζε

την καρδιά και μου είχε αφαιρέσει τον ύπνο.

Πολλούς μήνες πέρασα άγριες νύχτες άτυπ-

ας σκεπτόμενος ότι είχα χάσει την μοναδική

εύκαιρία να γίνω ευτυχισμένος.

Και γιά να λησμονήσω αυτό το μαρτύριό

μου άφωσιώθηκα στη δουλειά μου. Μελέ-

τούσα από το πρωί ως το θράδυ, έγραφα

και ξενοχτούσα κατόπιν με τους ευθυμούς

φίλους μου. 'Ετσι αργά, αργά η μορφή της Μά-

γιας έφευγε από την σκέψι μου. Κι' ήρθε μία

έποχή που την έέχασα ! Μά ήμουν τόσο κου-

ρασμένος ώστε δέν μπορούσα να έρωτευτώ

άλλη γυναίκα. Κι' αυτές άκόμη η έφημερα

— 'Η Μάγια είχε τα πιο γλυκά μάτια

να τα άμορφα, με άφελή πλάσματα που δέν έχουν νεύρα με

ούτε και καρδιά. Διαρκώς συμφωνούσε μαζί μου και ποτέ δέν

μου παραπονιόταν σε τίποτε. Γι' αυτήν ήμουν ο άνδρας της κι'

ο κύριός της.

Κι' εγώ έπληττα από αυτήν την άγάπη της που ήταν άκόμη

πιο χειρότερη από την άδιαφορία !

— 'Ενα θράδυ στην αίσχουσα ενός κινηματογράφου συνάντησα

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Π) άπαντοῦν αἱ δεσποινίδες

ΟΣ' «ΜΙΑ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ» (Σουφλί) μᾶς γράφει: «Αγαπητό μου «Μπουκετάκι».

«Είμαι κι' ἐγὼ μιά ἀπ' τις πολλές σου ἀναγνώτριες καὶ ἐρχομαι — ἔστω καὶ ἄργα — ἀπὸ τῆ μακρινῆς ἐπαρχίας πού κατοικῶ, νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο. Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι στὴ σημερινή ἐποχή, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ὕλη, ἰδανικὸς σύζυγος δὲν ὑπάρχει. Γιατί, δυστυχῶς, οἱ σημερινοὶ νέοι ἀποβλέπουν στὸ χρέμα μόνον καὶ εἶναι ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται ἀν' ἡ μέλλουσα συντροφία τῆς ζωῆς τὸν ἔχει ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ χαρίσματα καὶ ἐάν δύνανται νὰ φέρῃ στοὺς λεπτοὺς τῆς ὥμους τὸν σπουδαῖο ρόλο τῆς συζύγου καὶ τῆς μητέρας. Γι' αὐτὸ βλέπουμε κορίτσια μὲ ἀνεκτίμητα χαρίσματα, πού μποροῦν νὰ γίνουν καλαὶ σύζυγοι καὶ σπάνιες μητέρες νὰ μένουν στὸ ράφι, γιατί δὲν ἔχουν χρέμα. Λοιπὸν κατὰ τὴν ἀντίληψί μου, ἰδανικὸς τύπος συζύγου εἶναι ἐκεῖνος πού ἔχει σοφάρω, εὐθύ καὶ εὐκρινὴ χαρακτῆρα, πού εἶναι πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα τοῦ καὶ στὰ παιδιά του, πού ἀγαπᾷ τὴν ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ δὲν ζητᾷ τίς χαρὲς τῆς ζωῆς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, πού ἔχει λεπτὴ κι' εὐγενικὰ ψυχὴ. Πλούσιος; «Ὀχι. Ὁ πλούσιος εἶναι ἕνα ἀγαθὸ ἄσπαστο καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὸν ἡ εὐτυχία. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἐργασίαν πού νὰ ἐπαρκῇ στίς οἰκογενειακὰς ἀνάγκες. Τέλος μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ συμφωνία χαρακτῆρων καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη, θὰ καταλήξουν σ' ἕνα γάμο εὐτυχισμένο κι' ἔτσι ἐνωμένοι κι' ἀγαπημένοι οἱ δύο σύζυγοι, θὰ μπορέσουν ἀφοῦ νὰ διαδοῦν τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖο, ἀλλοίμονο, δὲν εἶναι πάντα στρωμένο μὲ ρόδα».

«Ἡ δὲς ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΛΟΥΚ (Ἀθήναι) μᾶς γράφει:

«Δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶναι πολὺ ὠραῖος, γιατί θὰ εἶναι καὶ πολὺ κουτὸς καὶ δευτέρων θὰ ἐξήλεα. Θέλω νὰ εἶναι πολὺ ἔξυπνος, γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου. Νὰ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ νὰ μὴ παύῃ νὰ μοῦ τὸ δειχνῇ. Θέλω ὅμως νὰ ξέρῃ νὰ μοῦ ἐπιβάλλεται, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ νάναι καὶ τρυφερός. Θέλω νὰ νιώθω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνδρὸς κι' ἐγὼ ἡ γυναῖκα. Νὰ μὴ κάνω τίποτε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κι' ἐκεῖνος. Θέλω νὰ εἶναι πολὺ εὐγενικός μὲ τίς κυρίες χωρὶς ὅμως νά... τίς φλερτάρῃ κι' ὅταν χορεύῃ μὲ ἄλλες κυρίες θέλω νὰ μὲ κυττᾷ μ' ἕνα βλέμμα πού νὰ μοῦ λέῃ ὅτι δὲν θέλει τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ ὁ χορὸς γιὰ νάρθη κοντὰ μου. «Μπουκετάκι» μοῦ μὲ θρίσκεις ἐγωίστρια; Θέλω νὰ μὲ μαλλώνῃ πότε-πότε... ὄχι ὅμως γιὰ πράγματα ἀσχετὰ μὲ τὴν ἀγάπην μὰς καὶ χωρὶς νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, γιατί τότε θὰ ἦταν ἄβυσσος. Νὰ μ' ἀγαπᾷ τέλος ἀπεριόριστα γιὰ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη...»

«Ἡ δὲς ΝΙΝΟΝ (Λαύριον) γράφει:

«Κατ' ἐμὲ ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ μοῦ χάριση μιά καρδιά πιστὴ καὶ γιομάτῃ ἔρωτα. Πρὸ παντὸς τὸν θέλω νὰ εἶναι ἀνδρὸς, μὲ ἐπιβάλλον, καὶ ὕψιλου ἀναστήματος, γιατί κι' ἐγὼ εἶμαι ὕψηλὴ. Ἀδιαφορῶ ἐάν θὰ εἶναι ξανθὸς ἢ μελαχροινός».

«Ἡ «ΖΩΗ ΟΛΟΧΑΡΗ» (Λαύριον) γράφει:

«Ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα εἶναι ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ: ὕψιλος, μελαχροινός, γιομάτος γλύκα. Θέλετε τώρα καὶ τὰ ψυχικά του χαρίσματα; Εὐχαρίστως νὰ σὰς τὰ εἰπῶ: «ἔχει ψυχὴ ὑπέροχη, μιά καρδιά γιομάτῃ καλωσύνη, καὶ αὐτὴ ἡ καρδιά εἶναι χαρισμένη σὲ μένα καθολοκληρίαν, λιγάκι δύσκολο στὴν ἐποχὴ μὰς ἔ; Κι' ὅμως... ὅταν πρέπη κι, αὐτὸ μὲ τρελλανεῖ κυριο-

«Ἀπὸ τῆς 20ῆς Σ)θρίου π. ἔ. ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

λεκτικῶς. «Υστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο» τοῦ ὑπεσχέθην κι' ἐγὼ νὰ τοῦ χαρίσω μιά ὁμορφὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ, εἶμαι δὲ ὑπερθέβαιν ὅτι θὰ τὰ καταφέρω».

«Ἡ δὲς Α. Δ. Σ. (Πειραιεύς) ἀπαντᾷ:

«Σοῦ γράφω κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον. Εἶναι μεσημέρι. Ἐγὼ ταχτοποιεῖται τὸ νοικοκυριό μου. Ἐφροντίζω νὰ εἶναι τὸ φαγητὸ ἑτοιμὸν. Τὸ τραπέζι στρωμένο. Ἐγὼ μ' ἕνα ἀπλὸ φορεματάκι καλοχτενισμένη καὶ ἐλαφρὰ γυαρισμένη γιὰ νὰ ἀρῶα στὸν ἀντρουλή μου καὶ γιατί πάλι νὰ εἶμαι ὠραιότερη μέσα στὸ σπίτι γιὰ τὸν ἄνδρα μου, στὸν δρόμο γιὰ τοὺς ξένους. Περιμένω μὲ λαχτὰ νὰ γινῇ ἡ πόρτα. Ἀκούω τὸ γνωστὸ χτύπημα καὶ τρεῖς χαρούμενα καὶ γελαστὴ νὰ τοῦ ἀνοίξω. Φιλιόμαστε, τοῦ παίρνω τὸ καλὸ καὶ ἀγκαλιασμένοι πηγαίνουμε κατ' εὐθείαν στὴν κούρνα μπέμπη (διότι ἡ ἀγάπη μὰς διαρκεῖ καὶ μετὰ τὴ γέννησιν τῶν παιδιῶν μὰς καὶ μέχρι τὰ γηρατειά μὰς ἀκόμη), ὁ ὁποῖος ἐσπεύει γιὰ ὕπνο μεσημεριανὸν περιμένει τὸ φιλὶ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ Ἀδου τοῦ χαϊδεύει καὶ τὸ φιλεῖ καὶ τὸ ἀφήνει στὴν ἀγκαλιά τῆς γιαιγιάς, τὴν ὁποία φιλοξενούμε στὸ σπίτι καὶ ἡ γιαιγιά (ἐν ὑπάρχει ἐννοεῖται γιαιγιά) καὶ τότε πάλι τὸ κατεργαρίκο ἀποκοιμίζεται, τὸ ταχτοποιεῖ μὲς στὴν κούρνα τοῦ καὶ πηγαίνουμε στὴν πεζί γιὰ φαγῇ. «Εἰ λοιπὸν, ἀγαπητό «Μπουκέτο», σ' ὅποιον ἀρέσει μιά τέτοια ζωὴ κρίνει ὅτι ἡ γυναῖκα πού τοῦ ἐτοιμάζει τὰ βέβαια ξεκούρασι στὸ σπίτι γιὰ νὰ ξεκουράζεται ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τίς σκοποὺς τῆς δουλειᾶς του, εἶναι ἀξία γιὰ σύντροφον καὶ ζωῆς, ἀξία νὰ μοιράζεται τίς χαρὲς καὶ στενοχώριες του αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ ἰδανικὸς σύζυγος καὶ εὐχομαι νὰ θρῶ ἕνα τέτοιο σύζυγο γιὰ νὰ βαδίσουμε χειροπιασμένοι στὸ δύσκολο δρόμο τῆς ζωῆς».

«Ἡ δὲς ΝΑΝΑ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ (Ζάκυνθος) ἀπαντᾷ:

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Ἀπὸ μὲν ἄλλου σ' εὗρισκα πάνω στὰ τραπέζια τοῦ σπιτοῦ μου καὶ ἀπὸ μικρούλα σ' ἀγάπησα καὶ κάτὶ δικό μου... Πρὸ καιροῦ διάβασα ὅτι ἡ τὰς ἀπὸ τίς ἀναγνώστριάς σου τὴν γνώμη μου γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγο. Διάβασε λοιπὸν τὴν φτωχὴ μου γνώμη σχετικῶς: Γιά μένα ὁ ἰδανικὸς σύζυγος θὰν αὐτὸς πού πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ μὲ νιώθῃ, θὰ μὲ συγκεντρώνῃ ὅλα τὰ χαρίσματα, γιατί δὲν θὰ ἐπιβληθῇ, πού θὰ αἰσθάνεται, σάν μιά γλυκεῖα θερμὴ ἀγάπη πού θὰ τοῦ προσφέρω. Δὲν μὲ μέλει οὔτε γιὰ ὁμορφίαν οὔτε γιὰ τὸ ἀνάστημα.

«Ἀρκεῖ γιὰ μένα ἡ ἀγάπη τοῦ καὶ ἰδίως ἡ εὐνοία τοῦ καὶ κατόπιν ἡ συντροφία τοῦ. Ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι αὐτὸς πού στὰ μάτια τοῦ θὰ καθρεφτίζεται ἡ εὐκρινεία τοῦ ἑαυτοῦ. Ποιὸς δὲν θὰ ζήλευε ἕναν τέτοιο σύζυγο, πού μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ κατακτᾷ τὴν καρδιά τῆς γυναίκας του; Θεωρῶ δὲν ἰδανικὸν σύζυγο ἐκεῖνον πού εἶναι γιὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ὁ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ πατέρας καὶ ἀδελφὸς καὶ φίλος καὶ ἐμὸς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.

ΕΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

ΓΙΟΥ πέρα ἀπὸ τὴν πλατεία, τὰ τροχόσπιτα τῶν συλλογιστῶν-εμοῖζαν μὲ μιά προσωρινὴ παράξενη πολυτελεία, γεμάτη ἀπὸ χαρούμενες φωνὲς παιδιῶν κι' ἄλλο-κοτο κόσμο. Τὸ πρῶτ', ἔβλεπε κανεὶς ἕνα σωρὸ φτωχοὺς ἀνθρώπους μὲ παλιὰ ρούχα, μὲ κοινὰ πρόσωπα καὶ μὲ μιά ἐκ-φρασίαν πικρὰς γιὰ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς. Τὸ θράδυ ὅμως, οἱ ἴ-διο ἄνθρωποι μέσα στὰ πολυχρώμα φῶτα, ξεπρόβαλλαν σάν ἡ-ρώες παραμυθιῶν μὲ θαμμένα πρόσωπα, μὲ φανταχτερὲς φορε-σὶς καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Τὸ τροχόσπιτο τῆς Μασκῶτ, τῆς σοφῆς σκύλας, πού «συναγω-νίζονταν τὸν Ἀϊνστάιν στὰ μαθηματικά», ὅπως ἔγραφε ἡ ρεκλά-μα, ἦταν ἕνα θαγόνι «μπλε-σὰς», ὅπου ἔβλεπε κανεὶς ζωγρα-φισμένα τὰ κεφάλια δυὸ «Δουλοῦ» δυὸ ἄσπρων σκυλιῶν. Αὐτὸ ὅ-μως δὲν ἦταν ἀλήθεια, γιατί μονάχα ἡ Μασκῶτ ἦταν μιά εὐθεντι-κὴ «Δουλοῦ», ὅλαδὴ ἕνα σκυλὶ τῆς Ἰομερσαςίας. Τὸ ἄλλο, ἦταν ἡ Φιφὴ, ἡ ἀντικαταστάτρια τῆς, τὸ «ντουμπλάρισμά» τῆς, ὅπως λέει στὴ βασιλικὴ γλῶσσα, γιατί καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν σαλτιμπά-γκων, τὰ σκυλιὰ «ἀσπέρους», ἔχουν τίς ιδιοτροπίες τους, τίς τρέλ-λες τους, ἡ τις ἀρρώστειες τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ παρουσι-άζονται πάντα στὸ κοινόν.

Σ' αὐτὸ τὸ τροχόσπιτο, ἦταν ἀκόμη κι' ἕνας γάτος μὲ θαλασ-σιὰ μάτια, κυρτὸς καὶ μελαγχολικός, πού συλλογιζόταν διαρ-κάς σάν γέρος φιλόσοφος, πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, καὶ σὺν τῷ σὸφῳ γατάκι, κάτασπρα κι' αὐτὰ σάν τὰ σκυ-λιὰ, κι' ὅλα τους, ζοῦσαν μὲ μιά ξανθεῖα γυναικοῦλα πού τὰ λάτρευε κι' ἕνα ἀπυτυχημένο παληάτσο. τὸν Ζακό, ἕναν λιγνὸ καὶ πανύψηλο ἄνδρα μὲ κοκ-κινὰ μαλλιά καὶ νερούλκ-μάτια.

— Ἀχ! Τὶ αἰσχία! Ἦ ἔκα-νε κίνη τὴν ἡμέρα ἡ ξανθεῖα γυναικοῦλα. Ξέρεις, Ζακό; Δί-πλα στὸ θεατράκι μὰς ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἕνα σκοπευτήριο. Ἡ Μασκῶτ δὲν εἶχε ἀπορροπὴ νὰ παύῃ ἀπὸψε... Εἶναι τόσο φο-βιστάρια!

Ἦ ἔκαμ τὴ στιγμὴ ἀκούστη-κε μιά ὁμορφονιά ἀπὸ τὸ σκο-πευτήριο. Ὁ κόσμος διασκέδα-ζε πυροβολώντας μὲ τὰ φλαμ-πέρ τῆς μηχανικῆς κοῦκλες, τὴν αὐτὴν τὸ «γαμπρὸ» καὶ τὸ «προσούλακα»...

Ἡ Μασκῶτ, μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς τὰ ἔχασε, μαζεύτηκε καὶ σιγά-σιγά γλύ-στηρε καὶ χάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἡ ὁμορφὴ κι' ἀ-ριστοκρατικὴ αὐτὴ σκυλίτσα πού κύτταζε τὸν κόσμο μ' ἕνα ἄγρυπνο ἐνδιαφέρον γυναικάς, ἦταν δειλὴ κι' εὐαίσθητη σ' ἀτί-στεστο θαθμό. Κάθε μεγολοφύα, θλέπετε, ἔχει καὶ τὰ ἐλαττώ-ματα τῆς. Ἡ ἀντίπαλος τοῦ Ἀϊνστάιν φοβόταν τοὺς πυροβολι-σμοὺς, τοὺς ἐμφανικοὺς κρότους καὶ τίς ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκι-νητῶν πού σκάνε σάν πιστολιές.

Ἡ Μασκῶτ σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις δὲν μποροῦσε νὰ κά-νῃ τίποτε. Λάτρευε τοὺς ἀριθμούς, τίς προσθέσεις, τίς ἀφαίρε-σες, μὰ ἐπιδροκοκρεῖτο καὶ τὰ ἔχανε ἀπὸ τίς πιστολιές. Στὴν σκία, μὲ ὁπλοῦς, μπροστὰ στοὺς σιωπηλοὺς θεατὰς πού τὴν κύ-τταζαν μὲ θαυμασμό, ἦταν μιά ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνη πού ζοῦ-σε γιὰ τίς ἐπιτυχίες καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Μὰ — μπᾶμ! μπουμ! — οἱ σκοπευταὶ ἐξακολουθοῦν διπλά νὰ κάνουν κρόκινου τὸ στήθος τοῦ «χωροφύλακα». Κ' ἡ Μασκῶτ, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρέμει διαρκῶς σάν ξερο φύλ-λο στὸν ἀνεμο.

—Θὰ εἶναι παραπολὺ νευρικὴ ἀπόψε! δὴλωση κι' ὁ λιγνὸς Ζα-κό. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ κάνῃ θαλασσά! Πρέπει νὰ τὴν ἀν-τικαταστήσῃ ἡ Φιφὴ...

—Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ἡ ξανθεῖα γυναικοῦλα. Μὰ πρέπει νὰ κάνουμε μιά μικρὴ πρόβα... Αὐτὸ εἶναι τὸ καλὸτερο! Κι' αἰμέσως ἀράδιασε κατὰ γῆς τοὺς ἐύλινους ἀριθμούς. Ἡ Φιφὴ μὲ τὰ σκυλῆρά καὶ περιφρονητικὰ μάτια τῆς, προχώρησε δίχως ἐνδοσυσμῶ, σάν μιά θεατρίνα πού εἶχε βαρεθῇ πάλι νὰ παύῃ τὰ ἴδια πράγματα. Γι' αὐτὴν, ἡ τέχνη ἦταν ἕνα ἐπὶ-γλ-μα, μιά ρουτίνα, ὅπως κάθε ἄλλη.

—Φιφὴ, γιὰ πρόσδε... Τῆς εἶπε ἡ ξανθεῖα γυναικοῦλα. Τέσ-

σερα καὶ τρία πόσα κάνουν; Ἐμπρός... Ἔτσι! Μάλιστα!... Ἐπτά! Πολὺ ὠραία! Καὶ τώρα πρόσδε πάλι! Ἀπὸ τὰ ὀκτὼ ἀφαιρῶ πέντε...

Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τότε βγήκε δειλὰ ἕνα κάτασπρο κέ-φᾶλι μὲ κόκκινα μάτια ἀπὸ τὴ λύσσα, ἀπὸ τὸ θυμὸ. Ἡ Μασκῶτ φοβόταν βέβαια τοὺς πυροβολισμοὺς, μ' ἀκόμα περισσότερο φο-βόταν τὴν ἀντίπαλό τῆς. Ἄν ἡ Φιφὴ ἐπαίξε ἀπόψε στὴ θέσὶ τῆς, θὰ γινόταν ἀπὸ φίλη τῆς ἡ χειρότερη ἐχθρὰ τῆς. Ἡ ὑπερῆφ-ανεία, ὁ ἐγωισμός, τὸ φιλοτιμὸ τῆς Μασκῶτ δὲν τῆς ἐπέτρεπε ἕνα τέτοιο ἐξευτελισμό.

Κι' ἄσφανα μ' ἕνα ἐλαστικὸ πηδήμα, χύμηξε πάνω στὴ Φιφὴ κι' ἄρχισε νὰ τὴν ὀαγκώνῃ καὶ νὰ τὴν ξεσχίζῃ μὲ τὰ νύχια τῆς. Ἐπειτα τῆς ἄρπαξε μὲ τὰ δόντια τῆς τὸ στήθος αὐτῆς καὶ τῆς τὸ αἰμάτωσε. Ἡ συγχυσὶς μέσα στὸ τροχόσπιτο ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὁ Λιγνὸς Ζακό πού καπνίζε τὸ τσιγάρο του στὴν πλατεία, ἀ-κούσε τὰ ξεφωνητὰ τῶν σκυλιῶν κι' ἔτρεξε νὰ δῇ τί εἶχαν παθεῖ. Μὰ, ἐπάνω στὴν ταραχὴ ἔχασε νὰ κλεισθῇ τὴν πόρτα τοῦ τρο-χόσπιτου...

Ὅταν ἡ ξανθεῖα γυναικοῦλα παρηγόρησε καὶ ἔδεσε τὸ μα-τωμένο αὐτὴ τῆς Φιφῆς, πού στέναζε γιὰ τὴν ἀδικία πού τῆς εἶ-χε γίνει, ὁ Ζακό κι' ἐκεῖνη εἶδαν κατὰπληκτοὶ πὼς εἶχε γίνει ἀφαντὴ ἡ Μασκῶτ. Ἡ ἰδέα πὼς θὰ τὴν τιμωροῦσαν, τὴν εἶχε ξετρελλάνει. Μερικοὶ τότε εἶπαν πὼς τὴν εἶδαν νὰ φεύγῃ πρὸς τὰ δεξιά, ἄλλοι πάλι πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Οἱ ὑπόλοιποι δὲν εἶχαν δεῖ τίποτε. Ὁ Λιγνὸς Ζακό ἄρχισε νὰ ψά-χνῃ πρὸς τὰ δεξιά. Ἡ ξανθεῖα γυναικοῦλα πρὸς τ' ἀριστερά. Μὰ

ποὐθενὰ δὲν ὤρθηκαν τὴν Μασ-κῶτ. Κι' ἔτσι, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως, πίστε-ψαν ὅτι τοὺς τὴν εἶχαν κλέψει ἡ ὅτι τὴν εἶχε χτυπήσει κανέ-να αὐτοκίνητο!...

Ὅστόσο, δὲν εἶχε συμβῇ τί-ποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ Μασ-κῶτ εἶχε κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὸ διπλανὸ τροχόσπιτο καὶ φυσικὰ ἐκεῖ πέρα δὲν εἶχε συλλογισθῇ κανεὶς νὰ κυττά-ξῃ. Ἐπειτα, ὅταν εἶδε τοὺς κυρίους τῆς νὰ μπαίνουν στὸ θεατράκι μὲ τὴ Φιφὴ, τὴν ἐπισ-σε μιά τρελλὴ ἀπογνώσι. Φοβ-τάθηκε πὼς αὐτὸ εὐχάινε ὅ-τι τὴν εἶχαν ἐξγράψει πάλι, ὅ-τι τὴν εἶχαν διαζεῖ καὶ τρά-βηξε τότε μπροστὰ πρὸς τὸ ἄ-γνωστο.

Τὸ πρῶτ', ἡ Μασκῶτ εὐχή-νε μὲς στὸ πάρκο, ὅπου ἔ-πε ἕνα ἐμφαντικὸ ὕπνο, γεμά-το ἀπὸ τσακωμοὺς καὶ προσθε-σεις πού δὲν ἐβγαίνουν στα-στές. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε θρέ-θηκε μέσα σ' ἕνα ὁμορφὸ τοπίο, ὅπου ὁ ἥλιος ἦταν γλυκός, τὰ λουλουδιὰ εὐωδίαζαν καὶ τὰ πουλάκια κελαιδοῦσαν ἐλεύθερα στὰ δέντρα. Μπᾶ! Τί περίεργο! Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κόσμος! Κι' ἐκεῖνη πού νόμιζε ὅτι ὁ κόσμος ἦταν ἕνας κίκεων ἀπὸ ἀλῆτα ἀ-ριθμητικὰ προβλήματα!...

Κι' ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ πειραγμένη, ἔ-λεω φρενῶν, ἀπαρηγόρητη. Δὲν εἶχε θρεθῇ ποτὲ ἄλλωστε ὁλοῦ-ναχῃ κι' ἔγανε τὸν προσανατολισμὸν στὸ κάθε βῆμα! Ἐπειτα, ἡ-πιε λίγο ὁρσσερὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα ρουκὶ καὶ ἐσπλήθηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ποτὲ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ξαφνικὰ ὅμως τὴν εὐτύχησαν καὶ παράξενες φωνές. —Νά, πρόσδε... ἔλεγε κάποιος. Θὰ γίνῃς ἕνα σοφὸ σκυλὶ... Ὅταν θὰ σοῦ λέαν δυὸ καὶ δυὸ πόσα κάνουν; Θὰ μὲ ἀπαν-τᾷς: τέσσερα! Κατάλαβες; Ἔτσι θὰ κεραδίζουμε ἕνα σωρὸ λε-φτὰ καὶ θὰ πηγαίνουμε κάθε μέρα στὸν κινηματογράφον.

Ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ Μασκῶτ, σ' ἕνα ἔξοφο, τρία παιδιά, πού τὴν εἶχαν δεῖ νὰ λογαριάζῃ στὸ θεατράκι, προσπαδοῦσαν νὰ γυμνάσουν τὸ σκύλο τους.

—Εμπρός, Τσάκο, ἄς ποῦμε πὼς εἶσαι ἡ Μασκῶτ. Τέσσερα καὶ τρία πόσα κάνουν; —4 καὶ 3... 6, εἰδεῖς ὁ Τσάκο; Ἡ Μασκῶτ μ' ἕνα ἔξοφον γαῖανισμα ἀπάντησε ὅτι τὰς θάμνους. Τὸ φιλοτιμὸ τῆς δὲν μποροῦσε νὰ υποφέρῃ ἕνα τέ- (Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἡ Μασκῶτ συναγωνιζόταν τὸν Ἀϊνστάιν στὰ μαθηματικά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

[Μιά εξαιρετικού ενδιαφέροντος βιογραφία του πασίγνωστου αυτού καλλιτέχνη, γραμμένη από τον Αντρέ Μωζέ]

ΜΕΤΑΞΥ των πιδ διασήμων ήθοποιων του Χόλλυγουντ την πρώτη θέσι κατέχουν φυσικά ο Ήβλ Μιουνί, ο Τσάρλυ Λάουτον και ακόμη ένας μικρός άνθρωπος με παράδοξη έκφρασι, με μικρά μάτια, με μεγάλο στόμα και με χυντήρ μύτη. Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ούτε όμορφος, ούτε συμπαθητικός. Μοιάζει περισσότερο με έναν παράδοξο και αινιγματικό Ιάπωνα. Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τις σκέψεις του. Η φυσιογνωμία του φοράει πάντα μία μάσκα εξαγριωμένου ανθρώπου. Τα φρύδια του είναι διαρκώς ανασηκωμένα και νομίζετε, όταν αυτός σας κυττάζει, ότι τ' ολιγώτερο σκέφτεται να σας έπιτεθί και να σας τσακίση στο ξύλο! Αυτός είναι ο "Εντουαρντ Ζ. Ρόμπινσον".

Οι συνάδελφοί του στη φιλομούπολι δεν ξέρουν και πολλά πράγματα για την ιδιωτική ζωή του. Αυτός ο ήθοποιος ποτέ δεν μιλάει για τον εαυτό του. Αποφεύγει ακόμη τη ρεκλάμα και τις δημοσιογραφικές συνεντεύξεις. Φοβάται τον θόρυβο.

—Κανείς, δηλώνει, δεν με βοήθησε να φθάσω στο σημείο που έχω φτάσει σήμερα. Σε κανένα φτωχόν δεν έχω την παρामी υποχρέωσι. Και σε κανένα δεν επιτρέπω ν' ανακατεύεται στη ζωή μου.

Κι' αλήθεια ο "Εντουαρντ Ρόμπινσον" είναι ο μόνος ήθοποιος που δεν δίνει δεξιώσεις και που δεν δέχεται στη βίλλα του. Η βίλλα του Ρόμπινσον είναι κτισμένη στους πρόποδας ενός λόφου κοντά στη Σάντα Μόνικα και μοιάζει με μία παγόδα. Οι πυργίσκοι της λογχίζουν τον ουρανό και αι εισοδοί της φρουρούνται από εφιαλτικούς δράκοντες. Γι' αυτό το ανάκτορο, το αληθινά βασιλικό ο "Εντουαρντ Ρόμπινσον" ξόδεψε μία τεράστια περιουσία. Η επίπλωσις του μόνον στοιχίζει τριακόσιες χιλιάδες δολάρια! "Όσο για την διακόσμησιν του και τα άριστουργήματά της "Από 'Ανατολής, τα οποία έχει συγκεντρώσει ο αυτός ο Ρόμπινσον, είναι ανυπολόγιστα.

Αυτός ο μεγάλος δραματικός ήθοποιος της δόθνης έχει μία τρομερή αδυναμία για τη ζωή και τα μυστήρια της χώρας του αναστέλλοντος ήλιου. Ξέρει θαυμάσια τη γλώσσα της, παίζει με εξαιρετική δεξιότητα τα όργανά της και απαγγέλλει τα αίσθηματικά όσο και περιέργα ποιήματα των μεγάλων ποιητών της 'Ιαπωνίας με τόσον πάθος, σαν ένας πραγματικός απόγονος των «σαμουράι».

Και εν τούτοις αυτός ο «άστερας» που αυτά τα τελευταία χρόνια έγινε δημοφιλής και στην Εύρωπην δεν έχει καμμίαν σχέσιν με την "Από 'Ανατολής, εκτός μόνον από το ότι μοιάζει με καίσιό της!

Κατάρθωσα να τον ιδώ και να του πάρω μία συνέντευξη, ύστερα από επίμονες προσπάθειες, και αφού έβαλα όλους τους γνωστούς του να του μιλήσουν για μένα.

Ο "Εντουαρντ Ζ. Ρόμπινσον" με δέχθηκε τέλος ένα απόγευμα στη βίλλα του. Υποχρεώθηκα να καθίσω όπως οι παλαιοί 'Ιάπωνες, εμπρός σ' ένα χαμηλό χρυσελεφάντινο τραπέζι και να πάρω ένα αρωματισμένο τσάι με όλους τους τύπους μιάς ιεροτελεστίας. Ο "Εντουαρντ Ρόμπινσον" ύστερα από τις συνηθισμένες φιλοφωνήσεις άρχισε να μου κάνει διάφορες ερωτήσεις για να ιδή πως σκεφτόμουν και τί άνθρωπος ήμουν. Φαίνεται δε ότι ικανοποιήθηκε από αυτές τις παρατηρήσεις του γιατί μου έδωλεσε μία στιγμή:

—Τώρα μπορείτε να με ρωτήσετε ότι θέλετε. Μόνο, σας παρακαλώ, να δημοσιευθί ή συνεντεύξεις μου όπως ακριβώς είναι χωρίς υπερβολική φιλολογία. "Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να ξέρετε δεν είναι ίδιοι. "Ο καθείς έχει τις ιδιοτροπίες του, τις αδυναμίες του, τις παλαιθω-

"Εντουαρντ Ρόμπινσον.

πιές του. Δεν είναι λοιπόν δυνατό όλους να τους κοιτάμε. Χρειάζεται να λέτε και καμιά αλήθεια. Για μένα, παρακαλώ, να γράψετε ότι είμαι μεγάλος καλλιτέχνης, διαρκώς κατακτητής και υπέροχος άνθρωπος οι φίλοι μου και εγώ που με ξέρουν, θα γελάσουν από την καρδιά τους. "Αν γράψετε όμως ότι είμαι θάσιος και ότι πολλές φορές ο θυμός μου με τρομαχτικούς δεν θα πήτε καμιά υπερβολή. Επίσης δεν καμμί τ' ότι είμαι υπερβολικά εκδικητικός. Φυλάω ένα κακό που μου κάνει ένας άνθρωπος και του το ανταποδίδω πολύ μετριοτέρω. "Εφαρμόζω τον νόμο του Μουσώως: «Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και δόνοντα αντί δόνοντος!» Η δυστυχία δεν μου φέρει γάντια! Με ώπλισε με άγρια και μυτερά νύχια, όπως νύχια ενός δράκοντος. Γι' αυτό με φοβούνται στη φιλομούπολι και δεν τολμούν να με πειράξουν. Με λένε: «Εντουαρντ, ο εκδικητής» και δεν έχουν άδικο. Ποτέ δεν συγχωρώ έναν άνθρωπο που με πειράζει. Η συγγνώμη, λένε, είναι γνώρισμα των γενών και των γενναίων. Μα έχω δεν είμαι τίποτε από αυτό.

Είμαι ένας φτωχός άνθρωπος, άσχημος και κτηνώδης, πάλεψε σκληρά για να γίνει διάσημος. Και πολλοί έχουν πει ότι δεν διστάζουν να διαδίδουν ότι «ο Ρόμπινσον έχει τόσα δολάρια όσες καρπαζιές έφαγε στη ζωή του». Και αυτό είναι μεγάλη αλήθεια για την οποία δεν ντρέπομαι. "Ημουν κι εγώ πριν από λίγα χρόνια ένα μικρό ψάρι στον άσκατο της αστίας. Κάθε τόσο διακινδύνευα να θρεθώ στο στομάχι κάποιου μεγάλου ψαριού. Μα διαρκώς κατάρθωνα να ξεγλιστρώ από τον κίνδυνο. "Ετσι μεγάλωσα και σήμερα δεν φοβάμαι κανέναν. Μα ως σας διηγηθώ τα παιδικά μου χρόνια, για να πετύχετε ότι έχω δίκιο να μην έχω καμιά εμπιστοσύνη στον κόσμο.

Γεννήθηκα στις 12 Δεκεμβρίου του 1893 στο Βουκουρεστί, Νάι, μη σας φαίνεται περίεργο. Είμαι ρουμανικής καταγωγής. Τώρα για ποιόν λόγο έχω μούτρα 'Ιάπωνος; "Α, αυτό το μα δεν είναι και δύσκολο να σας το εξηγήσω. "Ο πατέρας μου και η μητέρα μου ζούσαν σε μία σκοτεινή πολυκατοικία και η παλαιάς συνοικίας του Βουκουρεστίου. "Ηταν τόσο έλλειψη, κεί μέσα, ώστε όλοι οι άνθρωποι είχαν την απέλπισία ζωής, σμένη στο πρόσωπό τους. Σ' αυτό το σπίτι δεν είχε μπει ποτέ η χαρά. "Ο πατέρας μου ήταν πολύ εργατικός και κέρδιζε άρκετά λεφτά για να ζήσει και να μη τους λείπει τίποτα. "Ετσι θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν ευτυχισμένοι, για να συμπληρωθί αυτή η τύχια τους ή μητέρα μου καμιά λάθε έπιετα από λίγο έπειτα έφερε στον κόσμο ένα παιδί. "Ο κ. Ρόμπινσον άρχισε να πονά να την περιποιήται περισσότερο, να την προσέχει και να μην αφήνει κανέναν να την πειράξει. "Ετσι πέρασαν οι πρώτοι μήνες. Είχα αρχίσει να στα έχω να μεγαλώνω και σχηματίζωμαι. Τότε άρκετο στην ίδια πολυκατοικία και κάθισε ένας άπασις πωνέζος με την οικογένειά του. "Η μητέρα μου ήταν υποχρεωμένη να τον βλέπει κάθε μέρα να ταραζέτε από την φωνή του. Κανείς όμως δεν έσυνέπει τις συνέπειες αυτής της ήτας. Τέλος ήρθε η άριστη στιγμή της αφέλειάς μου στην ομο. Φαντασθήτε όμως το μο του πατέρα μου, όταν τον γιαντρώ να κρατάει ένα πωνέζακι!

—Αυτό δεν είναι το δικό παιδί! ούρλιαζε τρελλός, την απέλπισία του. Παρά τις εξηγήσεις του τρού ότι ή γυναίκα του γεννήσει ένα Γιαπωνέζακι, τι έβλεπε κάθε ημέρα την παίσια μορφή του κτηνώδους νοίκου ο κ. Ρόμπινσον δεν μπορούσε να πιστέψει.

—Αυτός ο κ. Ρόμπινσον δεν μπορούσε να πιστέψει. "Ετσι ο κ. Ρόμπινσον έπαιξε τότε: "Αδελφέ μου τη γωνιά!... Είχε νομίσει απλούστατα, όπως λένε τουλάχιστον οι Βερολίνοι τον πρωταγωνιστή του μελοδράματος για τον Γκαίρινγκ!

—"Ε, Γκαίρινγκ! Πάει πολύ! "Αδελφέ μου τη γωνιά!... Είχε νομίσει απλούστατα, όπως λένε τουλάχιστον οι Βερολίνοι τον πρωταγωνιστή του μελοδράματος για τον Γκαίρινγκ!

Αυτά τα ανέκδοτα είναι βέβαια κατασκευάσματα των έχθρων του χιτλερικού καθεστώτος. Μα τί τα θέλετε, αν δεν υπάρχει φωτιά, δεν θγαίνει κανείς. "Ετσι κι ο Γκαίρινγκ δίνει ο ίδιος άφορμή να δημιουργούνται ανέκδοτα εις βάρος του. Για να θεωρηθί κανείς γι' αυτό, φθάνει να διαβάσει την περιγραφή της άκροασις που παρυχώρησε στους αντιπροσώπους του ξένου τύπου.

Οι ξένοι δημοσιογράφοι έγιναν δεκτοί σε μία μεγάλη αίθουσα, όπου ο στρατηγός Γκαίρινγκ με ύψος έλλοσσυρό καθόταν πίσω από ένα μεγάλο γραφείο από θαλανιδιά που για μόνο του στόλισμα είχε ένα γυνώ σπαθί. Πίσω από το τραπέζι, στον χώρο, κρεμόταν ένα πορτραίτο της πρώτης του γυναίκας, μισοφωτισμένος από κεριά που έκαιγαν σε άσημένα καντηλιέρα. "Ενα βάσο με λουλούδια ήταν τοποθετημένο σαν εύλαδική προσφορά σ' ένα τραπέζακι μπροστά στο πορτραίτο. "Υπήρχαν εκεί και άλλα πορτραίτα, όπως του Κάιζερ, του Κρόμπριτζ, του Μουσσολίνι, του Χίτλερ, του περιφημού άερο-

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΡΙΝΓΚ

Η μεγαλομανία του Γκαίρινγκ που δημιουργεί ανέκδοτα εις βάρος του. Πως εξαφανίστηκε ο Γκαίρινγκ μέσα σ' ένα έργοστάσιο. Οι μαγνήτες και τα παράσημα. Μία παρεξήγησις του Χίτλερ. Η άκροασις των ανταποκριτών του ξένου τύπου. Πως «έμπνέεται» ο Γκαίρινγκ. Το σκοτεινό δωμάτιο με τα κεριά. Είνε μορφοινομανής ο Γκαίρινγκ; κτλ. κτλ.

Ο ΠΩΣ σας ύποσχεθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο, σας δίνουμε σήμερα μερικά χαριτωμένα και χαρακτηριστικά ανέκδοτα του Γκαίρινγκ, της μεγαλύτερης μετα τον Χίτλερ προσωποικότητας της σύγχρονης Γερμανίας. Τα περισσότερα από τ' ανέκδοτα αυτά βασίζονται στη ματαιοδοξία του Γκαίρινγκ και στη μανία του για τις μεγαλοπρεπείς επιδείξεις.

Μία μέρα που ο Γκαίρινγκ είχε πάει σ' ένα μεγάλο έργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρισμού, που μόλις είχε τελειώσει, η ακολουθία του τον έλασε ξαφνικά, μπρός από τα μάτια της. "Εκταν έδω, έβασαν εκεί, μα δεν κατάρθωσαν να τον ανακαλύψουν πουθενά. Τέλος, ύστερ' από αρκετή ώρα αναζητήσεων, τον θρήκαν κολλημένο ψηλά κοντά στη στέγη, σ' ένα μηχανήμα, όπου υπήρχαν οι δυνατόι μαγνήτες.

Οι μαγνήτες τον είχαν τραβήξει εξ αιτίας των αναριθμητών παρασημών που στόλιζαν το στήθος του!

Πρό ενός έτους, η νέα γερμανική πόλις "Εμμεριχ, θέλοντας να εορτάση την έβδομη επέτειο από της ίδρυσής της, είχε δώσει μία σειρά εορτών και παραστάσεων. "Ο Χίτλερ και ο Γκαίρινγκ έτίμησαν με την παρουσία τους τις εορτές αυτές και η "Εφημερίς του "Εμμεριχ περιέγραψε με λυρισμό την εμφάνισιν του Γκαίρινγκ, ο οποίος είχε φορέσει για την περίστασι, στολή από μεταξωτό άσπρο και, αντί για ζώνη, μία εσάρια από λαμέ μαύρο και μεταξωτό, από την οποία κρεμόταν ένα μεσαιωνικό πλεκτό πουργι κι' ένα μικροσκοπικό άσημένιο τσεκούρι. "Ο δημοσιογράφος μάλιστα που έκανε την περιγραφή αυτή τον παρέβαλε με «κύκνο λευκό σαν το χιόνι».

Οι Βερολίνοι γέλασαν πολύ με αυτή την περιγραφή και διαδύσαν το παρακάτω ανέκδοτο: Σε μία από τις παραστάσεις του "Εμμεριχ, στο "Λόεγκριν" του Βάγνερ, ο Χίτλερ είχε αποκοιμηθί στο θεωρείο του, όταν ξαφνικά ζήτησε και είδε μπροστά του τον υπάτη Λόεγκριν ντυμένο στα λευκά επάνω στον κύκνο του. Κακοεμπνημένος, ο Φύρερ φώναζε τότε:

—"Ε, Γκαίρινγκ! Πάει πολύ! "Αδελφέ μου τη γωνιά!... Είχε νομίσει απλούστατα, όπως λένε τουλάχιστον οι Βερολίνοι τον πρωταγωνιστή του μελοδράματος για τον Γκαίρινγκ!

Αυτά τα ανέκδοτα είναι βέβαια κατασκευάσματα των έχθρων του χιτλερικού καθεστώτος. Μα τί τα θέλετε, αν δεν υπάρχει φωτιά, δεν θγαίνει κανείς. "Ετσι κι ο Γκαίρινγκ δίνει ο ίδιος άφορμή να δημιουργούνται ανέκδοτα εις βάρος του. Για να θεωρηθί κανείς γι' αυτό, φθάνει να διαβάσει την περιγραφή της άκροασις που παρυχώρησε στους αντιπροσώπους του ξένου τύπου.

Οι ξένοι δημοσιογράφοι έγιναν δεκτοί σε μία μεγάλη αίθουσα, όπου ο στρατηγός Γκαίρινγκ με ύψος έλλοσσυρό καθόταν πίσω από ένα μεγάλο γραφείο από θαλανιδιά που για μόνο του στόλισμα είχε ένα γυνώ σπαθί. Πίσω από το τραπέζι, στον χώρο, κρεμόταν ένα πορτραίτο της πρώτης του γυναίκας, μισοφωτισμένος από κεριά που έκαιγαν σε άσημένα καντηλιέρα. "Ενα βάσο με λουλούδια ήταν τοποθετημένο σαν εύλαδική προσφορά σ' ένα τραπέζακι μπροστά στο πορτραίτο. "Υπήρχαν εκεί και άλλα πορτραίτα, όπως του Κάιζερ, του Κρόμπριτζ, του Μουσσολίνι, του Χίτλερ, του περιφημού άερο-

πόρου Ριχτχόφεν, κλπ.

Μα οι ξένοι δημοσιογράφοι δεν πρόφθασαν να τ' ιδούν καλά όλα αυτά, γιατί ο Γκαίρινγκ με φωνή σκληρή τους είπε:

—Προσέχετε, γιατί κανένα από τα τηλεγραφήματά σας, καμμία από τις ανταποκρίσεις σας δεν μου ξεφεύγει. Σας προειδοποιώ ότι η ύπομονή της Γερμανίας έχει όρια.

Αυτή η μεγαλοφύα και οι θεατρινοίμοι θυμίζουν τον τέως Κάιζερ, τον οποίο καθώς λένε, έχει ο Γκαίρινγκ για μοντέλλο. "Όπως και ο τέως Κάιζερ, έτσι κι αυτός αγαπάει την ευχάριστη ζωή και την καλή συντροφιά. Αυτό μάλιστα τον κάνει να μη συμμορφώνεται πάντοτε προς τους νόμους του πρωτοκόλλου, πράγμα που δεν συμβιβάζεται με την αγάπη του προς τις επιδείξεις και τα μεγαλεία.

"Ετσι, του συμβαίνει τακτικά να δέχεται σε συνεργασία τους άλλους ύπουργους του Ράιχ, φορώντας τον κοιτανή του! "Επίσης συχνά διάφορες συσκέψεις στο σπίτι του για κρατικά ζητήματα τελειώνουν με.. γλέντια!

Ο Γκαίρινγκ καθώς αγαπάει την κίνησι και την δραστηριότητα, είναι ανίκανος να περιορισθί σε μια καθιστή εργασία. "Όταν θέλει να σκεφθί, αποσύρεται σ' ένα απόμερο δωμάτιο του σπιτιού του, στρωμένο με θαρειές ταπεταρίες που πνιγουν κάθε έξωτερικό θόρυβο. "Εκεί στο φως των κεριών — γιατί δεν μπορεί να υποφέρη το φως της ημέρας — ο αλλόκοτος αυτός άνθρωπος παραδίδεται στους στοχασμούς του κι' όταν τέλος θγαίνη απ' το δωμάτιο αυτό, ένα καινούργιο δνείρο έχει γεννηθί στο μυαλό του, ένα καινούργιο όνειρο που θα βελλήνη να το μεταβάλει άμέσως σε πραγματικότητα, γιατί ο Γκαίρινγκ περιφρονεί την ύπομονή και την αναμονή.

"Όλες αυτές η παραδοξότητες εξηγούνται, αν πιστέψη κανείς σε μερικές φήμες που κυκλοφορούν επίμονα. Σύμφωνα με τις φήμες αυτές ο Γκαίρινγκ κάνει κατάχρησι ναρκωτικών και ότι πρό των, τον είχαν κλείσει σε μία ειδική κλινική για τους μορφοινομανείς.

Η αδελφή του Γκαίρινγκ όμως διαμαρτυρήθηκε με αγανάκτησι έναντι των φημών αυτών, τις όνοματις των γιατρών, μορφών.

Ο Γκαίρινγκ είναι λαμπρός ρήτωρ, ο καλύτερος ίσως του έθνικοςοσιαλιστικού καθεστώτος. "Όπως κι' ο Χίτλερ ο ίδιος, έτσι κι' αυτός μπορεί και ηλεκτρίζει τα πλήθη. Μα ενώ ο Χίτλερ γοητεύει τα πλήθη με τα ρητορικά του σχήματα, παραμένοντας ο ίδιος ψυχρός και κύριος του εαυτού του πάντοτε, ο Γκαίρινγκ παρασύρεται τόσο από το πάθος του, ώστε μοιάζει με δαιμονισμένο.

Κάποτε, όταν είχε υποβάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος του Ράιχσταγ κάποιος τον κατηγορήσε ότι συναντιόταν κρυφά με τον πρεσβευτή της Γαλλίας.

Ο Γκαίρινγκ υπερασπίστηκε τότε τον εαυτό του με περηφάνεια και πάθος και, μεταξύ των άλλων είπε:

—Ναί, έχω συναντηθί πολλές με τους Γάλλους, μα μόνο ψηλά στους αϊθέρας!...

Με τα λόγια του δε αυτά έννοοσε τις αερομαχίες του κατά

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Ο Γκαίρινγκ περιτοιοισμένος από εξέχοντες χιτλερικούς, ένεργων έράνους υπέρ των άπορων.

ΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΤΡ ΖΕΒΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τέλος ο Μπλουί τον είδε να πεζεύει και να μπαίνει σ' ένα σπίτι.
— Κύριε Μπλουί, του είπε τότε η Άννα, δεν με ρωτήσατε γιατί σ'αφύπνισα. Θά σ'αφύπνισα εγώ; μ' έστειλε να σ'αφύπνισα ο φίλος σας ο Τραγκαθέλ.

— Λοιπόν ο Τραγκαθέλ έφυγε από το χωριό Μαγδαληνή; ρώτησε ο Μπλουί.

— Βρίσκεται πληγωμένος στο χωριό, απάντησε η Άννα.
— Αυτό σημαίνει ότι δεχθήκατε επίθεσι; είπε ο Μπλουί μ' αταξία.

Για μερικές στιγμές η Άννα έμεινε σκεπτική και κατόπιν είπε:

— Ναι, ο Σαμπριάκ μου έπετ'ε μαζί με μερικούς μπράβους... Τους μπράβους τους σκότωσε ο Τραγκαθέλ και τον Σαμπριάκ εγώ σ'ε κανονική μονομαχία.

— Όταν ο Μπλουί και η Άννα έφτασαν στο πανδοχείο του γέρω Τιμώ, θρήκαν εκεί τον Τραγκαθέλ όρθιο, παρ' όλους τους πόνους που του προκαλούσαν η πληγή του. Η χαρά του όλοιδόσκαλου όταν είδε την πολυαγαπημένη του να ξαναγυρίζει κοντά του ήταν μεγάλη, μά κατώρθε να τη συγκρατήσει.

— Κύριε, του είπε η Άννα, θά καταλύσω σ' αυτό το πανδοχείο, γιατί είμαι τρομερά κουρασμένη. Τίθεμαι υπό την προστασία σας για να περάσω μία νύχτα ήσυχη.

— Ο Τραγκαθέλ ακούγοντας τα λόγια αυτά χλώμιασε τρομερά σαν να μάθαινε κάποια καταστροφή. Μά είχε χλωμίσει από τη χαρά του.

— Η Άννα χαίρεται κατόπιν τους δυο νέους κι' ακολούθησε το γέρω Τιμώ, ο οποίος την ώδήγησε σ' ένα πολυτελές δωμάτιο στρωμένο με τάπητας κι' επιπλωμένο με πλούσια έπιπλα.

— Η Άννα έσφαινώθηκε βλέποντας την πολυτέλεια αυτή.
— Είπε το δωμάτιο της δουκίσσης, της εξήγησε ο ξενοδόχος. Κανένας άλλος δεν μπαίνει εδώ μέσα. Η ίδια η δουκίσσα το έπιπλωσε, γιατί έρχεται συχνά κι' αναπαύεται εδώ.

— Η δουκίσσα; έκανε άφηρημένη η Άννα.
— Ναι. Έκείνη που με υποστήριξε κι' έγινε ό,τι έγινε, ένας καλός νοικοκύρης του χωριού. Το δυστύχημα μόνο είχε ότι ενώ η δουκίσσα έκανε τόσα για μένα, εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτή τώρα που βρίσκεται σ'ε δύσκολη θέση.

— Τι της συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε η Άννα.
— Είπ' αιχμαλώτος, κυρία μου, αιχμαλώτος ενός αθλίου, ο οποίος θέλει να την παραδώσει στον καρδινάλιο.

— Ο Καρδινάλιος λοιπόν είναι έχθρος της;...
— Ναι, είναι θανάσιμος έχθρος της;... «Ω! αν μπορούσατε σεις να σώσετε με τους δυο σας φίλους τη δουκίσσα ντε Σεβρέζ!»

— Τη δουκίσσα ντε Σεβρέζ! Γι' αυτή λοιπόν πρόκειται; ρώτησε η Άννα. Μ'α γρήγορα!... Γιατί ο κίνδυνος που διατρέχει η δουκίσσα είναι μεγαλύτερος ίσως απ' αυτόν που φαντάζεσαι!...

— Ο Τιμώ διηγήθηκε τότε όλη την ιστορία της αιχμαλωσίας της δουκίσσης. «Όταν έτελειώσε, η Άννα έτρεξε στο δωμάτιο, όπου βρίσκονταν ο Τραγκαθέλ και ο Μπλουί.

— Κύριοι, τους είπε, η δουκίσσα ντε Σεβρέζ είναι αιχμαλώτος σ' αυτό το χωριό. Θέλω να την ελευθερώσω! Μπορώ να βασίζωμαι στην συνδρομή σας;

— Η δουκίσσα ντε Σεβρέζ! είπε ο Μπλουί. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο καπουκίνος Κορινιάν ήρθε στο Μαρονούρ. Έχει θέβαια διαταγές από τον Καρδινάλιο.

— Κι' ο Μπλουί διηγήθηκε στον Τραγκαθέλ την συνάντησή του με τον Κορινιάν.

— «Ω! διάβολε! έκανε ο Τραγκαθέλ. Λυπάμαι μόνο γιατί έχασα το θούρδουλά μου στο Παρίσι. Αυτός χρειάζεται μόνο για τη ράχη του κατασκόπου του Καρδινάλιου. Πρέπει όμως τώρα να τρέξουμε για ν' απελευθερώσουμε τη δουκίσσα και να συλλάβουμε τον αθλιο αυτόν ρασοφόρο. Απ' αυτόν θά μάθουμε μόνο τί σκέφτεται ο Καρδινάλιος.

— Λοιπόν, κύριοι; ρώτησε η Άννα, δέχεσθε να με βοηθήσετε στην υπόθεσι αυτή;

— Κυρία, απάντησε ο Μπλουί, ο Τραγκαθέλ κι' εγώ, στις διαταγές σας.

— Η Άννα τους ευχαρίστησε με μία κλίσι του κεφαλιού, εξαιρετικά συγκινημένη.

— Ο Τραγκαθέλ δεν ένοιωσε πειά τις πληγές του. Τη έκείνη, ήταν ικανός να τ'α θάλη με δόκλειρο στράτευμα.

— Αφού συνεννοήθηκαν και οι τρεις, ο Μπλουί ξεκίνησε να πάη να κάνει μία κατόπτευσι στην έπαυλι της δουκίσσης. Ίδι με ποιους είχαν να κάνουν. Σε λίγο ξαναγύρισε και έειπε:

— Έχουμε να κάνουμε, είπε, μονάχα με τον Ρασκάς και τον Κορινιάν.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Α! τότε δεν είναι ανάγκη να με συνοδεύσετε, είπε ο Τραγκαθέλ.

— Μπορείτε να μου ανακοινώσετε το περιεχόμενο της έπιστολης αυτής; ρώτησε με γαλήνια φωνή ο Μπλουί.

— Εύχαριστώ, απάντησε η Άννα. Να λοιπόν τί γράφει η δουκίσσα ντε Σεβρέζ στον Καρδινάλιο:

«Βρίσκομαι στ' χωριό Μαρονούρ μέσα στο σπίτι που θ'α ε-ποιεί ο έπιπλωσι. Θέλω να μιλήσω με τον κύριο Καρδινάλιο για κάποιες υποθέσεις, ή όποιες αφορούν έμένα και μερικούς άλλους. Εάν ο κύριος Καρδινάλιος θά μου κάνει την τιμή γάρθ'η να με συνη-θέσει, θά με βοη-θή. Θά τον περιμένω ως τ'α μεσάνυχτα.

Μία παγερή σιωπή έπακολούθησε.

— «Ότε η κυρία δουκίσσα είχε αποφασισμένη να περιμένη τον Καρδινάλιο» ρώτησε ο Μπλουί.

— Η κυρία δουκίσσα έφυγε κιόλας από το σπίτι αυτό απάντησε η Άννα με γαλήνια φωνή. Σε λίγες στιγμές ένα αμάξι θά την ώδήγησε κοντά στο Παρίσι, σ' ένα μέρος σίγουρο. Έγώ ή ίδια θά είμαι εκείνη που θά περιμένη έδω τον καρδινάλιο. Κύριε Τραγκαθέλ — έπρόσθεσε — έξερετε ποιό έγκλημα διέπραξε ο Καρδινάλιος απέναντι της μητέρας μου. Έξερετε επίσης ότι έχω όρκισθ'η να σκοτώσω τον Καρδινάλιο ή να σκοτωθώ. Θέλετε να με βοηθήσετε ή όχι;...

Ο κύριος Μπλουί και ο Τραγκαθέλ έγειραν το κεφάλι τους, παγωμένοι από τη σκληρή αυτή φωνή που την έπνιγε σχεδόν το μίος. Τα μάτια της Άννας πετούσαν άστραπές.

— Είμαι κόρη μιας πεθαμένης, εξακολούθησε η Άννα, μιας νεκρής που καταπατήθηκε η καρδιά της. Ο Ρασκάς τιμώρησε τον βασιλέα Έρρίκο. Κι' εγώ τιμώρησα πρό ολίγου τον Σαμπριάκ. Άλλα ο Ρασκάς ήταν άπλο όργανο του Ρισελιέ. Ο Σαμπριάκ, ο οποίος έδηλητήρισε τη μητέρα μου, ήταν άπειροταλμένος του Ρισελιέ. Μου μένει λοιπόν να φονεύσω τον Ρισελιέ.

Στο σημείο αυτό, ο Ρασκάς χλώμιασε, άρχισε να τρέμει και προσπάθησε να ζαρώσει ακόμα περισσότερο.

— Τι ήθελα κι' έκανα το ταξίδι αυτό; σκέφθηκε. «Αν ο Ρισελιέ, την νύχτα που θάρθ'η, με θρή έδω, θά με κρεμάσει...»

— Κύριοι, εξακολούθησε η Άννα, τελειώνοντας, μη νομίζετε ότι έστησα ένεδρα στον Καρδινάλιο. Θέλω άπλούστατα να μονομαχήσω μαζί του. Θά τον ξαναγκάσω να δεχθ'η τη μονομαχία αυτή και ή θά τον σκοτώσω ή θά με σκοτώσει!...

— Κυρία, είπε ο Τραγκαθέλ, στο Σαιν-Λαζάρ μου είπατε, ότι αν σκοτώθ'η, έπρεπε να πάρω το ξίφος σας και να συνεχίσω το έργο σας μέχρις ότου το άποτελειώσω. Ισχύει πάντοτε ή διαταγή σας αυτή σ'ε μένα;

— Η Άννα έγειρε το κεφάλι της.

— Κύριε Τραγκαθέλ, απάντησε, τότε σ'ας υποψιάζομαι. Διατάζοντας σας να σκοτώσετε τον Καρδινάλιο, ήθελα να θεβαιώ-θω, αν ή υποψίες μου αυτές ήσαν αληθινές.

— Φτωχά παιδιά! ψιθύρισε ο Μπλουί.

— Και τώρα; ρώτησε με αγωνία ο Τραγκαθέλ.

— Η Άννα εώσπασε....

Σκεφτόταν κάτι και δι-σταζε να το άποφασίσει. Δεν ήθελε να όμολογήσει ό-τι αυτή μία νέα ευγενικής καταγωγής, άγαπούσε έ-ναν κοινό ίππότη.

Τέλος ύψωσε γαλήνια το κεφάλι της.

Τα θέλματά της στηρί-χθηκαν για ένα δευτερόλε-πτο στον Τραγκαθέλ με μία άπεραντη τρυφερότητα.

Αυτή ή ματιά έφτασε γι' αυτή την Τραγκαθέλ, το όποιου ή καρδιά χτυ-πούσε δυνατά, να συλλογι-σθ'η: «Με αγαπά!»

— Ναι, είπε τέλος η Άν-να. Έχετε το δικαίωμα να έκδικηθ'ητε την κυρία ντ' Λεσάρ και την κόρη της αν σκοτωθώ... Μόνο έσείς έχετε το δικαίωμα αυτό.

Ο Τραγκαθέλ συγκέν-τρωσε όλη την δύναμή του για να μη κραυγάζει από τη χαρά του και να μην πέσει κάτω γονατιστός.

— Φτωχά παιδιά! ψιθύρι-σε... πάλι ο Μπλουί...

Αυτό ήταν όλο... Μία θύ-ελλα έρωτος που πέρασε.

— Έτσι όμως αυτοί οι δυο άνήσυχος νέοι με τις του-

φερές καρδιές ένώθηκαν πιό γερά απ' ό,τι θά τους έωνε ένας όρκος ή ένα πρώτο φίλημα.

Κ' ή θύελλα πέρασε...

Ο Μπλουί σκεφτότανε τώρα: «Γιατί ή κοινωνία να δημιουρ-γή ή έμπόδιο σε δυο τόσο έκλεκτές ψυχές και να καταστρέφ'η την ευτυχία τους;»

Ο Κορινιάν πάλι παρακολουθούσε με έκπληξι τη σκηνή αυτή.

Ο Ρασκάς τέλος έτρεμε κ' ή φυσιογνωμία του, στην όποία ζω-γραφίζόντουσαν ή διάφορες έντυπώσεις του, έπρόδιδε μία μεγά-λη ψυχική πάλη.

Έδειχνε πως ο κατασκόπος αυτός είχε άρχισ'η να καταλαβαί-νη ίσως πόσο ταπεινός ήταν.

— Κύριοι, εξακολούθησε η Άννα με φωνή εξαιρετικά γαλή-νια, αναγκάσθηκα να καταφύγω σ' ένα τέχνασμα που είχε ίσως λίγο όδλιο. Έξήγησα από την κυρία δουκίσσα ντε Σεβρέζ, εις άντάλλαγμα της απελευθερώσεώς της, να γράψ'η και να υπο-γράψ'η αυτήν την έπιστολή. Ο καρδινάλιος θάρθ'η απόψε αν την λάθ'η... Μά πρόκειται τώρα για το εξής: Με ποιόν τρόπο ο καρ-δινάλιος θά λάθ'η αυτήν την έπιστολή; Ποιός θά του την πάη;

— Έγώ! είπε ο Ρασκάς.

Η Άννα τον κύτταξε άυστηρά. Ο Τραγκαθέλ κούνησε το κεφάλι του άμφίβολα. Και μόνο ο Μπλουί, ο όποιος είχε προ-σέει την ψυχική πάλη του Ρασκάς στην έκφρασι του, φώναξε:

— Μπράβο, Ρασκάς!

Τότε ο Κορινιάν, μη θέλοντας να ύστερήσει του αντίχ'ηλου του, προχώρησε κι' αυτός, και έειπε με μεγάλη άξιοπρέπεια:

— Ι!ατι να μην την πάω, εγώ την έπιστολή αυτή; Δεν θά σ'ας προδώσω εγώ... Όχι... Κι' ούτε θά πω στον Καρδινάλιο νάρθ'η έδω με είκοσι άνδρες για να σ'ας σφάξ'η όλους...

— Σκαμός, ρασοφόρε! φώναξε ο Ρασκάς.

— Δεν είμαι πειά ρασοφόρος! απάντησε ο Κορινιάν, κοκκινί-ζοντας από το θυμό του. Θά μου το πληρ...

Μά δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράσι του... Μέσα σ'ε μία στιγμή, θρέθηκε καθιστός άπάνω στο πάτωμα του δωματίου, κρατώντας με τ'α δυο χέρια του την κοιλιά του και έφρανίζον-τας από τον πόνο. Ο Ρασκάς του είχε καταφέρει μία γερή και πετυχημένη κατακεφαλαία.

— Α! αυτή τη φορά σ'ε πέτυχα! έειπε ο Ρασκάς, τρίβοντας το κεφάλι του, το όποιο είχε χρησιμοποιήσει ως όπλο. Κάθισε εκεί ήσυχος και μην κουνήθ'η πειά ρασοφόρε...

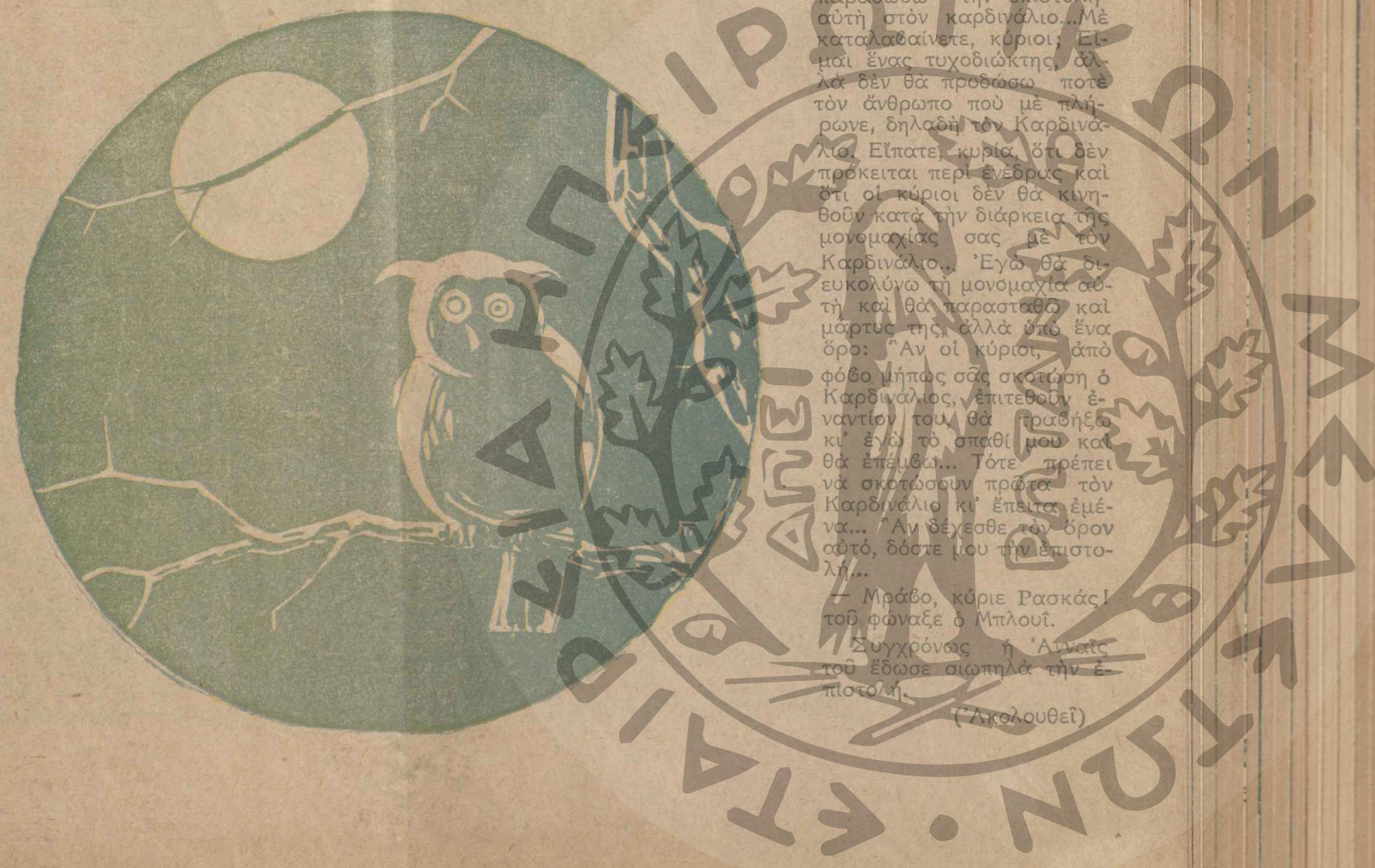
Και, άπευθυνόμενος προς την Άννα, έπρόσθεσε με σεβα-σμó:

— Κυρία έμένα είχε στείλει ο Καρδινάλιος στο Άνζου για να κατασκοπεύω τη μητέρα σας κι, εγώ του άνήγγειλα τον θά-νατό της, όταν την δηλητηρίασε ο Σαμπριάκ. Έγώ έπεχείρησα να σ'ας συλλάβω νεκρή ή ζωντανή στο Σαιν-Λαζάρ. Έγώ συ-νέλαβα τη δουκίσσα ντε Σεβρέζ. Τώρα όμως, για να άπαλλάξω την ψυχή μου από το θάρύ φορτίο, όλων αυτών των έγκλημάτων της, σ'ας λέω: Έγώ θά παραδώω την έπιστολή αυτή στον καρδινάλιο... Με καταλαβαίνετε, κύριοι; Εί-μαι ένας τυχοδιώκτης, αλ-λά δεν θά προδώσω ποτέ τον άνθρωπο που με πλη-ρωσε, δηλαδή τον Καρδινα-λίο. Είπατε, κυρία, ότι δεν πρόκειται περί ένεδρας και ότι οι κύριοι δεν θά κινη-θούν κατά την διάρκεια της μονομαχίας σας με τον Καρδινάλιο... Έγώ θά δι-ευκολύω τη μονομαχία α-υτή και θά παραστώ και μάρτυς της, αλλά υπό ένα όρο: «Αν οι κύριοι, από φόδο μήπως σ'ας σκοτώσει ο Καρδινάλιος, έπιτεθούν έ-ναντίον του, θά παραδώσω κι' εγώ το σπαθί μου και θά έπαιξω... Τότε πρέπει να σκοτώσουν πρώτα τον Καρδινάλιο κι' έπειτα έμέ-να... Αν δέχεσθε τον όρον αυτό, δώστε μου την έπιστο-λή...»

— Μπράβο, κύριε Ρασκάς! του φώναξε ο Μπλουί.

Συγχρόνος η Άννα του έδωσε σιωπηλά την έ-πιστολή.

(Ακολουθεί)

πως αναφέρεται στην ιστορία. Το τέλος της Κλεοπάτρας έ-
πεται, η αυτοκτονία της δηλαδή με την δηλητηριώδη ασπί-
δα; ήταν αντίστοιχο της φήμης της και του γοήτρου των «μοι-
ραίων» γυναικών.

Ας έρθουμε όμως και σε πιο κοντινές εποχές, που είχε
πλούσιες από «μοιραίες» γυναίκες.

Πρώτη λοιπόν παρουσιάζεται η ραφαηλική «Φορνάρινα»
περὶ τόσο συγκλονίσει τη μεγαλοφυΐα του μεγάλου ζωγράφου
κι' έπειτα η περίφημη «Τζιοκόντα» του Λεονάρντο ντ' Βιν-
τσι, που εγκαινιάσει μια σειρά από αινιγματικά χαμόγελα
προς χρήση των «μοιραίων γυναικών». Η «Τζιοκόντα», δη-
λαδή η Μόνα Λίζα του Τζιοκόντο, που ήταν σύζυγος ενός
φιλησούχου άστού της Φλωρεντίας, έγινε ο τύπος της «μοι-
ραίας» γυναίκας που σαγηνεύει τους άνδρες με το μυστη-
ριώδες της χαμόγελο.

Κατά την Αναγέννηση, η πιο εκπληκτική μορφή, η πιο
σατανική «μοιραία» γυναίκα, ήταν η τρομερή Λουκρητία
Βοργία, που παντρεύτηκε σε ηλικία δώδεκα ετών κι' είχε
σωστούς 39 μεγάλους έρωτες στη ζωή της. Η Λουκρητία
Βοργία μπορούμε να πούμε πως έδημιούργησε «σχολή».
γιατί τί άλλο είχε, π. χ. η Μεγάλη Αικατερίνη της Ρωσί-
ας; Δεν είχε μια νεωτέρα Λουκρητία Βοργία του Βορρσ;

Στη Γαλλία δώδεκα διαμορφώ-
θηκε ένα άλλο είδος «μοιραίας» γυ-
ναίκας με τις «ευνουόμενες» των
Βερσαλλιών. Η Πομποδούρ, η ντε
Βαλλιέρ, η Μαιντενόν, η Ντύ
Μπαρρὺ και τόσες άλλες ήταν ή
«μοιραίες» γυναίκες της ιεωτέρας
έποχής που δεν ενδιαφερόντουσαν
για τὸν έρωτα τόσο, όσο για τη
ματαιοδοξία τους και τις μυστη-
ριώδεις μηχανορραφίες της Αύλης.
Για να διατηρήσουν δε τη θέση
τους, χρησιμοποίησαν κάθε μέσο κι'
όλες τους είχαν την αρχή της Ντύ
Μπαρρὺ: «Υστερ' από μένα ό κα-
τακλυσμός!»

“Ολη αυτή η μεγάλη κληρονο-
μία των «μοιραίων» γυναικών,
στην εποχή μας, δηλαδή από το
1900 και πέρα περιήλθε στην κα-
τοχή των γυναικών του θεάτρου
κι' αργότερα, των «γοησσών» του
κινηματογράφου. Στην αρχή, η
«μοιραία» γυναίκα του 20ού αιώ-
νος είχε έναν τύπο καθαρώς ευρω-
παϊκό, όπως ήταν η Λύντα Μπο-
ρέλλι και η Φραντζέσκα Μπερτίνι.

Μα σιγά-σιγά, η «μοιραία» γυναι-
κά της Ευρώπης εξαμερικανίστηκε
κι' έγινε «θάμπ». Αυτό τ' όνομα το
πήρε από κάτι έξωτικές νυχτερίδες
που λέγονται «θαμπέρ» και που τη
νύχτα ρουφούν το αίμα των θυμά-
των τους. Καθώς βλέπετε λοιπόν οι
Αμερικανοί αποφεύγουν τα προ-
σχήματα κι' όταν θέλουν να πουν
κάτι, τὸ λένε καθαρά, με τραχύτητα. «Θάμπ» λοιπόν θά πῇ
καθαρά και ξάστερα «αιματοροφήχτρα» και πρέπει κανείς
να όμολογήσει ότι αυτός είναι ο καλύτερος χαρακτηρισμός
της «μοιραίας» γυναίκας.

Επί δέκα δολόκληρα χρόνια, κατά την εποχή του βωδὸν
κινηματογράφου, τὸ ρεκόρ τοῦ «θαμπισμού» τοῦ Χόλλυ-
γουντ τὸ είχε η περίφημη Τέντα Μπάρρα, που έπαιρνε τότε
έναν μυθώδη μισθό: δυό χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα.
Η Τέντα Μπάρρα δεν υπέφερε κανένα διευθυντή της, έκανε
ό,τι ήθελε κι' επέβαλλε πάντα τη γνώμη της. Ήταν, βλέπε-
τε, είδωλο και κανείς δεν τολμούσε να της αντιμιλήσει, γιατί
όλοι εκέρδιζαν από την εκμετάλλευσή της φήμης της. Η μα-
νία της «θάμπ» αυτής, η πιο παράξενη, ήταν ότι δεν ανεχό-
ταν δίπλα της στην όθνη καμιά όμορφη γυναίκα. Φοβό-
ταν διαρκώς ότι μια άλλη γυναίκα θά έπαιρνε τη θέση της.
Η μεγάλη επιτυχία της Τέντα Μπάρρα που δεν άργησε

Η Εύα και η Κλάρα Μπούου

ωστόσο να έκθρονισθῇ από την Πόλα Νέγκρι, είχε
στικό, που πρέπει να αποκαλυφθῇ. Η «θάμπ» αυτή
η Μάτα Χάρι ως την ώραία Ότερό. Ωστόσο η ζωή της
δωλο των Αμερικανίδων, από αντίδραση προς τους
ους Δόν Ζουάν. που σ' όλα τα φίλμ σκάνδαλων με
τα τους τις γυναίκες. Η Αμερικανίδες λοιπόν
από την Γκρέτα Γκάρμπο, γιατί αυτός ο συνδυασμός της
τησαν και έκαναν είδωλο έναν θηλυκό Δόν Ζουάν,
Μπάρρα. Η εύτυχης διάδοχος της, η Πόλα Νέγκρι
κτησε κι' αυτή τη φήμη μεγάλης «μοιραίας» γυναίκας
«έκανε κινηματογράφο» και στη ζωή της. Με άλλα
«έκανε κινηματογράφο» και στη ζωή της. Με άλλα
πιο συναρπαστικό φίλμ της Πόλα Νέγκρι είναι η
ζωή της. Το αισθηματικό ρομάντσο της με τον Ρό-
λεντινο, τὸ έρωτικό της σκάνδαλο με τὸν ζωγράφο
τραν Μάσσεσ, ή συζυγικές της περιπέτειες με τὸν
Μιντιβάνι, τὸ ειδύλλιο της κατόπι με τὸν Σαρ-
κι' ένα σωρό άλλα έρωτικά σκάνδαλα, είναι υπόμνη-
σετά για τὸ «ένεργητικό» μιας μοντέρνας «μοι-
ραίας».

Μά κι' αυτό τὸ είδωλο έπρεπε να γκρεμισθῇ.
Ψωθῇ ένα άλλο, διαφορετικού τύπου και πρωτοτυ-
πίας. Κι' έτσι μεσουράνησε ο «άστερας» της
Μπούου.

Η Κλάρα Μπούου ήταν ο τύπος της «θάμπ» που
σκόνη τις καρδιές, όπως οι «Αμερικανοί». Είναι η
«μοιραία» γυναίκα με τὸν «θαμπισμό» της. Η Κλάρα
πῇ. Γι' αυτήν ακριβώς γάμος με τὸν κινηματογραφικὸ
γῆθηκε αυτός ο νεολογισμός. Η Κλάρα Μπούου
δεν είχε μόνο «θαμπισμό», αλλά και «μοιραία».
Μπούου, είχε και τὸ «θαμπισμό» της. Η Κλάρα
τώρα αυτό τὸ «θαμπισμό» της. Η Κλάρα Μπούου
το έχῃ μια γυναίκα, έκανε με τὸν πῇ. Η Κλάρα
μέσως από τις άλλες, άπό τὸν πῇ. Η Κλάρα
θρίσκει ανάμεσα σε γῇ. Η Κλάρα Μπούου
έξ της στην όμορφιά. Τὸ πῇ. Η Κλάρα Μπούου
ένα είδος δαιμονικής δύναμης παρουσιάζεται ως μια «μοιραία» γυναίκα πρώτου μεγέθους
να είδος ηλεκτρικού ρεύματος. Η Κλάρα Μπούου
που συγκλονίζει άμέσως τους άνδρες. Είναι διάχυτο στή
δρες. Είναι διάχυτο στή χαμόγελο, στή φωνή, σ' όλη
τὸ σώμα. Μια γυναίκα με τὸ πῇ. Η Κλάρα Μπούου
που μπορεί ν' αναστατώσει τὸ πῇ.

Η Κλάρα Μπούου ωστόσο
ξερε να χρησιμοποιήσει με
δέξιο τρόπο αυτό τὸ «θαμπισμό»
έτσι παρασύρθηκε σε τρέλλες
σε σκάνδαλα που δεν άργη-
προκαλέσουν την άγανάκτηση
κοινῆς γνώμης. Η τρέλλα
τότε αντί να συνέλθῃ και να
μέψῃ λιγάκι, περιφρόνησε
δυσφορία και έσυρε σὰ δῆ-
ρια τὴ γραμματέα της, γῇ
αδιάκριτες αποκαλύψεις πε-
ταίας. Η δική έμως, όπως
επόμενο, της έδωσε τὴ γῇ
βολή κι' έτσι η Κλάρα Μπούου
έχωρ' σθηκε ως άνάξια από
λυμπο τοῦ Χόλλυγουντ.

“Επειτα, όταν ξεχάστηκαν τὰ σκάνδαλα της και
νά ξαναγορίσει τὸν κινηματογράφο, θρήκε στή θέα
άλλες «μοιραίες» γυναίκες: τὴ Γκρέτα Γκάρμπο
Μάρλεν Ντήτριχ.

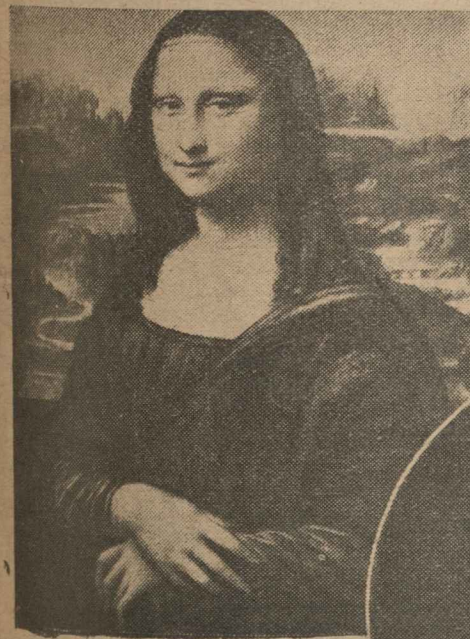
Η Γκάρμπο είναι ένας τέλειος τύπος μοντέρνας
ας» γυναικας: ο πιο επικίνδυνος. Κι' ο λόγος είναι
είναι διόλου ανώτερος. Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι μια
κής άπειλή. Δεν έχει δημιουργήσει θύματα, δεν έχει
λέσει καταστροφές και τραγωδίες όχι γιατί δεν μπορεί
λά γιατί δεν τὸ θέλησε. Κι' αυτό είναι τὸ μεγάλο μυσ-
επιτυχίας της. “Ολος ο κόσμος ξέρει ότι αν η Γκάρμπο
μπο έγκαταλείψῃ τὴ σιωπή και τὴ μοναξιά της και
νά ζήσει όπως όλες ή άλλες «μοιραίες» γυναίκες, τὸ
ρὸ φύλο» θά περάσει μια πολύ άσχημη εποχή: αὐτὸ
κράχ στο χρηματιστήριο, έρωτικά δράματα, κατα-
στρα-
φῇ.

Η Μάρλεν Ντήτριχ αντίθετως είναι η «μοιραία» γυναι-
κα που αντιπροσωπεύει όλες τις μεγάλες τυχοδιώκτριες από
τη Μάτα Χάρι ως την ώραία Ότερό. Ωστόσο η ζωή της
παρουσιάζει τὸ τὸ παράδοξο: η Μάρλεν Ντήτριχ είναι
υπόδειγμα μητέρας! Γι' αυτό άλλωστε είναι πολύ κατώτερη
από τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, γιατί αυτός ο συνδυασμός της
«μοιραίας» και της μητέρας είναι από τὸς πιο ψεύτικους,
ποῦ ποῦ τεχνητούς.

Υστερα λοιπόν από τὴν άδυσώπητη και άπάνθρωπη
Γκρέτα Γκάρμπο, έχουμε ένα δολόκληρο «άστερισμό» από μι-
κρές «μοιραίες» γυναίκες, σύμφωνα με τὰ διάφορα γούστα
τοῦ κοινού. Μία από τις πιο αόθηντικές είναι αναμφισβόως ή
Μπριγκίττε Χέλμ, ο τύπος της Άντινέας, με μια άγνή και
δαιμονική συγχρόνως όμορφιά. Η Μπριγκίττε Χέλμ είναι
ένας παράδοξος συνδυασμός άγγέλου και διαβόλου. Γι' αὐ-
τήν τὸ έξασκεί άλλωστε μια τελείως ιδιαίτερη γοητεία, ιδίως
από ευρωπαϊκό κοινό τοῦ κινηματογράφου.

Ο αμερικανικός τύπος της είναι η Τζίν Χάρλσιν με τὰ
πλατινένια μαλλιά. Καθώς βλέπετε, η Τζίν Χάρλσιν
πλουτίσει τὴν όμορφιά της «μοιραίας» γυναικας με μια νέα
σοητεία. Η ζωή τῶρα της «γοήσσης» αυτής είναι μια περι-
πέτεια με τρεις φάσεις: γάμος σε ηλικία 17 χρόνων και
την άλλη ήμερα διαζύγιο, γάμος με τὸν κινηματογραφικὸ
διευθυντή Πάλ Μπέρν, αυτοκτονία τοῦ τελεοναίου, φυλάκιση
της Τζίν Χάρλσιν με τὴν κατηγορία ότι δολοφόνησε τὸ σύ-
ζυγό της, συνταρακτική δίκη, άπόδειξις της αυτοκτονίας
καταπελεύσεως, γάμος με τὸν όπερατέρ Ρόσσο κι' άμέσως
πάλι διαζύγιο.

Τέλος, ύστερ' από τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ, που είχε μια έπο-
χὴ θριάμβου με τὴν αλθερία γοητεία της, φθάσαμε σὸν τύπο
της «μοιραίας» γυναικας της εποχής, τὸν όποϊον ένσάρκω-
σε με τὸν πιο αξιοθαύμαστο τρόπο η Αμερικανίδα «γοή-
σσης» Μάϊν Γουέστ. Η ξανθεία αυτή «θάμπ» έμεινε άρκετὸ
καιρὸ σὸ περιώριο, γιατί θάραινε πάνω της ή σκιά της
Γκάρμπο και της Ντήτριχ. Σήμερα όμως η Μάϊν Γουέστ
παρουσιάζεται ως μια «μοιραία» γυναίκα πρώτου μεγέθους
Είτε η πιο συγχρονισμένη απ' όλες τις «γοήσσης» της
και βρίσκεται πιο κοντά στην πραγματικότητα της στιγ-

Η Τζοκόντα και η Γκρέτα Γκάρμπο.

μῆς περισσότερο από κάθε άλλη. Η Μάϊν Γουέστ είναι ένα
από τὰ όραιότερα, τὰ παραδοξότερα και τὰ πιο εκπληκτι-
κά άνηθ τοῦ συγχρόνου αμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Τι χαρακτηρίζει σήμερα τὴ ζωή της Αμερικής; Ένας
καλῶς έννοούμενος οικονομικός τυχοδιωκτισμός, μια υπερ-
βολική λατρεία της ατομικότητας. «Ο καθένας για τὸν έαυ-
τό του», αυτό είναι τὸ δόγμα κάθε Αμερικανοῦ. Ένας κα-
θηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ έδω και λίγο και-
ρὸ διακήρυξε με περισσή άφέλεια: «Όλοι οί Αμερικανοί
πρέπει να γίνουν έκατομμυριοχιοι!»... “Ε, λοιπόν, η Μάϊν
Γουέστ είναι μέσα σὸ πνεῦμα της εποχής της. Επήγε σὸ
Χόλλυγουντ, όχι για να δοξασθῇ, όχι για να ριχτῇ σε τρελ-
λές έρωτικές περιπέτειες, αλλά για να κερδίσει ένα έκατομ-
μύριο τὸ χρόνο. Η ίδια άλλωστε τὸ δήλωσε κυνικῶτατα:

— Μη μοῦ μιλάτε για έρωτα! Δεν έχει καμιά θέση στή
ζωή μου! Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι να κερδίζω κάθε
χρόνο ένα έκατομμύριο δολλάρια!»

Για τὸς σημερινούς Αμερικανούς αὐτὴ ή φιλοδοξία
είναι ή πιο αξιολάτρευτη κι' ή πιο έπιθυμητή απ' όλες: συ-
νεπῶς είναι μια «μοιραία»!

Μά για να γίνῃ «μοιραία» μια γυναίκα, δεν άρκει μόνο
να έχῃ μια εκπληκτική όμορφιά. Έτσι κάθε όμορφη γυ-
ναίκα θά ήταν λίγο ή πολύ «μοιραία». Πρέπει λοιπόν να
έχῃ κι' ένα «θείο» δώρο. Η Κλεοπάτρα για να γοητεύσει
τοῦς Ρωμαίους Καίσαρας μιλούσε δέκα γλώσσες. Η Σα-
λώμη ήταν άπαραμίλλη χορεύτρια. Η Ιουδήθ έπαιζε άρπα
με μια εκπληκτική τέχνη. Κι' όλες ή νεώτερες «μοιραίες»
γυναίκες της εποχής μας, από τὴν Φραντζέσκα Μπερτίνι
ως τὴ Μάϊν Γουέστ δεν είναι μόνο όμορφες γυναίκες, αλλά
κι' άπαραμίλλοι καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου. Αυτό
λοιπόν τὸ χάρισμα είναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ θριάμβου
τους και της εκπληκτικῆς επιτυχίας τους σ' όλο τὸν κό-
σμο.

Από τις πιο άκατανήκτες επίσης γοητείες μιας γυ-
ναίκας είναι και ή πνευματική της υπεροχή.

Τὸ πνεῦμα, τὸ θεϊον πνεῦμα, είναι εκείνο που τρελλαί-
νει, που έπιβάλλεται.

Ήταν όμορφα ή Νινὸν ντε Λανκλό. Άλλά ήταν και
πνευματώδης. Και γι' αυτό τὴν έλάτρευαν πιο πολὺ.

Μία μέρα ρώτησαν έναν από τὸς φανατικούς θαυμα-
στάς της:

— Μά γιατί τὴν αγαπᾶς τόσο; Υπάρχουν κι' άλλες
όμορφες γυναίκες.

— Ναί, υπάρχουν, άπάντησε εκείνος. Υπάρχουν ό-
μορφες γυναίκες πολλές, αλλά γυναίκες πνευματώδεις έλά-
χιστες.

«Μοιραία» γυναίκα μπορεί να είναι και μια άσχημη ή
σχεδόν άσχημη. Όταν έχῃ
πνεῦμα, τὸ πνεῦμα της καλῶ-
πτει τις έλλείψεις της με τὸ
φεγγόβολμά της.

Θέλετε λοιπόν να εῴθε
«μοιραίες»; Φροντίστε ν' ά-
ποκτήσετε τὸ δῖπλὸ που χρει-
άζεται για να πληγόνετε
κάθε άνδρική καρδιά.

Τὴν όμορφιά αλλά και
τὸ πνεῦμα και τὴν όμεία
και ένα οποιοδήποτε από.

Αὐτὴ είναι ή συμβουλή
μου, συμβουλή δογλμένη
από τὴν πείρα της ζωῆς,
από τὴν στείη γνωριμία τοῦ
ώραίου φύλου.

ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ

του. Μά η Νεοϋορκέζα είχε ένα πείσμα που προσενούσε κατάπληξι. Θά πλήρωνε λοιπόν με τη ζωή της αυτές τις τρέλλες της, αν δεν θριασκόταν εκεί πέρα, τυχαίως ο Γκά-ρυ Κούπερ.

Ο φίλος της κομψότητας Φράσσο μ' ένα πήδημα έβρέθηκε καθάλλα πάνω στο άλλογο, που άγριεψε ξαφνικά και τον παρέσυρε σ' ένα λιγυγίωδη καλπασμό. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το άλλογο κι' ο αναβάτης είχαν χαθεί στον όριζοντα. Οι φίλοι του Γκάρυ Κούπερ ανησυχούσαν γι' αυτόν. Μά πιδ ανήσυχη απ' όλους ήταν η έκκεντρική Νεοϋορκέζα. Πήδησε λοιπόν κι' αυτή σ' ένα άλλο εξημερωμένο άλλογο και έτρεξε προς τη διεύθυνσι του Γκάρυ Κούπερ. Όταν έφθασε κοντά του, πίσω από το δάσος του Σίως, ο φίλος του κινηματογράφου είχε δαμάσει κιόλας το άλλογο. Η παρόξενη νέα τότε, σ' ένα ξέσπασμα θαυμασμού, ρχτηκε στο λαιμό του και τον φίλησε πολλές φορές στο πρόσωπο και στο στόμα.

Ο Γκάρυ Κούπερ την πρόσεξε κείνη τη στιγμή για πρώτη φορά. Τά ξεύπινα μάτια της και το άθωο χαμόγελό της, του έκαναν εντύπωσι. Μά την αλήθεια, αυτή η νέα ήταν αξιολάτρευτη. Κι' έτσι, ίσως για πρώτη φορά, ένοιωσε ένα τρυφερό αίσθημα στην καρδιά του...

Γύρισε μαζί της στο Χόλλυγουντ και κρυφά απ' όλους της έδωσε ραντεβού σ' ένα μικρό λαϊκό μπάρ, για το ίδιο θρόνο. Από τότε, επί μια ολόκληρη εβδομάδα οι φίλοι του τον έχασαν. Ο Γκάρυ Κούπερ είχε ξετρελλαθεί με το «θηλυκό κάου-μπόυ». Αυτή η Νεοϋορκέζα ήταν η πρώτη γυναίκα που τον είχε κάνει να νοιώσει τον αληθινό έρωτα. Μά δεν ήξερε ποιά ήταν. Αυτό όμως του ήταν τελειώς αδιάφορο. Στο τέλος λοιπόν της εβδομάδος της πρότεινε να γίνη γυναίκα του. Έκείνη δέχτηκε κι' έτσι όλο το Χόλλυγουντ πληροφορήθηκε την άλλη ημέρα ότι ο Γκάρυ Κούπερ θα παντρευόταν το «θηλυκό κάου-μπόυ»!

Μά ποιά ήταν λοιπόν αυτή η παράξενη νέα; Αυτήν την αποκάλυψε την έκανε ξαφνικά η κόμισσα Φράσσο.

— Είπε η «Βασίλισσα» της κομψότητας στη Νέα Υόρκη, είπε στον έρωτευμένο φίλο της. Το πραγματικό της όνομα είναι Σάντρα Σβί!...

Κι' έτσι ο Γκάρυ Κούπερ νομίζοντας πως έπαιρνε μία άσημη μιά γοητευτική νέα, παντρεύθηκε μιά από τις διάσημότερες αριστοκράτιδες της Αμερικής.

ΝΤΙΚ ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Από της 23ης μέχρι της 29ης Ιουλίου θα γίνη στο Βερολίνο το Συνέδριον των όπερατέρ του κινηματογράφου. Εκτός των χωρών που έλαβον μέρος στο προηγούμενο Συνέδριον της Βαρκελώνης, έδήλωσαν τώρα συμμετοχήν και άλλα κράτη, εις δέ το Βερολίνο έφθασαν ήδη οι αντιπρόσωποι της Ιταλίας, Ιρλανδίας, Πολωνίας, Πορτογαλίας, Σουηδίας και Ιαπωνίας.

Την παρελθούσαν Τετάρτην διεκόπη αϊφνιδίως το γύρισμα της ταινίας «Αλλότρια», την όπο' αν έγύριζεν ο διάσημος σκηνοθέτης Βίλλυ Φόροτ, έπειδή άρρώστησε από γρίπη θασείας μορφή.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Η διάσημη «Βεντέττα» Κάθριν Χέμπουργν, η όποια από την κολοσιαιά έπιτυχία που έσημειωσε στην τοιχογραφία, έπαιξε και στο θέατρο, πρόκειται να έλθει το προσεχές φθινόπωρον σ' ένα θέατρο του Μπρονξ στο άριστούργημα του Μπάρρυ «Πέτερ Πάν». Προηγουμένως θα γυρίση δυο ταινίες, ή μ' α' εκ των όποιων «Μαρία Βασίλισσα της Σκωτίας». Το γύρισμα ταινίας αυτής θα άρχισή προσεχώς.

Είπε γνωστόν ότι η Μάε Γουέστ είναι πολύ πενηντα και μορφωμένη. Έν τούτοις, θασιζόμενοι στην άφελει πολλοί την θεωρούν ως έντελώς άμόρφωτη. Έτσι, από τους σεναριογράφους της «Παραμύθου», θέλοντας πεινώσιν την Μάε Γουέστ, της άπηθύονε την έξοχον — Τί γνώμην έχετε διά την συγκριτικήν ούλην;

Χωρίς να τά χάσει καθόλου για την άπροσδόκητον έρώτησιν, ή Μάε Γουέστ άπάντησε:

— Η γνώμη μου είναι ή έξης: «Ένα γερμανικό μωρό είναι μιά ιστορία στην όποία ένας άνδρας και μια

Η Κάθριν Χέμπουργν

μερικής γίνονται διαρκώς όλιγότεροι, μέχρις ότου έφανισθούν τελειώς.

Μετά πολλού κόπου λοιπόν εύρέθησαν 14 Ίνδιαναι που έπαιζον στην ταινία «Ο χορεύων πειρατής», την όποια ρίξει κατ' αυτός ο Λόυδ Κόρριγκαν. Οι λοιποί άποστάθησαν με λευκούς, οι όποιοι είχαν μεταμφιεσθή σε θροδέρμους.

Ενώ όμως γυριζόταν ή πρώτη άκόμη σκηνή, ο Κόρριγκαν διάταξε έξαφνα τον όπερατέρ να σταματήσει, κάποιον που τον ήρώτησε τί συμβαίνει, ο σκηνοθέτης απή-

— Περιμένω να πάψουν οι έρυθρόδερμοι να μασούν στίχα!

Και όμως, δεν θα ήταν καθόλου περίεργο αν οι έρυθρόδερμοι, που είναι οι πιδ καθαραράμοι Αμερικανοί, γαν την άμερικανικωτάτη αυτή συνήθειά!...

Η κινηματογραφική έταιρεία «Βαυαρία» του Μονάχου έγράψε συμβόλαιον με τον διάσημο τενόρο Τζιλλί, για μιά ταινία που θα γυρισθί έφέτος στο Μονάχον. Ο τίτλος της ταινίας αυτής δεν είναι άκόμη.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν ή Ματθίλδη ξαναγύρισε σπίτι της. Το κάκου είχε κτυπήσει την πόρτα του σπιτιού της Λουκιανής. Έμαθε όστόσο από τον ύπνρέτη της ότι ήταν προσκαλεσμένη σε κάποια φιλική της οίκογενεία, αν και δεν θέλησε να της πη ποιά. Έπίσης έμαθε ότι ο σύζυγος της Λουκιανής έλειπε σε ταξίδι για μιά εβδομάδα.

Απ' όλα αυτά, ή Λουκιανή δεν της είχε πη ούτε λέξι το άπόγευμα. Η Ματθίλδη όστόσο αποφάσισε να την περιμένη. Κάθησε σε μιά πολυθρόνα στον αντίθάλαιο και δεν σάλεψε καθόλου από εκεί, ως ότου ή Λουκιανή ξαναγύρισε επί τέλους.

— Μπα ; "Ήσουν εδώ ; της είπε βλέποντάς την μ' ένα τόνο εύχάριστος έκπληξέως.

Η Ματθίλδη μισοσκόθηκε τότε και την ρώτησε :

— Γιατί το έκαμες αυτό ;

— Ποιά ; ρώτησε ή Λουκιανή γαλήνια και χαμογελώντας μπρος στο έρευνητικό βλέμμα της φίλης της.

— Επειδή μάλιστα ή σωπή παρατηνόταν, επρόσθεσε :

— Τι άστεία έκφρασι, που έχεις !... Μου επιτρέπεις να θγάλω το καπέλλο μου.

— Κράτησε το καπέλλο σου και ξαναφόρεσε το έπανωφόρι σου !... Θάρθης μαζί μου...

— Α! Έκανε ή Λουκιανή μ' ένα έλαφρό γέλιο, Καταλαβαίνω περί τίνας πρόκειται. Ο σύζυγός σου σου μίλησε για την έπισκεψί μου...

— Γιατί το έκανες αυτό ;

Η Λουκιανή σήκωσε κυρασμένη τους ώμους της και κάνοντας ένα μορφασμό, άπάντησε :

— Μήπως ξέρω κι' εγώ ; Ήταν μιά ιδέα που μου ήρθε ξαφνικά...

— Ξέρεις πως ή ιδέα σου αυτή ήταν έγκληματική ;

— Ω ! μην είσαι υπερβολική Ματθίλδη... Θέλησα να κάνω ένα μικρό άστείο, χωρίς να φαντάζομαι πως θα έπαιρνε τραγική όψη...

— Α ! ένα άπλο άστείο ! Δεν το φανταζόσουν ! Τι φαντάζεσαι τότε ;

Η Λουκιανή δεν τολμούσε πειά να κυττάξη τα μάτια της φίλης της, τόσο ή έκφρασί της ήταν τραγική. Είχε καθήσει κι' έκανε ένα σωρό άδέξιες χειρονομίες για ν' ανάψη ένα σιγαρέττο.

— Δεν καπνίζεις ; τραύλισε σε κάποια στιγμή.

Μά ή Ματθίλδη έπέμεινε :

— Άπάντησέ μου ! Πρέπει να μου άπαντήσης. Τι φανταζόσουν; Τι ήθελες πιδ το έκανες αυτό;

Έξαφνα ή Λουκιανή άναλύθηκε σε λυγμούς. Πέταξε το σιγαρέττο της και με κομμένες φράσεις άπάντησε :

— Ε λοιπόν, να!... Είμουν κακή!... συχνά γίνομαι κακή έτσι για το τίποτε... Μά δεν πρέπει να μου θυμώσης.

Η Ματθίλδη τραβήχτηκε πίσω και κύτταξε με μιά άπέραντη κατάπληξι αυτή

τη γυναίκα που ήταν επί δέκα χρόνια φίλη της.

— Λοιπόν, έλω της είπε τέλος.

— Θέλεις να-

— Καί με ύφος κατερικό, ή Λουκιανή άκούσθη τη φίλη της...

— Ένωμεταξύ, ή σύζυγος της Ματθίλδης περι-

μενε άνυπόμονοι, κόβοντας έδελτες στο γραφείο του. Έξαφνα, έ

καίσε να χτυπών την πόρτα και πήγε κι' ένοϊξε.

— Άκουσε τ ή γυναίκα του που έλεγε : «Εμπρός, πέρασε !»

Και ή θρόθηκε μπρος στη Λουκιανή, ή όποια είχε άναστήσει ληνή της και πιδ δρόμο τη γα-

φαινόταν μάλιστα, εύθυμη.

— Καλησπέρα! είπε μπαίνοντας μέσα. Όραία ώρα, μά την αλήθεια, για έπισκέψεις!

Ο σύζυγος της Ματθίλδης δεν θρήκε τίποτε να της άπάντηση. Η Ματθίλδη πάλι στεκόταν όρθια και τους κύτταξε και τους δύο.

— Καί τώρα μιλά! είπε στη Λουκιανή. Πες την αλήθεια!

Η Λουκιανή κύτταξε τότε τον ένα και πιδ τον άλλο με εξαφνιασμένο τάχα πρόσωπο, μά στα μάτια της έλαμπε μιά φευγαλέα ειρωνεία.

— Φτωχοί μου φίλοι! είπε. Τι δράμα είν' αυτό!... Κι' όσο σκέφτομαι πώς ή αίτία του είν' εγώ!

— Ξαναπες ακριβώς όσα μου είπες! Ξαναφώναξε ή Ματθίλδη.

— Γιατί όχι; άπάντησε ή Λουκιανή.

Και μ' όλη την άνεσί της κυττάζοντας τον άνδρα που έπέμεινε να σωπαίνη, άρχισε να λη:

— Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς θα παίρνατε το πράγμα τόσο τραγικά... Καί, όσα σας είπα ή γυναίκα σας είν' αληθινά. Μην άμφισβόλλετε καθόλου γι' αυτό.

Η Ματθίλδη στεκόταν πίσω της με τις γροθιές σφιγμένες.

— Όχι έτσι! φώναξε. Ξαναπες του ότι...

Στο σημείο αυτό, ο άνδρας της επενέβη για πρώτη φορά και έπαι:

— Μά γιατί δεν αφήνεις τη φίλη σου να έξηγηθί;...

Η Λουκιανή εξακολούθησε τότε με στόμφο:

— Βέβαια... Έξ άλλου κι' ή έξηγησις αυτή είναι άνόητη, όπως όλη αυτή ή ιστορία... Η Ματθίλδη σας είπε ότι ήταν μαζί μου στον κινηματογράφο; Αυτό είναι αλήθεια... Έγώ μάλιστα την έξηγάνασα ναρθή μαζί μου... Θέλησα κατόπιν να κάνω ένα άστείο, κ' ήρθα εδώ, νομίζοντας ότι κατόπιν θα γελοούσαμε όλοι μας μ' αυτό...

Καθώς μιλούσε, έκανε τη σαστισμένη και χειρονομούσε.

— Νομίζω, είπε τέλος, ότι δεν είσαστε θυμωμένοι πολύ μαζί μου γι' αυτό...

Τότε ο σύζυγος της Ματθίλδης, ο όποιος δεν είχε καθόλου μιλήσει, της άπάντησε με φωνή σιγανή:

— Δεν άξιζε τον κόπο ν' ανησυχήσετε και ναρθήτε τέτοια ώρα εδώ, κυρία μου...

Έκείνη τη στιγμή όμως άντελήφθη ότι ή σύζυγος του δεν ή-ταν πειά μέσα στο δωμάτιο. Μπήκε άμέσως στο διπλανό δωμάτιο, στην κάμαρή τους, όπου την άκουσε να ψάχνη σ' ένα συρτάρι. Ρίχθηκε άπάνω της καθώς εκείνη άνωρθωνόταν, κρατώντας ένα περιστρόφο.

— Άφησέ με! τραύλισε ή Ματθίλδη. Θέλω να τη σκοτώσω!

Μιά ξαφνική όργη τον κυρίευσε τότε. Άρχισε να σπρώχνη άπτόμα τη γυναίκα του, προσπαθώντας να την άφοπλίση.

— Δεν θα τελείωση πειά ή κωμωδία αυτή; της φώναξε.

Το δάχτυλο της Ματθίλδης στριφογύριζε πιασμένο στη σκανδάλη. Η νέα γυναίκα στέναζε κι' επανελάμβανε:

— Άφησέ με να τη σκοτώσω!

Κι' εκείνος της άπαντούσε λαχανιασμένος:

— Θά το αφήσης αυτό; Ναί ή όχι;

Την έκανε να πονή χωρίς να το καταλαβαίνη... Το μέτα-

λο του όπλου είχε ξεσκίσει ένα κομμάτι της σαρκός της και το αίμα έτρεχε άφθονο...

Η βέο του την έκανε σαν τρελλή...

Και καθώς ή Λουκιανή είχε σταθή στην πόρτα και τους κύ-

τάζε ειρωνικά, σε μιά στιγμή, συγκεντρώνοντας όλες της τις

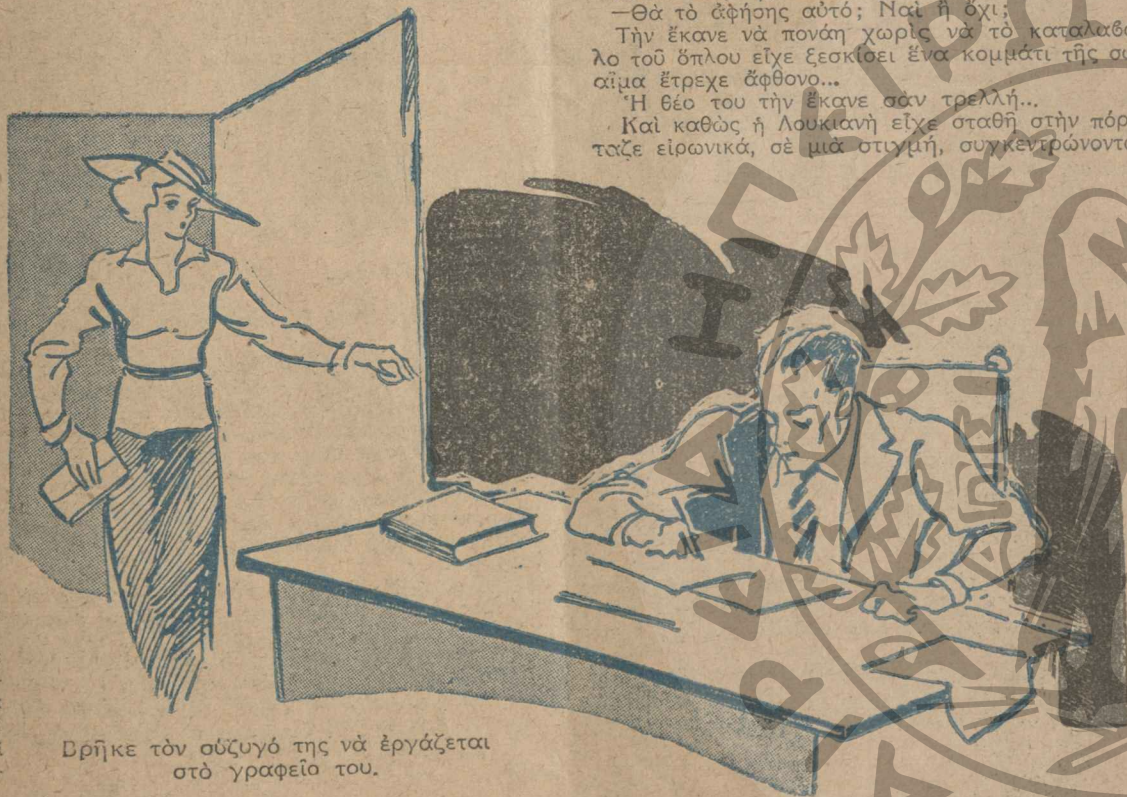
δυνάμεις, άπο-σπάσθη από τα χέρια του άν-

δρός της, έψα-σε το πιστόλι της και πυροβό-

λησε εναντίον της.

Η σφαύρα θρή-κε τη Λουκιανή κατάσπασή και την έριξε κά-τα νεκρά.

Επειτα από το δράμα αυτό, ή Ματθίλδη τρελλάθηκε. Η υγεία του συζύ-γου της κλονί-στηκε και σε λί-γα χρόνια πέθα-νε. Η Ματθίλδη άναθρήκε τα λογικά της, μά την εύτυχία της ποτέ.

Είπρε τον σύζυγό της να εργάζεται στο γραφείο του.

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ, κύριε, να με πληροφορήσετε πόσο κοστίζει αυτό το χρυσό κόσμημα; Είναι ένα παλιό οικογενειακό κειμήλιο. Ξέρετε, αν εύρισκα μία ικανοποιητική τιμή...

Είπε τόσο δύσκολα τα χρόνια μας! Ο άδαιμοντοπώλης κύτταζε αυτά τα όμορφα γυναικεία χέρια που έσφιγγαν σπασμωδικά μία μεγάλη καρφίτσα, ένα μενταγιόν. Έπειτα το βλέμμα του υψώθηκε πάνω από τα μυωπικά του γυαλιά, σταμάτησε σε μία παλιά ξεθωριασμένη τουαλέττα και ύστερα καρφώθηκε σαν έγχειριδίο στο όμορφο, μα υπερβολικά χλωμό πρόσωπο της νέας. Η έπαγγελματική δυσπιστία του κλονίστηκε. Τα μάτια αυτού του κοριτσιού είχαν μία θαυμάσια και απέραντη μελαγχολία και η έκφρασή του ήταν τόσο άθωα, τόσο υπερβολικά παιδική, ώστε ο κοσμηματοπώλης δεν μπόρεσε να κάνει ούτε μία πονηρή σκέψη.

Πήρε το κόσμημα στα χέρια του, έβγαλε τα γυαλιά του, φόρεσε στο δεξί του μάτι ένα φακό, το εκύτταξε προσεχτικά και ύστερα, συγκρατώντας την κατάπληξή του, ρώτησε τη νέα.

—Θα είχατε την καλωσύνη να μου πείτε το όνομά σας.

—Έβελιν Στάνελ! του απάντησε εκείνη με απλότητα. "Η μου δακτυλογράφος στην τράπεζα Χάουδσον... Μα ή τράπεζα αυτή χρεωκόπησε εδώ κι' έξη μήνες. Στην αρχή έζησα με τις οικονομίες μου. Έπειτα όμως όλα έτελειώσαν και η δυστυχία χτύπησε την πόρτα του δωματίου μου. Μάλιστα τόσον καιρό τώρα εξήτησα δουλειά. Μερικοί μου έπρότειναν να με προστατέψουν. Κατάλυθα όμως τί είδους ήταν αυτή η προστασία τους. Προτίμησα να μη την δεχθώ. Για να ζήσω πούλησα όλα τα φορέματά μου, δτι είχα και δεν είχα. Δεν θα θυσίαζα δε αυτό το κόσμημα αν δεν ήμουν σε πολύ δύσκολη οικονομική θέση.

Η Έβελιν, πράγμα παράδοξο, είχε νοιώσει γι' αυτόν τον άδαιμοντοπώλη από την αρχή που τον αντίκρυσε μία παράξενη έμπιστοσύνη. Άλλά κι' ο Στέφαν Σμιθ δεν απέκρυπτε ότι του είχε κάνει καλή εντύπωση το πρόσωπο της νέας. Άκουσε με προσοχή την ιστορία της και ύστερα έσκυψε πάλι πάνω από το κόσμημα. Η Στάνελ ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά μέσα στο στήθος της. Η αγωνία της είχε ξέσει ένα κόμπο στο λαιμό και τα μάτια της είχαν διασταλή από την έκπληξη. Άν αυτός ο άνθρωπος της αρνιόταν, όπως και οι άλλοι κοσμηματοπώλοι, να πάρη αυτό το κειμήλιο, δεν της έμενε πια καμιά ελπίδα. Δύο μέρες τώρα δεν είχε θάλει τίποτε στο στόμα της. Τα πόδια της έτρεμαν από την αδυναμία και μόλις την συγκρατούσαν δρθία. Αυτή η άρρογορία του Στέφαν Σμιθ την ανηχοούσε.

Πέρασαν ένα, δύο, τρία λεπτά, μισή ώρα κι' ο κοσμηματοπώλης εξακολουθούσε να είναι σκυμμένος πάνω από το κόσμημα. Είχε ξεχάσει την παρουσία της νέας και φαινόταν ότι είχε αφαιρεθί. Η Έβελιν άναγκάστηκε να στηριχθί στη γυάλινη θιτρίνα που ήταν μπροστά της για να μη σωριασθί κάτω λιπόθυμη. Ένοιωσε το βλέμμα της να θολώνει, το αίμα να μαζεύεται στο κεφάλι της και το μυαλό της να γυρίζει.

—Λοιπόν; ρώτησε τέλος μία στιγμή με μισόσβηστη φωνή καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια. Θα κρατήσετε ζεις αυτό το κόσμημα;

Ο Στέφαν Σμιθ σήκωσε το κεφάλι εξαφνιασμένος. Φαινόταν καθαρά ότι επινοούσε από ένα όνειρο! Τα μάτια του ήταν θαλά, και τα χείλη του έτρεμαν.

Η Έβελιν κύτταξε αυτήν την παράξενη αλλαγή της φυσιογνωμίας του Σμιθ και έχωσε τα νύχια της στις παλάμες της για να συνέλθι από την... παραίτησή της. Μά δχι. Ήταν αλή-

θεια αυτός ο ήλικιωμένος άνθρωπος φαινόταν ότι υπέφερε...

—Τί πάθατε; τον ρώτησε με καλωσύνη.

Μα εκείνος εξακολουθούσε να την κυττάζει με ένα άπεραντης τρυφερότητας. Η Έβελιν φοβήθηκε.

—Αυτός ο άνθρωπος μήπως τρελλάθηκε ξαφνικά; σκέπτεται.

Άλλά ο Σμιθ είχε σηκωθεί τώρα από το καθισμά του, πλησιάζει στη θιτρίνα και περιεργαζόταν προσεχτικά το βελιν.

—Θεέ μου! φώναξε μία στιγμή. Αυτό είναι καταπληκτικό! άπίστευτο!

Η Έβελιν μόλις συγκρατούσε τα δάκρυά της. Είχε πάλι θη κατάκαρδα από αυτή τη στάσι του και έτοιμαζόταν να πάξη το κόσμημά της και να φύγι αν ή ιδέα ότι θα έλαμπε πεία κάθε έλπίδα δεν την έκανε να υπομείνη καρτερικά αυτόν το μαρτύριο. Άν έφευγε κι' από εκεί έπρεπε να τρυφήσει μή να πέση στον Τάμεσι!

—Κύριε, του είπε με φωνή πνιγμένη από τους λυγμούς, ήλθε με. Δώστε μου μία απάντησι.

Ο άδαιμοντοπώλης όμως της έπιασε με τρυφερότητα το χέρι.

—Είπατε ότι λέγατε Έβελιν Στάνελ; τη ρώτησε αργά.

—Ναι, του απάντησε.

Γνωρίσατε, αλήθεια, τη μου;

Ο Σμιθ έφερε το χέρι του μετωπό του και συγκρατούσε την αγωνία του της έδωκε.

—Αυτό το κόσμημα δεν το να το πουλήσετε. Καταλαβαίνω τι έχετε απόλυτη ανάγκη χρημάτων και γι' αυτό θα σάς δω.

Προηγούμενος μου άναστε ότι εργαζόσασθε ως δακτυλογράφος. Θέλετε να έρνασθε κοντά μου. Έχω ανάγκη καλής υπαλλήλου, θα σάς δω ένα ικανοποιητικό μισθό.

Η Έβελιν δεν έπιστευε στην τιά της. Όλη η αγωνία της ή εξάντλησή της είχε εξαφανισί.

Η ιδέα ότι θα μπορούσε πάλι κερδίσι χρήματα, να φάι, να τυβή της διναν νέες δυνάμεις.

—Δεν ξέρω πώς να σάς ερρίστησα, είπε με δάκρυα στα μάτια.

Θά κάνω δι' αυτό τη θέση. Θά έργάζομαι από πρωί ως το βράδυ. Ά, είνε μερική ή πείνα και η δυστυχία.

Ο Σμιθ σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε από τα μάτια του.

—Μις Έβελιν, της είπε, με χαρίσατε την μεγαλύτερη η της ζωής μου. Δεν έρεπε ποτέ σάς ευγνωμόνω. Σά σάς δω θω μία άλλη μέρα την ιστορία μου. Μά τώρα πρέπει να φάι.

—Εδω κι' είκοσι χρόνια, όμως, ήμουν και εγώ από εκείνους ανθρώπους που διασκεδάζαν και είχαν ένα σωρό αίσθημα.

Τέλος ο Σμιθ έφυγε σαν τρελλός από το σπίτι του.

Έπειτα από λίγες μέρες η Έβελιν είχε γίνει ανώμαλη. Ήχε ανακτήσει όλη την όμορφιά της, είχε τυβή κομψά και γίνε πάλι η πιο γοητευτική νέα του Λονδίνου. Μά βασανιόταν από την περιέργεια. Ήθελε να μάθι σε τί ώφειλε αυτήν την πληκτική αλλαγή της ζωής της. Ήξερε βέβαια ότι ή μπι...

(Η συνέχεια εις την σελίδα 45).

Ήταν υπάλληλος σ' ένα «Τη - Ρούμ»...

Η Σελήνη και η Γυναίκα

Η ΜΟΔΑ

Τά άμπιεσαμν

Είπαμε και άλλοτε ότι ή μόδα έχει παντοτε κάποιο χαρακτηριστικό και το άνοιξιάντικο χαρακτηριστικό της έρετος είναι τα άμπιεσαμν. Τα λανούρει παντού: στις φούστες, στις μπλούζες, στα κορσάζ των φορεμάτων και βρίσκει διάφορες έπινοήσεις για να τα παρουσιάσι δσο το δυνατόν πλέον ποικίλα. Το σκίτσο μας σάς κάνει να λάβετε μία μικρή ιδέα. Ο άριθμός I παρουσιάζει φούστα από λαινάς με άμπιεσαμν που άνεβαίνει κάπως στο ένα πλάι και κουμπώνει με τρία κουμπιά. Με τη βοήθεια μιας ώμορφης ντεκούπ σχηματίζουμε και μία τσέπη. Η ζώνη της φούστας είνε δερμάτινη στον ίδιο τόνο των κουμπιών.

Το σχήμα II δείχνει άμπιεσαμν που στολίζει θραδυνή τουαλέττα από σατέν. Είνε σουρωμένο στο πλάι και σχηματίζει σαν δύο πανιέ πλα.

Η φούστα είνε στερεωμένη πάνω σ' αυτό το άμπιεσαμν με σούρες πολύ λεπτές. Η ζώνη είνε από σατέν κεντημένη με καμποούν.

Το σχήμα III παρουσιάζει ένα άπλουστερό άμπιεσαμν σε φορεματάκι σεμίζι από κρέπ ντε σίν. Είνε πολύ σκέτο μυτερό και άπλικάρεται πάνω σε φούστα πλισέ και σε κορσάζ με πιετούλες.

Το σχήμα IV παρουσιάζει άμπιεσαμν που σχηματίζει πιέτες και στερεώνεται στη ζώνη της φούστας γαρνιριζόμενο με ψιλές πιέτες.

Το σχήμα V παρουσιάζει φούστα σκωτσέζικη και φθάνει σε σχήμα κορσελέ στο κορσάζ ενώ δύο τσεπούλες γαρνίρουν τον κορσελέ.

Το σχήμα VI παρουσιάζει φούστα από λαινάς και κορσάζ σε άλλο χρώμα κίτρινο, άν ή φούστα είνε μαύρη ή μπλέ σιέλ, άν ή φούστα είνε γκρι νουάρ κλπ.

Το σχήμα VII σχηματίζει ένα είδος μπάσκας πάνω στη φούστα και γαρνιριείται με πλατειά δερμάτινη ζώνη.

Το σχήμα VIII συνδυάζει πάλιν το άμπιεσαμν με τις τσέπες και τέλος στο σχήμα IX το άμπιεσαμν είνε πολύ πλά και σχηματίζει έμπρός μύτη. Πάνω σ' αυτό έφαρμάζεται ή φούστα με ψιλές σουρίτσες.

Η ίδια ποικιλία παρατηρείται σε άμπιεσαμν που γαρνίρουν τα κορσάζ. Πότε τοποθετούνται οτούς ώμους μόνον, πότε πίνουν το μισό κορσάζ, πότε γίνονται από το ίδιο ύφανση και πότε απ' άλλο ύφανση στον ίδιο πάντοτε τόνο. Πάντως το χαρακτηριστικό της μόδας είνε τα άμπιεσαμν και ή ποικιλία τους είνε άφάνταστη.

Έργασμένα μανίκια

Εκτός των όσων αναφέραμε παρα πάνω ένα από τα χαρακτηριστικά της άνοιξιάντικης μόδας θά είνε και τα μανίκια. Αυτά άπασχολούν πολύ τους υειδωόντας τους διάφορους ραπτικούς οίκους. Παρουσιάζουν σε όλα τα μοντέλλα τους φορέματά με μανίκια πολύ έργασμένα και αυτό το έπιτυγχάνουν με πιέτες, θολανάκια, σούρες, άπλικασόν, πάνω για τα πιο άμπιγιέ και όλα καθέξω.

Όσο για τη γραμμή των φορεμάτων αυτή ποικίλλει. Βλέπουμε κορσάζ φλού, έλέπουμε πολύ έφαρμαστό και έλέπουμε έπίσης φούστες πλισέ και φούστες με γκουντάι.

Μόνον τα ταγιέρ διατηρούν την ίσισ γραμμή τους την κλασσική με τη ζώνη κάτω και έφαρμασθή ή με μία ζώνη δερμάτινη και με τη φούστα άν μπαγιέ ή πλισεδατή.

Τα ρόμπ-μαντώ που οά φορεθούν

την άνοιξι θά είνε ίσια, άρκετά έφαρμαστά με μικρό γιακαδάκι σηκατό ή ίσιον ρουλέ.

Τα μανίκια τους θά είνε έργασμένα με ντεκούπ και θά έχουν άρκετό φάρδος μεταξύ ώμου και άγκωνος.

Η πτιτ ρόμπ είνε σκέτες με άνοιγματα ψηλά στον λαιμό με πλατείες ζώνες από δέρμα. Γίνονται άκόμη πλέον χαριτωμένα αν τα παρουσιάσουμε με ώμορφες αντίθεσεις. Α. χ. σ' ένα φορεματάκι άπλό από τράσινο λαινάς τοποθετούμε τσέπες, γιακά και μανιέττες.

Ό συνδυασμός του κόκκινου και του πρασίνου είνε χαριτωμένος.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 Α, πλατεία Συνάγματος

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Πώς τρώγονται τα φρούτα

Τα φρούτα πρέπει να τρώγονται με κάποια σχετική κομψότητα, άλλά πρέπει και να προσφέρονται καταλλήλως.

Α. χ. τα σταφύλια θά έχουν πάντοτε στη φρουτιέρα ένα άσημνίο ψαλίδι για να κόβη ο καθένας που παίρνει δσο θέλει ή άν δεν ύπάρχη στο σπίτι καταλλήλο ψαλίδι ειδικό, τότε πρέπει να είνε κομμένα σε πολύ μικρά τσαμπιά. Τα άλλα φρούτα δεν έχουν ανάγκη από σερβίρισμα ιδιαίτερο. Τα πεπόνια και τα κυρπούζια φυσικά σερβίρονται κομμένα σε μακρουλές φέτες.

Τα περισσότερα φρούτα τρώγονται με μαχαροπήρουνα άσημνια, δηλαδή τα πορτοκάλια, τα άχλάδια, τα ροδάκινα, τα μήλα, το πεπόνι, το καρπούζι. Τα πορτοκάλια κόβονται φέτες και καθαρίζονται από τη φλούδα ενόσω τα τρώμε, άλλά μπορούμε να καθαρίσουμε και δλόκληρο το πορτοκάλι και να το κόψουμε ύστερα.

Η μπανάνας τρώγονται με δύο τρόπους: "Η θγαζούμε τις φλούδες κόβοντάς τις με το μαχαίρι, χωρίς να τις άποχωρίσουμε έντελώς στην άκρη ώστε από κεί να τις πιάσουμε για να τις φάμε ή άφου τις καθαρίσουμε τις τρώμε με το πηρούνι και το μαχαίρι. Η φράουλες τρώγονται με κουταλάκι ή πηρούνι, άλλά δεν πρέπει να τις λιώνετε στο πιάτο σας.

Τα κεράσια τα πιάνουμε από τα κοτσάνια και τα κουκούτσια τα άφαιρούμε με ώμορφο τρόπο στη χούφτα μας και απ' αυτήν στο πιάτο.

Οι χουριάδες τρώγονται με κουταλάκι. Τα σταφύλια φυσικά με το χέρι.

Φυσικά με τις φράουλες προσφέρεται μαζί και έψηη ζάχαρη.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Κρεας τόπιττα.
Πάρνουμε μισή όκα άρνι ψαχινό, 25 δρ. τυρί φέτα, μία πατάτα, μία κουταλιά μπλεττέ ντομάτα, 2 κουταλιές βούτυρο, 2 κουταλιές λάδι, 1 κρεμμυδάκι, 2 αυγά έραστά σφιγτά, αλατοπίπερο, άνάλογο και 10 - 12 φύλλα.

Αφού βράσουμε το κρεας το πέρνουμε από τη μηχανή, με το χονδρό της μαχαίρι ώστε να μη γίνη πολύ ψιλοκομμένο και το άνακατεύουμε με τα έλλα έλικτικά, πλην των φύλλων και των αυγών.

Όταν γίνουν όλα μία μάζα ρίχνουμε μέσα και λίγο ζουμί του κρεατός και ύστερα στρώνουμε τα μισά φύλλα σ' ένα βουτυρωμένο ταψί. Στρώνουμε την μάζα, την άπλώνουμε, σκεπάζουμε με τα έπόλοιπα φύλλα και στέλνουμε στον φούρνο.

Είνε ή καλύτερη κρεατόπιττα.

Η ΔΙΣ ΑΙΔΑΝΑ

Η ποικιλία των άμπιεσαμν.

Βασικό δόγμα της αιρέσεώς τους είναι το εξής: κάθε ζώο που έχει ζεστό αίμα έχει και ψυχή. Δεν πρέπει λοιπόν να σκοτώνει κανείς τα ζώα, γιατί τότε η ψυχή τους, όπως βρίσκεται ξαφνικά ελεύθερη, προσπαθεί να ένσαρκωθεί άλλου, από ένα άκατανίκητο ένστικτο. Μπορεί έπομένως να τρωτούσιν στα σπλάχνα μιας γυναίκας που βρίσκεται σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση και να γίνη η ψυχή του παιδιού που πρό-έσεται νάρθη στον κό-σμο. Ξέρετε τώρα τι θά συμβή; Αυτό το παιδί θά γίνη ένας μεγάλος κακοϋργός, γιατί οι κακοϋργοί είναι άνθρωποι με ψυχή ζώου. Συνεπώς δεν πρέπει κανείς να σκοτώνει τα ζώα που έ-χουν ζεστό αίμα. Αντιθέτως τώρα, τα ζώα που έχουν κρύο αί-μα, είναι άψυχα. Κι' έτσι, αυτά μπορεί κανείς να τα σκοτώσιν δίχως ν' αμάρτησιν. Οι λχθιοφάγοι λοιπόν της δευτέρας κατη-γορίας μας δεν τρώνε μόνο τὰ ψάρια, αλλά και κάθε είδους έρπετο. Τό περίεργο δέ είναι, ότι απεχθάνονται σέ άπίστευτο θα-υμό τά... χόρτια! Τά χόρτια γι' αυτούς είναι ιερά, όπως ο άν-θρωπος και η φλόγα. Τό σήμα της ψυ-ής τους είναι ο υπερήφανος και ε-θρηνικός, γιατί κάτω υπό τη γή υφάνεται προς τόν ουρανόν, προς τόν Θεό. Γι' αυτό δεν πρέπει νά τὰ θίγη κανείς. Είναι άξιολύθητα

δόθησαν σ' όλες τις χώρες της Εύρώπης. Η Μεγάλη Αικα-
τοπόν, το 1784 διέλυσε διά πυρός και διά σιδήρου αμέ-
λειπσεις των Ιχθυοφάγων, σύμφωνα με τις υποδείξεις της
λου Ντιντερώ. Τον άλλο χρόνο, το 1785, ο Πιτ ο νεότερος
τεδίωνε σκληρά και στην Άγγλια τους Ιχθυοφάγους και
ίδιο χρόνο ή Ίσπανια υπέγραψε με τη Γαλλία μια περ-
συνθήκη για την «όλοσχερή εξόντωση των ιχθυοφάγων». Ο
γάλλος Ίσπανός Ιστορικός Μανουέλ Φερναντέζ Υ Γκουα-
ναφέρι ότι: «οι Ιχθυοφάγοι φοροούσαν όσα, κρατούνταν μεγάλα
ρα κ' έκαναν τεράστιες διαδhlώσεις στις πόλεις, καλώντας
ομο να καταργηθή το ψύδι και το κρέας και να τρώη μόνο ψά-
ιχθυοφάγοι αυτοί εξωρίσθηκαν με τη βοήθεια του στρατού δια

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

Ὁ Βέρμους δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν παράδοξο
λογικὴ τῆς γυναικὸς του. Τὸ μόνον ποὺ καταλάβαινε ἦταν ὅτι με-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45)

Ὁ μίστερ Βέρ-
μουθ ἔνωσε τὰ
χέρια του μ' αὐ-
την μηχανία...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΥΖΟΥΝΩΦ, Ο «ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΣ», ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Οι τρομεροί ληστές της Βουλγαρίας. — Πώς τιμωρήθηκε ο δήμαρχος του Βέρμποβο. Η άρπαγή τεσσάρων εκατομμυρίων «λέβας». Ένας μυστηριώδης φιλάνθρωπος. Ποιος είναι ο «άνθρωπος με τους εξήντα φόνους». Δραματικές περιπέτειες στα απόκρημνα βουνά της Βουλγαρίας κλπ.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Μωρίς Λουρντέ, ο οποίος είχε περιδεύσει τελευταία στα βάλκανικά κράτη, έδημοσιευσε πρόσφατα στα «Αστυνομικά Νέα» του Παρισιού μία συνταραχτική περιγραφή της ζωής των ληστών των ορέων της Βουλγαρίας. Οι διάσημοι αυτοί κακοδύοι, πολλοί μάλιστα από τους οποίους έχουν απαχολήσει και αυτά τα δημοτικά τραγούδια των γειτόνων μας Βουλγάρων, είναι τρομεροί, άπαιστοι και έκδικητικοί. Αλλοίμονο στο καραβάκι των περιηγητών που θα πέσει στα χέρια τους! Είναι χαμένοι. Η όμορφος περιηγήτριας υποχρεώνονται να κρατήσουν συντροφιά στους ληστές, οι δε τυλιμροί ξένοι θασανίζονται τόσο πολύ απ' αυτούς, ώστε είναι πρόθυμοι να δώσουν κι' ολόκληρη την περιουσία τους για να γλυτώσουν από τα μαρτύρια τους.

Η αστυνομία, φυσικά, ενεργεί δραστήρια για τη σύλληψή τους. Μά οι θάλασις των βουνών της Βουλγαρίας είναι ασύλληπτοι. Σάν τους άετους σκαρφαλώνουν στις απόκρημνες κορυφές των ορέων κι' εκεί έχουν στήσει το λημέρι τους. Ποτέ δεν έρχονται σε σύγκρουση με τους χωρικούς. Όλοι σχεδόν τους βοηθούν στις ληστείες τους.

Μά ας αφήσουμε τον Μωρίς Λουρντέ να μάς διηγηθεί αυτές τις ενδιαφέρουσες εντυπώσεις του:

«Στη Σόφια, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος, έμεινα είκοσι μέρες, γιατί πάντα εύρισκε κάτι που μου κινούσε την περιέργεια. Μερικοί έχουν την αφέλεια να πιστεύουν ότι η Σόφια είναι μία νοικοκυριστική πόλις, γεμάτη από φιλήσυχους άστούς που μόλις νυχτώση αποσύρονται στα σπίτια τους για να ήσυχάσουν. Κι' όμως αν τύχη να προσέξω κανείς λίγο αυτούς δλους τους ανθρώπους με τα ήράκλεια σώματα, τις πλασάρες φυσιογνωμίες και τα πυκνά φρύδια θα κατελάθω, ότι δεν είναι από τους τύπους που μπορούν να ζήσουν ήσυχα.

Οι κάτοικοι της Σόφιας μπορεί να μη συχνάζουν στα καφενεία και στα νυχτερινά κέντρα, μπορεί να μη πίνουν σαμπάνια και να έχουν ευθιμες περιπέτειες, έχουν όμως ένα δικό τους τρόπο ζωής. Διασκεδάζουν οργανώνοντας διαρκώς συνωμοσίες! Το σπίτι κάθε Βούλγαρου είναι μία επικίνδυνη φωλιά κατασκόπων και φανατικών κοιτατζήδων. Σ' αυτούς τους ανθρώπους λοιπόν κανείς δεν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη και να βασίζεται στον λόγο τους. Κάνουν πάντα ό,τι τους συμφέρει και δεν διστάζουν να σς κρεμάσουν για το καλό των συμφερόντων τους.

Εν τούτοις στη Σόφια μου έδόθηκε η ευκαιρία να κάνω μία ενδιαφέρουσα γνωριμία. Με σύστησαν εκεί σε κάποιον Ίβαν Μιχαήλωφ, απόστρατο αξιωματικό, ο οποίος ζούσε με τις δυο όμορφες κόρες του, τη Μαρία και την Βαίιντα. Αυτός ο άνθρωπος στην αρχή δεν μου είχε κάνει καμμία εντύπωση. Έν τούτοις υπέμεινα το μαρτύριο της συντροφιάς του γιατί κάτι μου έλεγε μέσα μου ότι ο Ίβαν Μιχαήλωφ θα μου φαινόταν υπερβολικά χρήσιμος. Κι' αυτό το προαίσθημά μου δεν άργησε να επαληθεύσει.

«Ενα θράδυ ο Μιχαήλωφ ήρθε στο ξενοδοχείο μου και μου είπε: — Αποψε είσαι καλεσμένος μου! Σου απαγορεύω να μου άρνηθης. Είναι η μοναδική χάρι που σου ζητώ. Θά ίδης άλλωστε ένα σωρό ενδιαφέροντα πρόσωπα και θα γνωρίσης μερικούς καλούς φίλους μου που δέσκαουν μεγάλη έπιρροή στους πολιτικούς μας...

Γέλασα μ' αυτά τα λόγια του και είπα από μέσα μου:

«Αν είναι κι' αυτοί σαν τον Μιχαήλωφ, σίγουρα θα περάσω το χειρότερο θάνατο της ζωής μου».

Κι' όμως, καθώς αινειόχρη, δεν είχα δίκιο. Ο Ίβαν Μιχαήλωφ, εκείνη την νύκτα, μου συνέστησε ένα σωρό ανθρώπων παραγόντων και σκοτεινούς σαν την νύκτα. Όλοι τους είχαν αντιπαθητικές φυσιογνωμίες που τις έκαναν πιο άγριες τα μεγάλα και μεγάλα γένεια τους. Ένας μάλιστα από αυτούς έκφρασε τόσο μυστηριώδη ώστε δεν κρατήθηκαν και στην τον Μιχαήλωφ, μήπως είναι κανείς αναρχικός.

—Είπε, μου άπάντησε με σοβαρότητα, ο θεός του Ντοντσόφ, κόφ Ουζούνωφ, του «άνθρώπου με τους εξήντα φόνους»!

Αναρχικός, γιατί ήξερα καλά αυτόν τον αρχιλήσαστρα που είχε αναστατώσει την Βουλγαρία με τα κατόρθωμά του και είχε καταστήσει θρυλικός.

Ο Στέφαν Δημητρίεφ, ο θεός του Ουζούνωφ, όταν έμαθε πως είμαι δημοσιογράφος, έσειε μεγάλη προθυμία να ικανοποιήσει την επαγγελματική μου περιέργεια.

Κι' αφού άδειασε ένα σωρό ποτήρια ρακί και ήρθε στο μεν μου διηγήθηκε τις ακόλουθες συνταραχτικές περιπέτειες του νηπιού του:

Τον Ιούνιο του 1926, δέκαπαλληκάρια του Ουζούνωφ έπλησαν από τα βουνά και μπήκαν στην κωμόπολη Βέρμποβο την οποία που έδωε ο ήλιος. Οι χωροφύλακες μόλις τους είδαν έπιασαν να κρυφθούν, γιατί μερικοί τουςαν στα δάχτυλα. Τα παλληκάρια πήγαν και κάθησαν σ' ένα καφενείο στην πλατεία του Βέρμποβο κι' ο επί κεφαλής τους διέταξε τον καφετζή να περάσει όλους τους θαμώνες.

—Πρέπει να πιούμε, έδήλωσε στην ύγεια του άρχηγού μας ο Ουζούνωφ που ξέρει να τιμωρήσει λαποδύτες!

Κι' άδειασε στον άέρα τα στόλι του για να δείξη ότι η καλύτερη σφαίρα θα χτυπούσε στην στήθα, όποιον άρνιόταν να πιει.

Όλοι λοιπόν ήπιαν στην ύγεια του ήρωικού λησάρχου.

Οι σύντροφοι του Ουζούνωφ μείναν στο καφενείο, πίνοντας γλεντώντας μέχρις ότου παρουρήσε η νύχτα. Τότε ο άρχηγός τους σηκώθηκε, έκανε νόμο στους άλλους να τον ακολουθήσουν και βγήκε άμυλητος από το καφενείο. Οι δρόμοι εκείνη την ώρα ήταν έρημοι. Οι κάτοικοι του Βέρμποβο είχαν καταλάβει ότι κάποιον θα «έτραγε το σπασίδι» και είχαν σπεύσει να κρυφτούν στα σπίτια τους.

Τα παλληκάρια, το ένα πίσω από τ' άλλο, προχώρησαν με νοινικό θόρυβο μέσα στη νύχτα κρατώντας στα χέρια τα όπλα τους. Περπατούσαν έτσι πάνω στο μισό άρα και τέλος στάθηκαν έξω από ένα άμορφο και σκοτεινό σπίτι.

— Φθάσαμε, είπε ο άρχηγός τους.

Κι' έδωσε έντολή να σκαρφαλώσουν και να πιάσουν γύρω από το σπίτι.

Έκείνος δέ, μαζί με το τοπαλληκάρό του, τράβηξε στην είσοδο και χτύπησε την πόρτα.

—Θέλουμε τον Βασίλη Άρντανιέφ, τον δήμαρχο! είπαν οι

γέρο - θυρωρό που τους άνοιξε. Πές να τον ξυπνήσουν, γιατί είναι άπολυτη ανάγκη!

Και δίχως να περιμένουν άπάντησι οι δυο ληστές προχώρησαν στο έσωτερικό του σπιτιού ακολουθούμενοι από τους άλλους.

Οι ύπηρετες μόλις κατάλαβαν ότι έπρόκειτο περί ληστών, καθώς δεν άγαπούσαν τον άφέντη τους, έσπευσαν να τ' σκάσουν από το σπίτι.

Έτσι οι δυο ληστές μπόρεσαν να φθάσουν στην κάμαρη του Άρντανιέφ, ο οποίος ροχάλιζε εκείνη τη στιγμή μακαρίως. Ο άρχηγός των ληστών τον σκούνησε άπότομα στον άμο και του φώναξε:

—Σήκω, Βασίλη Άρντανιέφ, να κάνης την προσευχή σου, γιατί τ' σωθήκαν ή μέρες σου!

Ο δήμαρχος τινάχθηκε τρομαγμένος από τ' κρεββάτι του κι' άρχισε να ξεφωνίζει μόλις άντελήφθη περί τίνος έπρόκειτο.

—Έλεος, άδελφια! Μη με σκοτώσετε! Δεν έκανα κανένα κακό!

Μά ο άρχηγός τον άρπαξε από τ' ποικάμισο, και του φώναξε:

—Άφου πρόκειται να πεθάνης, πέθανε τουλάχιστον σαν άνδρας!

—Ποιό είσατε; τώλησε να ρωτήση ο Άρντανιέφ.

—Ερχόμαστε από μέρους του Ουζούνωφ, του άπάντησαν οι ληστές. Περιφρόνησε τις άπειλές του και γι' αυτό θα τιμωρηθής σκληρά.

Κι' άλήθεια, ο Άρντανιέφ δυο ολόκληρα χρόνια θασανίζε το Βέρμποβο με τις κλεψιές του. Βοήθαγε διαρκώς τους φίλους του να κλέβουν τους φτωχούς και να τους παίρνουν τα χωράφια τους. Τους άφηνε να δανειζουν λεφτά με όσο τόσο ήθελαν εκείνοι και ποτέ δεν τους έκανε ούτε μια παρατήρηση. Μά και ο ίδιος είχε κλέψει ένα σωρό χρήματα από τ' ταμείο του δήμου του, είχε καταχρασθή τα χρήματα του νοσοκομείου και είχε στείλει στη Σόφια δέκα κορίτσια που τά ξεγέλασε, για να... για να κρύψουν την ντροπή τους!

Ο Ουζούνωφ, όταν έμαθε αυτά τα πράγματα, είχε άγριέψει και του μίσησε ότι αν δεν έθασε μυαλό και δεν έπαινε να κάνει κατάχρησι της εξουσίας του θα έπληρωνε άκριβά αυτά τα σφάλματά του. Μά ο Άρντανιέφ ούτε έλαβε ύπ' όψη του αυτό τ' μνηνιο. Έξακολούθησε να τυραννι τους φτωχούς με περισσότερη μάλιστα κακα.

Τότε ο Ουζούνωφ έλασε την ύπομνη του και είπε σε δέκα παλληκάρια του:

—Πηγαίνετε να τιμωρήσετε παραδειγματικώς αυτόν τον κατεργάρη!

Τα δέκα παλληκάρια, όταν έφυγαν τον δήμαρχο, τον έβαλαν και τους παρέδωσε όσα λεφτά είχε στο σπίτι. Υστερα του έκοψαν τ' αυτιά, τη μύτη τα χέρια και τα πόδια. Κατόπιν έθαλαν φωτιά στη θύλλα του και φύγαν για να γυρίσουν κοντά στον άρχηγό τους.

Κι' εκείνος τους ευχαρίστησε, γιατί είχε ιδεί τις φλόγες που σηκώνόντουσαν μέσα στη νύχτα από τ' Βέρμποβο.

Όσο για τα λεφτά μερικά κράτησαν για τη συντήρησί τους. Τ' άλλα στάλθηκαν στα σπίτια των φτωχών για να γιορτάσουν αυτοί οι δυστυχεί τον θάνατο του θασανιστή τους.

—Αυτός είναι ο Ντοντσόπετκόφ, ο άνηπιός μου, είπε ο Στέφαν Δημητρίεφ: Ένας πραγματικός ήρωας!

Κι' αφού άδειασε τ' ποτήρι του, εξακολούθησε:

—Στις 20 Μαΐου 1928, ένα φορτηγό αυτοκίνητο, φορτώθηκε με τρία εκατομμύρια «λέβας» και στάλθηκε με συνοδεία τριάντα αστυφύλακων άπλησμένων με πολυθόλα ακόμα, για τόν σιδηροδρομικό σταθμό. Οι χωροφύλακες αυτοί είχαν διαταγή να σκοτώσουν αλύπητα όποιον ύποπτο θα συναντούσαν στον δρόμο τους. Έτσι τ' αυτοκίνητο έφθασε ως την Πλέθνα. Μά οι αστυφύλακες από την έπίμονη προσήλωσί τους στη φύλαξη αυτού του θησαυρού είχαν κουρασθή κι' είχαν τακίσει από την άπηνία. Κι' έφαγα τότε, καθώς περνούσαν από ένα στενό ανάμεσα σε δυο βουνά, δέχθηκαν έναν άγριο καταιγισμό σφαιρών.

Όλοι οι χωροφύλακες ξαπλώθηκαν καταγής νεκροί ή πληγωμένοι. Τότε άφηκαν τα παλληκάρια του Ουζούνωφ. Κατέβηκαν ως τ' αυτοκίνητο, τ' ξεφόρτωσαν από τόν θησαυρό και χάθηκαν πάλι σ' άπλητη λημέρια τους. Υστερα από ένα μήνα έλα τα γύρω χωριά λάβαιναν από ένα γενναίο χρηματικό ποσό. Ένας άγνωστος τ' έστελνε στον παπά του κάθε χωριού και

του έγραφε να τ' χρησιμοποιήση για την περιθαλψή των φτωχών.

Μά αυτό τ' «κατόρθωμα» του Ουζούνωφ, άναστάωσε τις άρχες της Σόφιας. Αποσπάσματα χωροφυλάκων πήραν τα βουνά, ζητώντας ν' ανακαλύψουν τ' λημέρι του Ουζούνωφ. Μά αυτός είδυποείταν πάντα από τους φίλους του κι' έσπευδε να εξαφανισθή πολλές ώρες πριν να φθάσουν ως εκεί που κρυβόταν, οι χωροφύλακες.

Έτσι κι' αυτή τη φορά οι αστυνομικοί δεν κατάφεραν να τόν συλλάβουν.

Τρεις μήνες όμως άργότερα, ένας έχθρός του πρόδωσε τ' λημέρι του. Οι χωροφύλακες έσπευσαν να τ' πολιορκήσουν βέβαια πειά ότι ο Ουζούνωφ δεν θα τους γλύτωνε. Μά ο άρχιλήστης ήταν παλληκάρι. Μάζεψε τους συντρόφους του και τούς είπε:

—Τό μόνο που θα μάς σώση είναι η παλληκαρία μας. Πιράζει να δείξουμε σ' αυτούς τους «σταυρωτήδες» ότι δεν τους φοβόμαστε. Θά τους έπιτεθούμε λοιπόν κι' όποιον πάρη ο Χάρος! Βέβαια μπορεί να πληρώσουμε πολύ άκριβά αυτό τ' θάμνος μας, αλλά δεν μάς μένει καμμία άλλη έλπίδα.

Κι' οι σύντροφοί του που ήταν λεοντόκαρδοι συμφώνησαν μαζί του.

Άργά τη νύχτα λοιπόν, τράβηξαν τα σπαθιά τους κι' ώρμησαν να περάσουν μέσα από τη ζώνη των χωροφυλάκων. Έπακούθησε μία άγρια και τρομαχτική μάχη. Οι χωροφυλακές ήλθαν τριάντα φορές περισσότεροι από τους ληστές. Μά κι' αυτοί οι τελευταίοι ήταν άποφασισμένοι να πουλήσουν άκριβά τ' τομάρι τους.

Αυτή η αίματηρη συμπλοκή με τους αστυνομικούς κράτησε σαράντα ώρες. Τό αίμα έθαψε κόκκινους τους δρόμους. Όταν σ'όσο ο Ουζούνωφ κατάφερε να γλυτώση τόν θάνατο. Όταν αυτός κι' οι σύντροφοί του έρέθηκαν σ' ασφαλές μέρος, μέτρησε τ' όπλα τους, ότι του έλειπαν τ' μισά! Είχαν οι σύντροφοι είχαν θρεί τραγικό κι' άδικο θάνατο.

—Θά μου τ' πληρώσουν άκριβά ούρλιαξε, αυτό τ' κατόρθωμά τους!

Και την άλλη μέρα κλώσε «στρίμωξε» τούς χωροφύλακες σ' ένα στενό και τούς πετοκόοψε. Μά δεν είχε ακόμη τελειώσει την έκδίκησή του. Ήθελε να τιμωρήση και τόν άπαιστο πρόδοτή, κάποιον Γιώργκε Άδράμφο.

Κατάφερε λοιπόν ν' ανακαλύψη που κρυβόταν με την οικογένειά του και πήγε δρομώνα-

χος να τόν συναντήσει.

—Ήρθα, του είπε, να πάρω πίσω τ' αίμα των συντρόφων μου. Και τόν έθαψε σαν άρνι! Έπειτα έθαψε τη γυναίκα του και τ' παιδιά του. Κατόπιν όλους τούς συγγενείς του έκόψε και τούς π' μακρυνόνα για να σβύση από τ' πρόσωπο της γης τ' όνομα των Άδράμφο. Έξήντα άνθρωποι έπεσαν θύματα της έκδικήςσεώς του. Γι' αυτό κλώσε ο Ουζούνωφ ονομάζεται από τούς χωροφύλακες ο «άνθρωπος με τους εξήντα φόνους»!

Ο Στέφαν Δημητρίεφ κατάλαβε τέλος ότι είχε φλυαρήσει παραπολλά γι' αυτόν τόν ήρωικό ξάδελφό του, τόν τόσο έγκληματικό και γι' αυτό έκανε καλό ν' αλλάξη κουβέντα. Άρχισε να μιλά για τ' πολιτικά, για τ' κοιτάτο, για όλες τις ύποπτες οργανώσεις της Σόφιας. Έτσι πέρασε ευχάριστα εκείνη η βραδυά.

Μά την άλλη μέρα έγώ συμπλήρωσα τις πληροφορίες μου για τόν Ουζούνωφ. Αυτός ο έγκληματίας της Βουλγαρίας είναι ο πιο επικίνδυνος από όλους τούς σοναδέλφους του, γιατί έχει κάνει τις μεγαλύτερες ληστείες. Έχει άνατινέει τράινα, έχει ληλητατήσει ολόκληρες πόλεις, έχει κλέψει χωριά, έχει ληητεώσει ένα σωρό περιηγητές κι' η συμμορία του θεωρείται ως ή πιο έγκληματική απ' όσες έχουν παρουσιασθή μέχρι σήμερα.

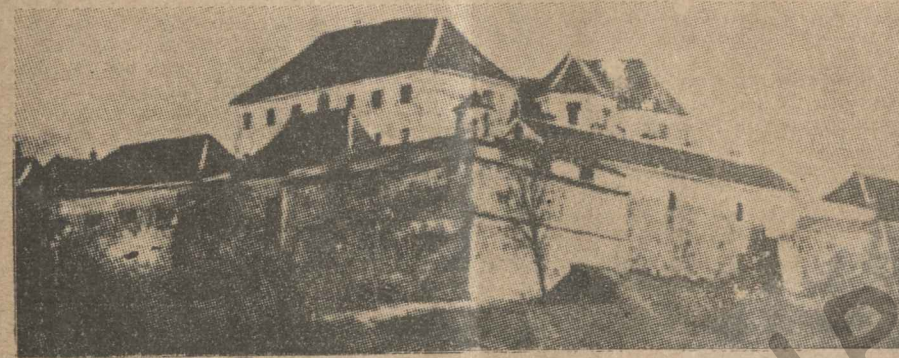
Κι' εν τούτοις ο Ουζούνωφ θεωρείται από τόν βουλγαρικό λαό ως ήρωας γιατί θασάει τους φτωχούς και τούς άδυνάτους και σπεύδει να τούς ένισχύση για να πάρουν τ' δική τους. Είναι ένας έγκληματίας - φαινόμενον!

ΜΩΡΙΣ ΛΟΥΡΝΤΕ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, της τελευταίας δεκαετιας. Πληροφορίες, Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Άθήνα.

Ο περίφημος Βούλγαρος λησάρχος Ουζούνωφ στα άπρόσιτα λημέρια του.

Τό σπίτι του δημάρχου του Βέρμποβο, τ' όποιο έτυπώθησαν οι ληστές.

διαβάσει, μά για να καθορίσει μάλλον την σκέψη του.
Μέσα σ' όλα ξεχώριζε ένα απόκομμα διστηλού εφημερίδος που είχε τον χτυπητό τίτλο:
«Ο ΙΩΣΗΦ ΕΡΤΕΝ, Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑς ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ».

Κι' ο Μαιγκρέ εξακολουθούσε να καπνίζει αδιάκοπα, κυττάζοντας το τηλεφωνικό μηχάνημα που έμενε επίμονα άφωνο.

Στις 6,10' το τηλέφωνο αντήχησε ξαφνα, μά επρόκειτο περί λάθους της τηλεφωνητριάς κι' ο Μαιγκρέ ξανάβγαλε στη θέσι του το άκουστικό, άπογοητευμένος.

Από τη θέσι του, μπορούσε να διαβάσει τους τίτλους των άποκομμάτων και των έγγραφων, τους όποιους ήξερε άλλωστε άπ' έξω.

Ένας άπ' αυτούς έγραφε:
«Ο δολοφόνος, Ιωσήφ Έρτεν, γεννηθή εις το Μελσίν, εινε 28 ετών κ' ύπηρέτει ως υπάλληλος εις το άνθρακείον του κ. Ζεραφνίς, ούδ' Σερβών».

Μέσα από δυό έγγραφα πρόσβαλλε ή φωτογραφία του δολοφόνου που την είχε θυάλει πρό ενός έτους, στο πανηγύρι του Νεϊγύ. Ήταν ένα ψηλό παλληκάρι με μακρυά χέρια, με κεφάλι τριγωνικό, με χρώμα ξέθωρο, του όποιου τά ρούχα επρόδιδαν μία κοκεταρία κακού γούστου.

Πιο πέρα, ένας άλλος τίτλος εφημερίδος έγραφε:

«ΕΝΑ ΑΓΡΙΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΙΝ ΚΛΟΥ

«Μιά πλουσία Αμερικανίς εδόλοφονήθη μετά της θαλάμηόλου της».

Τό έγκλημα είχε γίνει τον Ιούλιο. Ο Μαιγκρέ είδε άνάμεσα στά χαρτιά τις άπαισιες φωτογραφίες του τμήματος της Σημάνσεως και τις έσπρωξε εθιασμένος. Φαινότουσαν σ' αυτές τά δύο πτώματα, φωτογραφημένα άπ' όλες τις μεριές, αίματα παντού, πρόσωπα σπασμωδικά, άπαισία.

Ένας άλλος τίτλος έγραφε:
«Ο επιβεωρητής Μαιγκρέ διεφώτισε πλήρως τό άταίσιον δράμα του Σαιν-Κλου. Ο δολοφόνος συνελήφθη».

Ο αστυνομικός έψαξε τά χαρτιά που ήσαν σκόρπια μπροστά του και ξαναβρήκε ένα απόκομμα εφημερίδος που εχρονολογείτο πρό δέκα ήμερών:

«Ο Ιωσήφ Έρτεν, δ δολοφόνος της κ. Χέντερσον και της καμαριέρας της κατεδικάστη σήμερον την πρωίαν υπό του Κακονογιοδιστείου του Σηκουάνα εις θάνατον».

Τήν ίδια στιγμή, έξω στην αυλή της αστυνομίας, άκούστηκε δ θόρυβος ενός αυτοκινήτου. Η νυχτερινές περίπολοι έφερναν την συγκομιδή τους που άπετελείτο πρό πάντων από γυναίκες έλαφρών ήθών. Θόρυβοι είχαν άρχισει ν' άκούγονται, θήματα στους διαδρόμους και ή νυχτερινή καταχνιά διαλυόταν πάνω άπ' τον Σηκουάνα.

Τό τηλέφωνο εκείνη τη στιγμή άκούστηκε πάλι.

— Έμπρός! Έσύ είσαι, Ντυφούρ; ρώτησε δ Μαιγκρέ, ξεκρεμώντας τό άκουστικό.

— Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε.

— Έ, λοιπόν; Πού βρίσκεται δ δραπέτης μας;

— Στή «Σιτανγκέ»...

— Πώς;... Τι;... Τι είν' αυτό;...

— Ένα καπηλειό, κοντά στο Ισού-λε Μουλινώ... Θ' άφήσω τον Ζαντιέ εκεί, θά πάρω ένα ταξί άμέσως και θάρθω να σάς διηγηθώ τά πάντα...

Ο Μαιγκρέ έκανε μερικές βόλτες κι'

Επειτα έστειλε τον κλητήρα του φείου να του παραγγείλει καφέ και τσιγάρα.

Είχε άρχισει να τρώει, όταν άκουσε τον Ντυφούρ μπήκε μέσα με τ' νηθισμένο του μυστηριώδες ύφος.

— Έν πρώτοις τί είν' αυτή ή «Σιτανγκέ»;

— Ρώτησε δ Μαιγκρέ. Καθώς έβλεπε τον Ντυφούρ να τον κυττάει, έπαιξε με τ' άκρο του δείκτη του δάχτυλου του Σηκουάνα, μετακινώντας το.

— Ένα καπηλειό για τους νυχτοβάρδους του Σηκουάνα, μετακινώντας το.

— Ο άνθρωπος μας πήγε κατ' άν εκεί;

— Όχι! Όχι! Είδαμε και τον Ζαντιέ κι' εγώ για να μην τον χάσω από τά μάτια μας... Τον είδατε;... Ρα που δραπέτευσε, δεν είν' έτσι;... Χις άμέσως να τρέχει μ' όλη τ' άρετή των ποδιών του, σαν να φοβάται τον ξαναπιάσουν από στιγμή σε στιγμή...

— Είχε αντίληφθ' ή πώς τον παρακολουσάτε;

— Ασφαλώς όχι. Δεν γύρισε καθόλου...

— Επειτα πήρε ξαφνα τον θόρυβο διασχίζει τό νεκροταφείο του Μελσίν... Δεν ήταν ούτε ψυχή εκεί... Ήσαν πένθιμα γύρω... Χωρίς άλλο έξερε πού βρισκόταν, γιατί όταν ξαφνα τους τάφους, άρχισε να τρέχει...

— Έξακολουθήσε;... έπαιξε δ Μαιγκρέ με τ' άκρο του δείκτη του Σηκουάνα.

— Φτάσαμε έτσι στο Μονπαρνάζ... τά κέντρα ήσαν κλειστά. Σ' ένα γότταν ή τζάξ άπ' έξω. Μά μόλις πλησίασε μία μικρή άνθοπαλίστα, σε πάλι να τρέχει.

— Τι έκφρασι είχε;...

— Καμμία έκφρασι... Τήν ίδια στιγμή στήν άνάκρισι και στο Κακονογείο... Ήταν κατάχλωμος. Τό θά του θολό, φοβισμένο... Δεν μπορούσε τό περιγράψω.

— Κανείς δεν του μίλησε στο δρόμο;

— Κανείς.

— Δεν έβριξε κανένα γράμμα πέννα γραμματοκιθώτιο;

— Σας όρκίζομαι όχι, κύριε προϊστάμενε. Ο Ζαντιέ τον παρακολουσούσε από τό ένα πεζοδρόμιο κι' εγώ από τό άλλο. Δεν χάσαμε ούτε μία από τ' όψεις του.

— Α, ναί... Στάθηκε μερικά μη προστά σ' ένα πάγκο, όπου σ' άσαν ζεστά λουκάνικα και ψημένες τες... Θέλησε να ψωνίση. Μά τό έστά πόδια, βλέποντας ένα χαρράκι με στολή.

Δεν φάνηκε ότι έψαχνε να βρή μια διέξοδο, κανένα σπίτι;

— Καθόλου! Θά τον νόμιζε κανείς μεθυσμένο που πάει όπου τον οδηγούν θήματά του. Παρακολουθούμενος από μάς, έφτασε στον Σηκουάνα και χις τότε να άκολουθή την όχηση. Δυό-τρεις φορές κάθησε στο πεζοδρόμιο.

Μιά άλλη φορά σ' ένα πάγκο... Δεν μπορούσα να σάς τό όρκισθώ, μά φάνηκε πως αυτή τη φορά έβλεπε ναί, έκλαιγε... Είχε χάσει τό κεφάλι μέσα στά χέρια του...

— Επειτα έπαιξε με τ' άκρο του δείκτη του Σηκουάνα, μετακινώντας το.

— Χις να περπατά... Φαντασθήτε... Ήξεμε έτσι ως τό Μουλινώ... Κάθε σταματούσε και κύτταζε τό νερό στον τραβούσε στά βάθη του. Τά νερά κ' είχαν άρχισει να κυκλοφορούσαν στους δρόμους.

— Έργάτες κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Μά εκείνος τραβούσε πάντα σ' έναν άνθρωπος που δεν έχει την παραμικρή ιδέα του τί πρόκειται να κάνει...

— Φυρα Μιραμινώ στάθηκε και φάνηκε κατι να έψαχνε να βρή δρόμο να Σίγουρα καμμία ταβέρνα... Μά μόλις δε τίποτε άνοιχτό... Μόνο ένα μπαρ μάτο σάμ' είχε άνοιξει... Μπήκε...

κι' ήπιε έναν καφέ κι' ένα ρομί. Ο Ζαντιέ κι' εγώ είχαμε παρακολουσεί πεία από τον δρόμο... Και δεν μπορούσαμε να πιούμε τίποτε κι' έμεις για να ζεσταθούμε... Σε λίγο έφυγε από τό μπαρ...

— Έκανε ένα σαρβόλτες και τέλος φτάσαμε μπροστά σ' ένα μεγάλο έρ-ταν έρρημο, έξοχικό...

— Μά σε λίγη άπόστασι, βρίσκεται ή «Σιτανγκέ», ένα πανδοχείο που δεν περιμενε να τό βρή κανείς εκεί...

— Ο άνθρωπος μας μπήκε εκεί μέσα κι' ήπιε πάλι καφέ και ρομί... Τού σερβίρισαν και λουκάνικα, άφου τον έκαναν πρώτα να περιμένη άρκετη ώρα...

— Μίλησε κατόπιν στον καταστηματάρχη κι' έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας τούς είδαμε και τους δυό ν' ανεβαίνουν στο άπάνω πάτωμα του μαγαζιού.

— Όταν δ καταστηματάρχης εξαπαρουσιάστηκε μόνος, μπήκα μέσα στο μαγαζί και τον ρώτησα αν νοικιάζει δωμάτια.

— Εκείνος όμως μάντεψε την διάθετά μου και μου άπάντησε: — Ναί. Γιατί; Μήπως δ πελάτης μου δεν είν' εν τάξει;...

— Τότε κι' εγώ θεώρησα φρόνιμο να τον φοβίσω και του είπα πως αν έλεγε έστω και μία λέξι στον πελάτη του για την παρουσία μας εκεί, ή αστυνομία θά του έκλεινε τό μαγαζί.

— Έμαθα άπ' τον ξενοδόχο ότι μόλις δ Έρτεν μπήκε στήν κάμαρη που νοίκιασε, ρίχθηκε στο κρεβάτι χωρίς να θυάλη τά παπούτσια του. Ο καταστηματάρχης του έκανε την παρατήρησι και τά πέταξε καταγής...

— Άμέσως κατόπι άποκιμήθηκε...

— Ο Ζαντιέ έμεινε εκεί; ρώτησε δ Μαιγκρέ.

— Ναί. Μπορείτε μάλιστα να του τηλεφωνήσετε, γιατί ή «Σιτανγκέ» έχει τηλέφωνο...

Ο αστυνομικός ξεκρέμασε τό άκουστικό. Έπειτ' από μερικές στιγμές, δ Ζαντιέ βρισκόταν στήν άλλη άκρη του σύρματος.

— Λοιπόν; ρώτησε δ Μαιγκρέ.

— Ο άνθρωπος μας;...

— Κοιμάται...

— Δεν αντίληφθης τίποτε ύποπτο;

— Απολύτως... Από τη σκάλα τον άκούω που ροχαλίζει...

Ο Μαιγκρέ ξανάβγαλε τό άκουστικό στή θέσι του κι' εξέτασε τον Ντυφούρ από τό κεφάλι ως τά πόδια.

— Θά πäs πάλι στή «Σιτανγκέ», του είπε. Πρόσεχε να μην τ' ό ν χάσης!

Ο ένωμοτάρχης θέλησε να διαμαρτυρηθ' ή, μά δ επιβεωρητής έθάλε τό χέρι του στον ώμο του και του είπε με φωνή έπίσημη:

— Άκου, φίλε μου... Ξέρω πως θά κάνης ό,τι μπορείς... Μά ριψοκινδυνεύω μ' αυτό που έκανα, την τιμή και τη θέσι μου... Έξ' άλλου δεν μπορώ να πάω στή «Σιτανγκέ», γιατί αυτό τό ζωώ με έξερει... Πήγαινε τώρα...

Κι' ο Μαιγκρέ μάζεψε τά διάφορα ντοκουμέντα και τά ξανάβγαλε στον χυρτοφύλακα.

— Πρό πάντων, επρόσθεσε, αν έχεις ανάγκη άνδρών, μη διστάσης να τούς ζητήσης...

Η φωτογραφία του Ιωσήφ Έρτεν είχε μείνει άπάνω στο τραπέζι κι' ο Μαιγκρέ κύτταζε για μία στιγμή τό σκεπές πρόσωπό του με τά μακρυά άχρώμα χείλη.

Τρεις Ιατροδικασταί είχαν εξέτάσει τον Έρτεν. Οι δυό άπ' αυτούς είχαν άποφανθή κατηγορηματικά:

«Διανοητικότης μετρία. Εύθύνη πράξεών του πλήρης».

Ο τρίτος, τον όποιον επρότεινε ή υπεράσπισις, είχε τολμήσει να πη δειλά:

«Κληρονομική ήλιθιότης. Έλαττώ άναταλόγιστος».

Και δ Μαιγκρέ, τέλος, αν και ο ίδιος είχε συλλάβει τον Έρτεν, είχε διακηρύξει στον άρχηγό της αστυνομίας, στον γενικό εισαγγελέα και στον άνακριτή:

— Ή τρελλός εινε ή άθώος!... Και είχε θαλθ' τώρα να τό άποδείξει αυτό, διευκολύνοντας την άπόδρασι του καταδίκου εις θάνατον.

II

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Ήταν ή ώρα 11, όταν δ Μαιγκρέ, έπειτα από μία σύντομη συνομιλία του με τον άνακριτή Κομελιώ, δ όποιος δεν κατάρθωνε να καθιστούσθ, έφτασε στο Ώτείγιο.

Ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος κι' οι δρόμοι λασπομένοι. Τό ταπιο άπλωνόταν σχεδόν έρημικό δλόγυρά του κι' δ Σηκουάνας, άνάμεσα, κυλούσε τά μολυβένια του νερά.

Εκεί, πιο πέρα φαινόταν ή «Σιτανγκέ».

Ο Μαιγκρέ, βλέποντας ένα ξενοδοχείο ακριβώς απέναντι στήν «Σιτανγκέ», προχώρησε προς αυτό. Έδωσε εκεί την ταυτότητά του και ζήτησε ένα δωμάτιο που να βλέπη στήν προκυμαία. Όταν δέ τον ωδήγησαν στο δωμάτιο αυτό, ζήτησε και του έφεραν ένα ζευγάρι κιόλια.

Άμέσως τότε πήρε τά κιόλια, στάθηκε μπρός στο παράθυρο κι' άρχισε να εξετάζη την πρόσωπι της «Σιτανγκέ».

Ένα παράθυρο στο άπάνω πάτωμα ήταν άνοιχτό. Φαινόταν άπ' αυτό ένα ξεστρώτο κρεβάτι, μ' ένα ζευγάρι κεντητές παντόφλες μπροστά.

Η κάμαρη του ιδιοκτήτου ψιθύρισε δ αστυνομικός.

Πιάει, ένα άλλα παράθυρο ήταν κλειστό. Πιο πέρα ακόμα ένα τρίτο παράθυρο ήταν άνοιχτό κι' έβλεπε κανείς μέσα μία χοντρή γυναίκα με καμίζόλα που χτενίζεταν.

Η γυναίκα του ξενοδόχου ή ή υπηρέτρια, σκέφθηκε δ αστυνομικός.

Κάτω ή υπηρέτρια σκούπιζε τά τραπέζια. Μπρός σ' ένα άπ' αυτά καθόταν δ ένωμοτάρχης Ντυφούρ, έχοντας μπροστά του ένα ποτήρι κόκκινο κρασί.

Έξω, κοντά στήν προκυμαία, ένας ξαθός νέος με άδιάδροχο και γκριζό κοβά έκοβε δόλτες.

Ήταν δ ένωμοτάρχης Ζαντιέ, ένας άπ' τούς πιο νεαρούς πράκτορες της αστυνομίας.

(Ακολουθεί)

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΤ

«Ήτανε νύχτα. Ή σιωπή βασιλεύε μεσα στο μεγάλο και αρχαίο πύργο του Κλουκενστάιν. Το έτος 1222 μ. Χ. πλησίαζε στο τέλος του. Ψηλά, στην κορυφή του πύργου πυργίσκου ένα φως μονάχα έλαμπε. Γινόταν εκεί κάποιο μυστικό συμβούλιο. Ο αοστηρός γέρος βαρώνος του Κλουκενστάιν ήταν καθισμένος στην πολυτελή έδρα του και παραδομένος σε θαυσιές σκέψεις. Σε λίγο, είπε με μεγάλη τρυφερότητα: «Κόρη μου!»

«Ένας νέος μ' ευγενικό παρουσιαστικό, φορώντας από το κεφάλι ως τα πόδια πανοπλία ιππότη, απokρίθηκε: «Μιλήστε, πατέρα μου!»

— Κόρη μου, ξανάπε ο βαρώνος, ήρθε καιρός να σου αποκαλύψω το μυστήριο που σκέπαζε όλη σου τη νεότητα. Αυτό το μυστήριο έχει την πηγή του στα

γεγονότα που θα σου εκθέσω σήμερα. Ο αδελφός μου Ούρλιχ είναι ο μέγας δούξ του Βρανδεμβούργου. Ο πατέρας μας, πεθαίνοντας αποφάσισε ότι, σε περίπτωση που ο Ούρλιχ δεν θ' αποκοτούσε άρρενα κληρονόμο, να γίνει εγώ κληρονόμος του, οπότε τον θρόνο να έχω άρρενα διάδοχο. Σε περίπτωση δε που ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος δεν θ' αποκοτούσαμε αγόρια, η κληρονομιά θα πήγαινε στην κόρη του Ούρλιχ, φτάνει να ήταν η διαγωγής της ανεπιληπτή, αλλιώς θα γινόταν η δική μου κόρη κληρονόμος, φτάνει και η δική της διαγωγή να ήταν άψογη. Γι' αυτό η γρήγα γυναίκα μου κ' εγώ, παρακαλούσαμε με θερμή το Θεό να μάς χαρίσει εν' αγόρι. Μά η προσευχές μας δεν εισακούστηκαν. Γεννήθηκες έσύ κόρη μου, κι' αυτό το πράγμα μ' απέλπιε... «Έβλεπα τα πλούτη της πατρικής κληρονομιάς να μου ξεφεύγουν, το λαμπρό μου όνειρο να διαλύεται.

Και είχα τόσες ελπίδες, γιατί ο Ούρλιχ ήταν πέντε χρόνια παντρεμένος κ' η γυναίκα του δεν του είχε χαρίσει ούτε κορίτσι, ούτε αγόρι...

Μά, αφού σκέφτηκα καλά, είδα ότι δεν είχε χαθή τίποτε ακόμη. Ένα σωτήριο σχέδιο φώτισε το μυαλό μου. Είχες γεννηθί τα μεσάνυχτα. Μονάχα ο γιατρός, ή παραμάν σου κ' εξη υπηρέτριες ήξεραν το φύλο σου. Τους κρέμασα όλους διαδοχικά μέσα σε μιά ώρα. Το πρωί, όλ' οι κάτοικοι της χώρας μου κόντεψαν να τρελλαθούν από τη χαρά τους μαθαίνοντας ότι είχα αποκτήσει άρρενα διάδοχο κι' ότι θα κληρονομούσα τον πατέρα μου.

Από τότε το μυστικό της γεννήσεώς σου φυλάχτηκε πολύ καλά. Κι' ως τώρα δεν είχαμε κανένα φόβο...

Όταν έγινες δέκα χρόνων, ο αδελφός μου Ούρλιχ απόχτησε κόρη. Στενοχωρηθήκαμε τότε, μά ελπίσαμε στη βοήθεια της Παράς, των γιατρών και άλλων φυσικών έχθρων των παιδιών. Αλλοίμονο! απογοητευθήκαμε γρήγορα... Η κόρη αυτή μεγάλωσε και θέρωσε, που ο διάβολος να την πάρει... Μά δεν είχε σημασία αυτό... Είμουν ήσυχος γιατί, στο κάτω-κάτω δεν είχα γυιό; Κι' ο γυιός μου δεν θα γινόταν ο μέλλων δούξ; Δεν είναι αληθινό αυτό, πολυαγαπημένο μου Κόνραντ; Γιατί, μολονότι είσαι σήμερα είκοσιπέντε χρόνων γυναίκα, ποτέ δεν σου έδωσα άλλο όνομα εκτός απ' αυτό.

Τώρα ήρθε ο καιρός που τα γεράματα βάραιναν πειά τον αδελφόν μου και τον κετέβαλαν. Το φορτίο του κράτους βάραι-

νει τους ώμους του, και γι' αυτό θέλει να πιάς να τον βοηθήσεις. Μά γιατί να κλέψω από την καλή μου εξαδέλφη τον πύργο. Λυπήσου, πατέρα μου, λυπήσου το παιδί σου...

— Γίως, κακή!... Μ' αυτά τα λόγια με ανταμείβεις; Μεγάλη τύχη που σου προετοίμασα... Μά τα δατά που πατέρα μου, δεν μου άρεσουν καθόλου αυτές η κλασικές απορίες σου... Φύγε, άμέσως γιά να πιάς να συναντήσεις τον φό μου το δούκα και φυλάξου μην έναντιωθί; στα σχέδια σου!

Αυτή ήταν η συνομιλία πατέρα και κόρης. Όλες η και τα δάκρυα της φτωχής νέας πήγαν χαμένα. Ούτε ούτε τίποτε δεν μπορούσε να συγκινήσει τη σκληρή καρδιά του βασιλιά. Κι' έτσι την ίδια νύχτα, η κόρη του Κλουκενστάιν ξεκίνησε γιά το Βρανδεμβούργο, συνοδευόμενη από πολυάριθμους ακολουθούς υπηρέτων και ιπποτών.

Μετά την άναχώρησή της κόρης του, ο γέρος βαρώνος έμειρε σιωπηλός. Έπειτα γυρίζοντας προς την λυπη γυναίκα του, της είπε:

— Κυρία, η υποθέσεις μας φαίνεται πως πηγαίνουν καλά. Πάνε τρεις μήνες περίπου από τότε που έστειλα στο δελφό μου τον ώραιο και καταγθόνιο κόμητα Ντέντζιν με διαβολική αποστολή να ξεμυαλίσει την κόρη του Κόνραντ. Αν το πετύχει αυτό, αν κηλιδώσει δηλαδή την όψη της χάσει σύμφωνα με τη διαθήκη του πατέρα μας όλα τα δικαιώματά της στο θρόνο. Έτσι, κι' αν ακόμα αποκαλυφθί το φύλο της κόρης μας, δεν θαχνη να διατρέξω κανένα κίνδυνο.

— Η καρδιά μου είναι γεμάτη φόβους! Φιθύρισε η γυναίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

ΕΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

«Εξη μέρες μετά τα γεγονότα που διηγηθήκαμε, η πρωτεύουσα του Δουκάτου του Βρανδεμβούργου έλαμπε με στρατιωτικές παρατάξεις κι' άνηχούσε όλη από τις χαρές των κραυγών του νομιμόφρονος λαού. Ο Κόνραντ, ο νεαρός δούξ του θρόνου, είχε φτάσει. Η καρδιά του γέρος βαρώνος έδειχνε από χαρά, γιατί το διορροφ παρουσιαστικό του Κόνραντ και οι χαριτωμένοι τρόποι του τον είχαν γοητεύσει την πρώτη στιγμή.

Μά μέσα σε μιά απόμερη σκηνή του παλατιού διαδραματίζταν μιά σκηνή πολύ διαφορετική. Μπροστά σ' ένα παρτεντέκωτάν ή μοναχοκόρη του δούκός, η δεσποινίς Κονσταντίν, μάλιστα της ήταν κόκκινα, φουσκωμένα και γεμάτα δάκρυα τα μάτια. Στέναζε και μονολογούσε με δυνατή φωνή:

«Ο σκληρός Ντέντζιν ήρθε εδώ και με ξεγέλασε με τα πατηλούς όρκους του... Κι' έτσι με κηλιδωσε και μ' έκοψε χάσω κάθε ελπίδα πως θα γίνω μιά μέρα δούκισσα... Μά αγαπούσα, τον αγαπούσα, τολμούσα να τον αγαπάω, αν έμενε έμενα ο πατέρας μου, ο ευγενής δούξ δεν θα μου έδωζε ποτέ να τον παντρευτώ... Τον αγαπούσα, μά τώρα τον γιάτι με πρόδωσε... Τί θ' απογίνω εγώ; Ω! είμαι τρελή... λή, τρελή!... Όλα χάθηκαν πειά γιά μένα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΛΕΚΟΝΤΑΙ

Μερικοί μήνες πέρασαν. Όλος ο λαός ήταν ένθουσιασμένος με τη διοίκηση του νεαρού Κόνραντ. Όλοι έξυμνούσαν τη σοφία των κρίσεών του και τη μετριοπάθεια με την οποία έξεασκούσε τα ύψηλα καθήκοντά του. Σε λίγο, ο γέρος δούξ του παρέδωσε όλη την εξουσία και τον καμάρι, αποτραπηγμένος ο ίδιος στα διαμερίσματά του.

Ο νεαρός Κόνραντ λοιπόν είχε κάθε λόγο γιά να είνε ευτυχισμένος. Μά, πράγμα παράδοξο, δεν ήταν, γιάτι έβλεπε με τρόμο ότι η εξαδέλφη του πριγκίπισσα Κονσταντίν, τον αγαπούσε. Η αγάπη όλου του άλλου κόσμου του ήταν ευχάριστη. Μά αυτή έκλεινε ένα σωρό κινδύνους.

Ο Κόνραντ έβλεπε επίσης με αγωνία ότι ο δούξ που είχε μαντέψει τον έρωτα της κόρης του, άνειρευόταν να τους παντρεύει... Ο έρωας αυτός διέλυε σιγά-σιγά τα σύννεφα που σκότεινάζαν ως τότε τα χαρακτηριστικά της Κονσταντίν, και σιγά-σιγά, επίσης, η ελπίδα έκανε να λάμπουν τα μάτια της και τα χείλη της να χαμογελούν.

Ο Κόνραντ κατατρόμαξε στο τέλος! Κατηγορούσε τον έαυτο του πικρά γιάτι είχε επιδιώξει τη φίλια της Κονσταντίν, όταν πρωτοπήγε στον πύργο. Προσπάθησε ν' αποφύγει την εξαδέλφη του. Μά αυτό χειροτέρευε τα πράγματα, γιάτι, όσο την άποφευγε, τόσο εκείνη επεδίωκε να τον συναντήσει... Ο έρωας της εξαδέλφης του ήταν γι' αυτόν εφιάλτης, κυνηγός... Πήγαινε και τον εύρισκε σε κάθε στιγμή και σε κάθε μέρος, ημέρα και νύχτα.

Αυτό όμως δεν μπορούσε να συνεχισθί. Είχε γίνει το θέμα των συνομιλιών όλων. Ο γέρος δούξ άρχισε να τ' άνη. Ο τρόμος και η φοβή απόγοναίσι είχαν μεταβάλει σε σκιάχτρο τον φτωχο Κόνραντ. Μιά μέρα, καθώς έθγαινε από την αίθουσα του ύπουρικού συμβουλίου, είδε μπροστά του την Κονσταντίν, η οποία του έπιασε τα χέρια και ταί φώναζε:

— Ω, γιάτι με αποφεύγετε;

Τι έκανα ή τι είπα γιά να καταστρέψω την καλή ιδέα που είχατε γιά μένα; Γιάτι ασφαλώς ν' ανή αρχή μου είχατε χαρίσει τη φίλια σας... Μή με περιφρονείτε, Κόνραντ, λυπηθήτε τη δεσποινίς μου καρδιά... Δεν μπορώ να σωπάσω πιά πολύ... Η σιωπή θα με σκοτώσει... Σας αγαπώ, Κόνραντ...

Ο Κόνραντ είχε απομείνει γαρυφανί. Η Κονσταντίν έδίστασε μιά στιγμή. Έπειτα, νομίζοντας ότι του-γιά συγκιτάσει, τον άγκάλιασε με μιά τρελή χαρά και φώναζε:

— Μ' αγαπάς; μ' αγαπάς, Κόνραντ... Πές τό μου να τ' ακούσω, πολυαγαπημένο μου, λατρεύω σε μου!...

Ο Κόνραντ έθγαλε ένα στεναγμό. Μιά θανάσιμη χλωμάδα έπληθξε στα χαρακτηριστικά του. Έπειτα άρχισε να τρέμει. Η φίλια του φθινοπώρου. Τέλος, άπελπισμένος, έσπρωξε τη νεα κόρη και φώναζε:

— Δεν ξέρετε τί ζητάτε... Αυτό που λέτε είνε αδύνατον να πραγματοποιηθί ποτέ!

Όταν έβλεπε σ' ένα έγκλημα, άρριώντας τη φτωχή πριγκίπισσα άρριον από την κατάντη της. Τέλος η Κονσταντίν σηκώθηκε άργα και είπε:

— Α! περιφρόνησε την αγάπη μου τη στιγμή που νόμιζα ότι ή σκληρή καρδιά σου είχε συγκινήθί επί τέλους! Σε μισώ! Σε μισώ! Κι' η έκδική μου υά είνε τρομερή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙV

Η ΦΡΙΧΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ο καιρός πέρασε. Η θλίψη είχε χαραχθί πάλι γιά πάντα στα χαρακτηριστικά της Κονσταντίν. Κανέναν δεν την ξαναείδε πειά με τον Κόνραντ. Κι' ο γέρος δούξ λυπόταν πολύ γι' αυτό.

Μιά αλλόκοτη φήμη άρχισε να κυκλοφορή σε λίγο μέσα στο παλάτι. Κι' από το παλάτι δεν άργησε ν' απλωθί στην πόλι και σ' όλο το δουκάτο. Όλοι οι κάτοικοι φιθύριζαν ο ένας στον άλλο: «Η πριγκίπισσα Κονσταντίν γέννησε αγόρι!»

Όταν η φήμη αυτή έφθασε στ' αυτιά του βαρώνου του Κλουγκενστάιν, του πατέρα του Κόνραντ, σάλεψε τρεις φορές στον άέρα το πτερωτό καπέλλο του και φώναζε:

— Δέξα και τιμή στον δούκα Κόνραντ! Το στέμμα του είνε σίγουρο τώρα. Ο κόμης Ντέντζιν τα κατάφερε καλά με την πριγκίπισσα Κονσταντίν. Αξίζει τώρα να τον ανταμείψω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Όλοι οι μεγάλοι άρχοντες και οι βαρώνοι του Βρανδεμβούργου είχαν συγκεντρωθί στη μεγάλη αίθουσα της δικαιοσύνης του δουκικού παλατιού. Ο Κόνραντ, ντυμένος στην πορφύρα και στην έρμινα ήταν καθισμένος στον θρόνο του. Και δεξιά του κι' άριστερά του ήσαν παραταγμένοι όλοι οι μεγάλοι δικασταί της χώρας.

Θα δικάζοταν η κόρη του δούκός, η Κονσταντίν, γιάτι είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί, χωρίς να είνε παντρεμένη.

Ο πατέρας είχε διατάξει να την δικάσουν χωρίς καμιά επίεικεια κι' έπειτα είχε άποσυρθί στο κρεβάτι του με την καρδιά συντριμμένη. Η μέρες του ήσαν παραταγμένοι όλοι οι μεγάλοι δικασταί της χώρας.

Κόνραντ τον είχε ίκετεύσει σάν ν' έπροκειτο γιά την ίδια του τη ζωή, να τον απαλλάξή απ' την δυσκολία να δικάσει την εξαδέλφη του.

Μά του κάκου. Η πιά θλιμμένη καρδιά μέσα στη μεγάλη αυτή συγκέντρωση, χτυπούσε στα στήθη του Κόνραντ. Κ' η πιά χαρούμενη μέσα στα στήθη του πατέρα του. Γιάτι, χωρίς να τον δει η κόρη του Κόνραντ, ο γέρος βαρώνος Κλουγκενστάιν είχε πιά κι' αυτός εκεί. Βρισκόταν μέσα στο πλήθος των ευγενών, λάμποντας όλος από χαρά, γιά την ανασάντεχη τύχη του οίκου του.

Αφού τελείωσαν όλες η διατυπώσεις, ο ύπουργός της Δικαιοσύνης φώναζε:

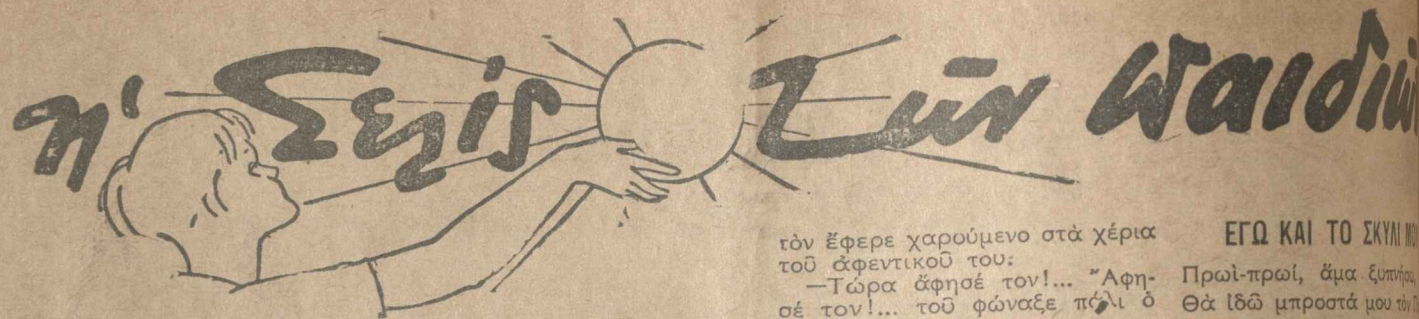
— Κατηγορουμένη, έγέρθητι! Η δυστυχισμένη πριγκίπισσα σηκώθηκε και στάθηκε μπρός στο συγκεντρωμένο πλήθος. Ο ύπουργός τότε εξακολούθησε:

— Εγγενεστάτη δεσποινίς, στους μεγάλους δικαστές αυτού του βασιλείου κατηγογήλθη και άπεδείχθη ότι ή χωρίς σας άπέκτησε τέκνον, χωρίς σας να έχετε και σβύλα. Σύμφωνα με τους παλαιούς νόμους μας, ή ποιή, ή οποία επιβάλλεται εις την περίπτωση αυτήν είνε ο θάνατος. Μόνο μιά έλπις σωτηρίας σας μένει, την οποία θα σας άνακούωσι ή ύψηλότερος άντιβασίλες δούξ Κόνραντ. Προσέχετε!...

Ο Κόνραντ σηκώθηκε τότε και είπε:

Κατηγορουμένη, εν όνόματι του ήγεμόνος μας δούκός Ούρλιχ του Βρανδεμβούργου, σας άνακούωνω ότι, σύμφωνα με τους νόμους μας, τότε μόνο θα γυλώσετε από τον θάνατο αν άποκαλύψετε και παραδώσετε στον δήμο τον συνένογό σας. Επαφελήθητε αυτής της ελπίδας που σας μένει; Σωθήτε έσο είνε δυνατόν αυτό. Άποκαλύψτε!...

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

ΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ Ο ΜΥΛΩΝΑΣ ΚΙ' Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

(του Άββα Σμιθ)

Μιά μέρα ένας γέρω-μυλωνάς, μαζί με το γιό του, ώδηγούσαν το μουλάρι τους στην αγορά, για να το πουλήσουν.

Στόν δρόμο όμως που πηγαίνανε, άπαντηθήκανε μ' ένα καθαλλάρι, που μόλις τους είδε, τους είπε κυροϊδευτικά:

— Φαίνεται πως δεν θάχετε κουκούτι μυαλό στο κεφάλι σας, για να μη καθαλλάτε το μουλάρι σας και να πηγαίνετε, τόσο δρόμο, με τα πόδια...

Ο γέρω-μυλωνάς τότε έγνεψε στον γιό του να καθαλλάσει το μουλάρι κι' αυτός συνέχισε τον δρόμο πεζός.

Λίγα μέτρα παρακάτω συναντήσανε ένα κάρρο φορτωμένο με λαχανικά. Ο καρροτσέρης μόλις τους είδε, τους φώναξε κι' αυτός, αποτεινόμενος στον γιό του μιλώντας:

— Έ!... Δεν ντρέπεσαι ν' αφήνης γέρω άνθρωπο, τον πατέρα σου, να πηγαίνει με τα πόδια και σ' να καθαλλάς;...

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο γιός του μιλώντας, κατέθηκε άνοιξας απ' το μουλάρι κι' έβγαλε τον πατέρα του, να καθαλλάσει. "Υστερ' από λίγη ώρα, πιά κάτω συναντήσανε ένα γοργό που βαστούσε στο κεφάλι της ένα πανέρι φρούτα. Μόλις τους είδε κι' αυτή, έβριξε τα μάτια της στον γέρω-μυλωνά και του είπε:

— Μωρέ, τί σκληρόκαρδος πατέρας είσαι σ' ν' αφήνης το κ' όμένο το παιδί σου, κάτω απ' το μουλάρι και σ' να πηγαίνης καθαλλά!

Τότε ο γέρω - μυλωνάς έγνεψε στο παιδί του να καθαλλάσει κι' αυτό πίσω του, για να μη κουράζεται περπατώντας...

Παρακάτω στο δρόμο που τσαθούσανε, θρήκανε ένα βοσκό που έβουσκε ένα κοπάδι πρόβατα.

— Πά! Πά!... το κακόμοιρο τ' αυλάρακι!... φώναξε. Μωρέ, πώς υποφέρει και σ' κρατάει!... Μά δεν το λυπόσαστε να τον καθαλλάς... Φαίνεται πως ο πατέρας πολύ σκληρόκαρδος είναι...

Τότε ο μυλωνάς κι' ο γιός του, κατέθηκαν κάτω απ' το μουλάρι τους κι' άρχισαν πάλι να τραβάνε το δρόμο τους πε-

ζοί, όπως και την πρώτη φορά:

— Μωρέ τί κόσμος είν' αυτός; είπε τότε ο γιός στον γέρω - πατέρα του. "Ο καθένας μ'άς είπε και το δικό του...Κι' άνάθεμα, αν ξέρη κανείς ποιόν να πρωτοευχαριστήσω... Δεν μ'άς μένει παρά να φορτωθούμε το μουλάρι στον ώμο μας!...

— Τά βλέπεις; του φώναξε ο πατέρας του. Θυμήσου τά λόγια που σου έλεγα χθες στο σπίτι... "Από δω και στο εξής λοιπόν να προσέχης και σ' όλες τις πράξεις σου ν' ακολουθής πάντα το ρητό:

«Περπάτα μπρός στον δρόμο σου (και μη κοιτάς κανένα ούτ' όσους αντίπερσαν, ούτ' όσους θα περάσουν,

"Ενα μονάχα να κοιτάς Πώς το καλό να κάνης Κι' στο μυαλό σου το καλό Ποτέ σου να μη δάνης...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ

Κάποτε ένας κυνηγός φώναζε στο σκυλί του και το παρακινούσε να τρέξη πίσω από ένα λαγό, τον οποίο είχε πληγώσει στο πόδι, με μία τουφεκιά...

— Πιάσ' τον!... Πιάσ' τον!... του έλεγε προσηγορικά...

Το σκυλί άρχισε να τρέχει με τα τέσσερα, κυνήγησε τον λαγό, έβουσκε και σε λίγη ώρα

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

"Η γ α λ α τ ο υ. — "Άλλοι δυο θαυμαστές της αυτοκτονήσαν σήμερα για τα όραμα της μάτια!... Δεν ξέρει πειρά κανείς που να βάλει το γάλα!...

τον έφερε χαρούμενο στα χέρια του άφροντικού του:

— Τώρα άφησέ τον!... "Άφησέ τον!... του φώναξε πάλι ο κύριός του.

Το σκυλί υπακούοντας και αυτή τη φορά άφησε να πέσει ο λαγός από το στόμα του, μέσα στη σακκούλα του κυνηγού.

"Εκείνη τη στιγμή ένας γεωργός που περνούσε τυχαία απ' εκεί και παρακολούθησε τη σκηνή αυτή, πλησίασε τον κυνηγό και του είπε:

— Λοιπόν, αυτά τά κυνηγικά σκυλιά μοιάζουν πολύ με τους φίλους όρους ανθρώπους... "Η απληστία, ή δίψα του χρηματος φωνάζει κάθε στιγμή σ' αυτό το φιλαργύρου:

— "Αρπαζε... αρπαζε...

Και ο φιλαργύρος τυφλός απ' τη μανία του πάθους υπακούει και μασεύει... και αρπάζει...

Σε λίγο όμως έρχεται μία άλλη φωνή, ή φωνή του θανάτου, που το λείει επιτακτικά:

— Καί τώρα άφησέ τα έδω...

"Εγκυτάλειψέ τα όλα... όλα...

Και ο φιλαργύρος, σαν αυτό το σκυλί, χωρίς να γευθή, χωρίς να δοκιμάση τίποτα από όσα αρπαξε, τ' αφήνει όλα έδω κάτω και πεθαίνει...

"Ο κυνηγός, που άκουσε προσεχτικά τον γεωργό, κύνησε το κεφάλι του καταφατικά και χωρίς ν' άποκριθί τίποτα, σκέφτηκε:

— Πόσο σοφά είνε, αλήθεια, αυτά τά λόγια!...

ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΜΟΥ

Πρώι-πρώι, άμα ξυπνήσω, θά ιδώ μπροστά μου τον Κι' εθώς γλυκά θά τον έδω. Στο πρόσωπό του το έρω.

Κι' αυτός με δύναμι και Στά δόντια του τά δοντα. Την σάκκα μου τρέχει να σ' έλο τον δρόμο την κρη.

Και άφου πάμε στο σπυρμαίνω έγω μέσα με χερμα Κι' αυτός, στη ζέστη να.

Πιστός απ' έξω καρτερός.

Κι' όταν τό μάθημα τέλει Τότε να ιδήτε μία φορά. Την εύθυμία μας την τα.

Τό τρέξιμο και τη χαρά.

"Αχώριστοι κι' ευτυχισμένοι. Γυρνάμε πίσω στη μαμά. Που άνυπόμονη προσηύχεται.

Είς τό παράθυρο σιμά.

Και με φιλεί μ' αγάπη. Και την φιλω γλυκά κι' έρω. Κι' έπειτα τρέχει να μου έδω. Ψωμί και θούτορο κι' έρω.

Και στον Πιστό, που περπατάει ψωμιά και κόκκαλα περπατάει. Και τρώμε οι δυο μας τα.

Και ή μαμά μου μ'άς κρη.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στό σχολείο:

"Ο δάσκαλος — Παιδιά όλα τά ζωα προσκολλάστε ρισσότερο στον άνθρωπο.

"Ο μικρός Γιωργάκης — "Η δέδελ, κύριε δάσκαλε.

Δυο μικροί φίλοι άκούσαν — "Εμαθα ότι χθες διασχί- ζες με τον μπαμπά σου σ' πολύ πλούσιο σπίτι.

— Πλούσιο! Δεν θαρρώ. Είχαν μιά φρικτή μίζερη τάσου ότι καίγανε στο έδωλα!

— Και σεις τί καίτε σ' όποι κι σας;

— "Όταν ο μπαμπάς έμωμένος καίει τά κομμάτια μαμάς!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΕΙΡΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΧΩΑΙΣΕΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Καλάντζης θά πη γανωματάς, απ' τη λέξι καλά. Είχαν ένα πρόγονο γανωματά απ' τ' Κατσονοχώρια της "Ηπείρου.

— Είσαι μούρλια, στρατηγέ μου!

φώναξε χαρούμενος ο Προκόπης.

— Είσαι μούρλια, στρατηγέ μου! Μά δεν ξέρεις πώς να κάνω άριστράτσο! Μά δεν ξέρεις πώς να κάνω άριστράτσο!

— Βρυκολάκισες και μου τόν λένε αυλικό του "Αλή Πασά!

— Μά δεν σου λένε και ψέματα. Κάτι τέτοιο ήσαν κ, οι αυλικό του "Αλή Πασά. Θά τον είχε πάρει κι' αυτόν κοντά του ο "Αλής. Βαρέθηκε φαίνεται να γανώνει χαλκώματα στο Σούλι και πήγε με τό μέρος του "Αλή, στέλνοντάς του προηγούμενος κι' ένα γράμμα για τά σχέδια των Σουλτανών.

— Μ' άλλα λόγια, ήτανε προδότης;

— Χι... "Οχι ακριβώς. Μά κάτι τέτοιο. Κατά τά άλλα όμως είνε λαμπροί άνθρωποι αυτοί οι Καλάντζηδες. Μιά άδυναμία έχουν μονάχα: Να κάνουν τους άριστοκράτες, ενώ δεν είνε τέτοιοι.

— "Εμένα μου λές.

— Υπάρχει θέβαια και άριστοκρατία. "Εκείνη αξίζει να την σεβάμαστε. Οι άλλοι, οι Καλάντζηδες, να πούμε, είνε απομυήσεις κι' απομυήσεις επιζημίες.

Τη στιγμή αυτή μπήκαν μέσα νέοι καλεσμένοι. "Ο "Αλές, ο κ. Τσάλας, ή κυρία Καστάλη.

— Καλησπέρα σας! είπε ο "Αλές στον Προκόπη και στο στρατηγό.

— Αυτός έδω άπόψε! μουρμούρισε ο Προκόπης. Μά δεν έχει τοίπα άπάνω του;

— "Αδιάφορος ο "Αλές, σαν να μη συνέβαινε τίποτε, πλησίασε τον Προκόπη και το έδωσε το χέρι του.

— "Ο θρίαμβός μας είνε άπόλυτος του έλεε. "Επ' ηρω τη θόλτα μου και έξω τί σ'ας λέω. Τό χαρτοφυλάκιο είνε σίγουρο.

— "Αμποτεί! είπε κασούφικα ο Προκόπης.

"Ο "Αλές σύστησε κατόπιν στον Προκόπη τον φίλο του κ. Τσάλα. "Ο στρατηγός άρχισε να μιλά με την κ. Καστάλη.

Λίγα λεπτά κατόπιν μπήκαν μέσα ή κυρία "Ασπασία με τίς κόρες της. Χαρετούρες, γλυκόλογα, φιλά.

"Αγίοναν πειά να μιλούν για χίλια-δυό πράγματα.

"Ο "Αλές ήταν πρόσχαρος.

Σε μία στιγμή μάκιστα γύρισε στον Προκόπη και του έλεε:

— Πας δεν σ'ας ήρθε ή ιδέα να ξαναπαντρευτήτε μετά από τον θάνατο της γυναίκας σας; "Υπάρχουν, φίλε μου, πολλές, παραπολλές γυναίκες που θά σ'ας έβρισκαν χαριτωμένο.

— "Εμένα; Τώρα στα γεράματα; είπε ο Προκόπης.

"Η κ. Καστάλη αναστέναξε.

— "Αχ, αυτό συμβαίνει στην "Ελλάδα, δυστυχώς, είπε. Οι άντρες, όταν φτάσουν στα πενήντα τους χρόνια μπαίνουν στο ραφί. "Ενώ στο Παρίσι...

— Στο Παρίσι... μουρμούρισε ο Προκόπης και λίγωσε τά μάτια του, σύμφωνα με τίς οδηγίες της κ. "Ασπασίας. "Αχ, Παρίσι... Παρίσι!...

— Ναι, και στο Παρίσι, είπε ή κ. Καστάλη καταγοητευμένη. "Εκεί οι άνδρες κ' οι πενηντάρηδες ακόμα ξέρουν να αγαπούν, να κατακτούν τίς γυναίκες.

"Ο κυμαριέρης άνήγγειλε τώρα την κ. και την διδα Σγουρού.

"Η κυρία "Ασπασία ή σύστησε άμέσως στον Προκόπη.

— "Ο κ. Κόλας; είπε ή κ. Σγουρού. "Ηθελα πολύ να σ'ας γνωρίσω, ξέρετε. Φαντάζομαι πόσο θά νοσταλγήτε τό Βουκουρέστι.

— Δυστυχία μας! ψιθύρισε ή Ριρή, άκούγοντας τά λόγια της κ. Σγουρού. Θά μ'ας τά κάνη θάλασσα.

— Ποιό Βουκουρέστι; ρώτησε ο Προκόπης. Δεν θαρρώ. Να τόσο δά είνε. "Οχι μεγαλύτερο από μιά φακή. Πάρτε ένα χάρτη και θά τό δήτε.

"Η Ριρή, άκούοντας τον Προκόπη, καθόταν άπάνω σε θελόνια.

— Θεέ μου! ψιθύριζε. Θά τά κάη θάλασσα... Πώς να τον συγκρατήσω;

— Θά κάμετε θαυμάσιο ταξίδι!

— Έπε τώρα ή κ. Σγουρού στον Προκόπη.

"Ο Προκόπης σούφρωσε τά φρύδια του.

Προσπαθούσε να θυμηθί τό μάθημα που του είχαν κάνει σχετικώς για κάτι τέτοιες περιστάσεις.

Θυμήθηκε τέλος κι' άρχισε να πηγαίνει ή γλώσσα του ροδάνι.

— Ταξίδι, λέει; φώναξε. Καί θέβαια. Πέρασα ένα γεφύρι... ένα μεγάλο γεφύρι... κ' ύστερα πήρα τό θαποράκι... Τό ποτάμι... τό ποτάμι ήταν γαλάζιο... Να ένα τόσο δά σκουληκάκι. Πάρτε τον χάρτη να τό δήτε... "Ητανε πρσί... Ουράνος, σύννεφα, πουλιά... "Ολ' αυτά άνακατωμένα... Ναι, ναι, άνακατωμένα... Σωστή σαλάτα μέσα στο ποτάμι... Δεξιά - ζερβά άραγμένα καίκια... Ψαροκάικα... "Αγόρασα και μπαρμπούνια... Κάτι μπαρμπούνια, να τόσα... Με μουστάκι!...

— "Α! ξεφάνισε ή δεσποινίς Σγουρού. "Εχει μπαρμπούνια στο Δούναβι; Πρώτη φορά τ' άκούω αυτό.

Μά ο Προκόπης δεν τ'άχασε:

— Μπαρμπούνια; είπε. "Από δω και πέρα θάχη όσα θές.

— "Η κυρία Δέρβου μου έλεγε πως είσατε φοβερός στο γκόλφ, είπε ή δις Σγουρού. "Θάθελα πολύ να παίξω μαζί σας. Ποιό είνε τό χαντικάπ τό δικό σας;

"Ο Προκόπης σάστισε.

— Τ' είν' αυτό τό μαραφέτι πάλι; ρώτησε. Μανικοκάπ είπατε; Και τό μανικοκάπ τό δικό σας ποιό είνε;

— Δώδεκα, άπάντησε ή δις Σγουρού.

— Δώδεκα; Τότε λοιπόν τό δικό μου είνε εκατόν δώδεκα.

Τά πράγματα θαλάσσαναν.

"Επενέθη τη στιγμή αυτή ή κ. "Ασπασία κι' έσωσε την κατάσταση.

— Δεν περνάτε μέσα να πάρουμε κάτι; τοδε πρότεινε.

Τη στιγμή αυτή μπήκε μέσα ο Γιάννης καταχαρούμενος.

— Καλησπέρα σας! φώναξε. Με συγχωρείτε που άργησα λίγο. "Ημουν στον Πρόεδρο. Κι' έχω να σ'ας άναγγείλω κάτι πολύ ευχάριστο, κύριε και κύριοι, ευχάριστο όχι μόνον για μένα και για όσους μ' αγαπούν, αλλά και για τον τόπο. Είμαι λοιπόν σίγουρος ύπουργός. "Ορκίζομαι άσριο.

— Μπράβο... Μπράβο! Σού άξίζει! "Αξιος!... "Αξιος!... φώναζαν όλοι μαζί.

"Η κυρία "Ασπασία άστραφτε από χαρά.

— Αυτό θά πη ευτυχία! φώναξε. Βουλευτής κι' έπειτα ύπουργός, μέσα σε λίγους μήνες.

— Τά συγχαρητήριά μας, τά συγχαρητήριά μας! είπαν όλοι μ' ένα στόμα.

"Ο Προκόπης είχε γίνει σαν τη γιομάτα απ' τη χαρά του. Κοκκίνισε, άναψε, φούσκωνε και έφερούσκωνε.

Ρίχθηκε τέλος, άγκάλιασε τό Γιάννη και του φώναξε:

— Νά σε φιλώ, παιδί μου! Μπράβο σου! Τό πήρες με τό σπαθί σου.

Λοξοκύτταξε συγχρόνως τον "Αλές και πρόσθεσε:

— Με τό σπαθί σου. Δεν χραστάς σε κανένα τίποτα.

"Επενέθη και πάλι τώρα ή κυρία "Ασπασία.

— "Ας περάσουμε μέσα πρότεινε, να πάρουμε κάτι.

— "Εμένα με συγχωρείτε, είπε ο Γιάννης. Θ' ανέβω μιά στιγμή επάνω. Πρέπει να στείλω ένα σημείωμά στον Πρόεδρο. Θά κατέβω άμέσως.

Βγήκαν όλοι έξω.

"Η κ. Καστάλη ψιθύριζε σε κάποιον αυτή τη στιγμή ύπνο- ώντας τον πατέρα του Γιάννη:

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΡ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — «Η Μηλιά, η τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρά, καθώς περιπλανιόταν μία μέρα στη βραχώδη ακτή που απλωνόταν μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μία τρύπα που οδηγούσε στο εσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπρωτου θράχου. «Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον θράχου, τον επιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μην πη σέ κανένα τίποτε για την ανακάλυψή της. «Επειτα από λίγους καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μία μέρα που είχε βγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και η μητέρα της. «Η Μηλιά μαζί με τον αδελφό της τον Γιαννάκη μένουν έρημα στον κόσμο. «Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τα χέρια μιάς γρηάς μέγαιρας που θέλει να τά πάρη κοντά της, παίρνει τον αδελφό της και καταφεύγουν στον θράχου. «Εκεί ζούν δυο περίπου μήνες, ολομόναχοι, άποκλεισμένοι απ' όλον τον κόσμο, μα ήσυχoi και σχεδόν εύθυμοι. Μά μία μέρα, ένας γλάρος που τον έχουν εξημερώσει, τους φέρνει μία έπιστολή κάποιου άγνωστου, με την οποία εκείνος τους πληροφορεί ότι άντελήφθη την παρουσία τους στο θράχου. Τά δυο παιδιά περίτρομα, εγκαταλείπουν τότε τον θράχου τους και τραβάνε για τó Παρίσι για να συναντήσουν μία συγγενή τους, τη θεία Κατίνα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Η Μηλιά χαίρετσε την καλή εκείνη οικογένεια, πήρε τó Γιαννάκη και ξεκίνησε για τον δρόμο που της είχαν δείξει. «Αν δεν είχαν φτερά, είχαν τουλάχιστον γερά πόδια και ή άποστασι δεν τά τρώαζε... «Η Μηλιά ήταν δώδεκα χρόνων κι' ο Γιαννάκης όχτώ... και σ' αυτή την ηλικία είναι κανείς δυνατός ή τουλάχιστον νομίζει πως είναι...

«Η Μηλιά, σέ κάποια στιγμή, κύτταξε πίσω της και είδε μερικούς ανθρώπους μακριά... Τι ; Μήπως τά καταδίκων κ' ή-θελαν να τά αλλάξουν...

Φοβισμένα τά δυο παιδιά δρασκελίζουν τó φράχτη ενός άγρου και κρύφτηκαν εκεί πίσω ως ότου προσπεράσουν οι άνθρωποι εκείνοι... «Αλλά ή σούπα τά είχε θαρύνει... Είχαν πολύ καιρό να φάνε τόσο ωραία σούπα, με καρότα και με πατάτες...

Σχεδόν χωρίς να θέλουν, ξαπλώθηκαν επάνω στην πρασινάδα, έκλεισαν τά μάτια τους κι' άποκοιμήθηκαν... «Όταν ξύπνησαν, ήταν σχεδόν μεσημέρι... Είχαν ξεχάσει ότι δεν θριασκόντουσαν πειά στο σίγουρο θράχου τους κ' είχαν κοιμηθί πολύ περισσότερο απ' όσο ήθελαν... Και τώρα έπρεπε ν' αναπληρώσουν τις ώρες που είχαν χάσει επιταχύνοντας τó βήμα τους.

Είχε άρχισεί πειά να νυχτώνη, όταν οι δυο μικροί όδοιπόροι είδαν από μακριά ένα καμπαναριό, πράγμα που έδειχνε ότι υπήρχε εκεί πέρα κάποιο χωριό.

Τό πρώτο οικημα που συνήντησαν στο χωριό αυτό ήταν ένα πανδοχείο. Μπήκαν μέσα, είδαν μία γρηά που έγνεθε και της ζήτησαν φυγήτο.

— «Έχετε να πληρώσετε ; τους ρώτησε εκείνη.

Κι' άια είδε πως είχαν να πληρώσουν τους έδωσε ψωμί, μέλι και βούτυρο. Τά παιδιά ρώτησαν κατόπιν άν μπορούσαν να κοιμηθούν εκεί... «Αντί μιάς μικρής πληρωμής, ή γρηά δέχτηκε να τά βάλη σέ μία άκρη, άπάνω σέ δυο δεμάτια άχυρα...

«Α! δεν πέρασαν πολύ άναπαυτικά τη νύχτα τους σ' αυτό τó κρεβάτι... Γι' αυτό και τó άφησαν πολύ πρωί, χωρίς να λυπηθούν κι' έφυγαν άφού πλήρωσαν τά έξοδά τους κι' άγόρασαν λίγο ψωμί.

Την ήμέρα εκείνη, καθώς και τις δυο έπόμενες, ή όδοιπορία τους εξακολούθησε, χωρίς καμιά αξιομνημόνευτη περιπέτεια. Στο διάστημα αυτό δεν τους έλειψε ούτε ή τροφή, ούτε ή στέγη. Παντού, οι χωρικοί τά δεχόντουσαν με προθυμία. Μόνο την τέταρτη μέρα, δεν εύχαριστήθηκαν πολύ, γιατί άναγκάστηκαν να κοιμηθούν σ' ένα σταύλο.

Παντού, ή Μηλιά έλεγε ότι πήγαιναν στο Παρίσι, αλλά άμα είδε ότι περισσότεροι δεν την πίστευαν ή την περιγελοῦσαν, δεν τόλμησε πειά να ρωτήση τι άπόστασι τους χωρίζει άκόμα...

Οι δυο μικροί όδοιπόροι εί-

χαν άρχισεί πειά να ξεαντλούνται. «Αλλά εκείνο που τους χούσε πολύ περισσότερο ήταν ότι τά λίγα χρήματά τους τελειώσαι πειά. Και τώρα τί θά γινόντουσαν ;

— Μηλιά, λές να φτάσουμε σήμερα στη θεία Κατίνα ; σε ο Γιαννάκης εκείνο τó πρωί, μόλις ξύπνησαν.

— Μήπως, ξέρω κι' εγώ ; άπάντησε ή Μηλιά.

Πραγματικά, μήπως ήξερε ή φτωχή ;... Τό θέσαιο όμως ότι μόλις άρχισε να λάμπη ή ήλιος, διαλύοντας την πρωινή ταχινιά, έπηρε κανονίριο θάρρος κι' έλπίδα.

Καθώς άρχισαν να προχωρούν τά παιδιά είδαν να περιπαθωιδάμαξα, την οποία οδηγούσε ένας άντρας μ' ένα ραβδί χέρι. «Ο άνθρωπος αυτός είχε άγαθή φυσιογνωμία, πράγμα έκανε τη Μηλιά να τον πλησιάση και να τον καλημερήσει.

—Τι θέλεις, κόρη μου; τη ρώτησε ο άμαξάς. Δεν έλατς μαζί μου για να σοῦ δώσω... «Εσείς δεν φανόσαστε να έλατς από δώ... Πού πηγαίνετε ;

— Πηγαίνουμε στη θεία μάς την Κατίνα, άπάντησε ή Μηλιά. «Αλλά έχουμε κουρασθή τόσο πολύ ώστε ο αδελφός μου θέλει πειά να προχωρήση...

— Και πού μένει ή θεία σας ;

«Η Μηλιά δεν τόλμησε ν' άπάντηση: στο Παρίσι, θύμνησεν ένα όνομα τόπου, όλωοδιόλου στην τύχη κι' άπάντησε — Στη Λάνδη.

«Υπήρχε πραγματικά στην περιοχή εκείνη ένα πλούσιο με πύργο που όνομαζόταν Λάνδη.

— «Α στοῦ κυρίου Ντουμάν; είπε ο άμαξάς. Μά θ' έλτε πολύ να φθάσετε... «Η Λάνδη απέχει έξη - έφτά λεύγα δώ... Μπορώ ώστόσο να σάς πάρω στο άμάξι μου... Θα πηρήσετε έτσι, αλλά όχι και πολύ... Περίεργο πράγμα ! Πά άφησαν οι γονείς σας να κάνετε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι...

— Μά, ξέρετε, οι γονείς μάς πέθαναν !

— «Ω ! τά καύμένα ! είπε συγκινημένος ο άμαξάς. «Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης άνέθηκαν στην θωιδάμαξα τó λίγο είχαν ξεχάσει όλη τους τη κούρασι... Τι εύχαριστήσθαι. Κάθε τράνταγμα τού άμαξιού τά έκανε να γελάνε κι' τά τρώαζε πειά ο άτελειώτος δρόμος που άπλωνόταν στα τους.

«Η θωιδάμαξα τέλος σταμάτησε μπρός στην πόρτα ένα χροκτήματος.

— «Εγώ έφτασα ! είπε ο άμαξάς.

«Επειτα φώναξε και παρουσιάσθηκε μία χωριατοπούλα, έπειτα δόσε στα παιδάκια, της είπε, από ένα παξιμάδι, τά που φτιάξατε σήμερα, και καλό ταξίδι παιδιά μου !

«Ο σθεος άπευθυνόμενος πρὸς τά δυο αδελφια. «Αμα τελείωσιν άνήφορος, πάρτε τó δρόμο δεξιά και θά φθάσετε έτσι σπαστερα στην Λάνδη.

«Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης έφαγαν τó παξιμάδι τους και κίνησαν. Συχνά σταματοῦσαν για να ξεκουράζονται. Είχαν όμως πού πήγαιναν και ή κούρασι τους μεγάλανε.

Σ' ένα καταπράσινο λειβάδι έβοσκαν δυο-τρεις άγέλες γίδια κι' ένα κατσικάκι. Οι μαστοι της γίδας ήσαν φαεινά από τó πολύ γάλα.

— «Α, πως θά ήθελα να πιώ λιγάκι γάλα ! είπε ο Γιαννάκης. Διψάω και πεινάω τόσο πολύ...

—Τό γάλα δεν είναι δώ ; Γιαννάκη μου.

—Είπε τού κατσικάκι, ρώ, άπάντησε ο μικρός, τά τó κατσικάκι θά έρω τó γάλα ως τó θράδι, μεις πους ξέρει άν έρω με...

—Μην κάνεις τέτοια μα, Γιαννάκη μου...

—Νά πιώ λιγάκι... μονάχα δυο-τρεις γουλιές...

Και ο μικρός ξαπλώθηκε άνάσκελα κάτω από τη γίδα κι' άρχισε να τη ευχαίνει σαν να ήταν τó κατσικάκι της.

—«Ε, έ κλέφτη ! άκούστηκε τότε μία θυμωμένη φωνή. «Εσῶ λοιπόν πίνεις τó γάλα της γίδας μου;... Γι' αυτό σήμερα τó πρωί δεν είχε ούτε στάλα.

«Ο Γιαννάκης σηκώθηκε άμέσως. Είχε γίνει κατάχλωμος.

—«Ελα, μη μάς κάνεις τώρα καμμία ιστορία, είπε ή Μηλιά έκτεντικά σέ μία μικρή βοσκοπούλα που είχε πλησιάσει.

Μά ή ευπόλητη και κουρελλιασμένη εκείνη χωριατοπούλα δεν έπαυσε από λογια. «Ενοιώθε την έπιθυμία να θασανίση τά καρδιά και συγυρισμένα αδελφάκια που τά έβλεπε με ζήλεια, ενώ αυτή δεν είχε ούτε παπούτσια να φορέση.

—«Εσείς άάχετε κάνει κι' άλλες κλεψιές ! φώναξε. Σίγουρα δεν είναι αυτή ή πρώτη... Βάζω στοίχημα πως δεν έχετε ούτε χαρτιά. Ποιός ξέρει από ποιά φυλακή έχετε φύγει;... Αυτό θά τó μάθουμε τώρα άμέσως !... Νά, βλέπω εκεί κάτω δυο χωροφύλακες...

Κι' ενώ τά παιδάκια σώπαιναν περίτρομα, ή βοσκοπούλα έτρεξε στον δρόμο, σήκωσε τά χέρια της και φώναξε:

—Κύριοι χωροφύλακες ! Έλάτε έδώ, σάς πικρακάω ! Έλάτε έδώ !...

—Γιά τ' όνομα τού Θεοῦ ! Έκανε ή Μηλιά τρομαγμένη. Μη μάς κάνεις τέτοιο κακό.

«Αλλά οι χωροφύλακες, άκούοντας τις φωνές της μικρής βοσκοπούλας είχαν κιόλας πλησιάσει.

— Τι τρέχει ; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς, ο όποιος είχε δυο γαλιόνα στο μανίκι.

— Κύρ' ενωμοτάρχη, άπάντησε ή βοσκοπούλα, αυτό τó παιδί είν' ένας κλέφτης... Τόν έπιασα την ώρα που έπινε τó γάλα της κατσίκας μου.

Τη στιγμή εκείνη άντήχησαν σαρακτικό θρήνηο... «Ο Γιαννάκης, κρυμμένος πίσω από την αδελφή του έκλαιγε.

—«Εσῶ, μικρή, ρώτησε ο ένωμοτάρχης τη Μηλιά, είδες αὐτό τó παιδί να πίνη τó γάλα της κατσίκας;

—Είπε ο αδελφός μου, άποκρίθηκε ή Μηλιά. «Ο,τι σάς είπε τó κακό αυτό κορίτσι είναι αλήθεια...

—«Εγώ δεν είμαι κακό κορίτσι, είπε ή βοσκοπούλα. Σεις είσατε κλέφτες...

—«Ο αδελφός μου δεν είχε ούτε να φάη, ούτε να πιή... «Εδῶ κοντά δεν υπάρχει καμμία θρύσι... Διψούσε πολύ...

—«Ελα, πληρώστε τώρα τó γάλα που ήπιατε και δεν θά σάς πειράξω είπε ο ένωμοτάρχης, ο όποιος λυτήθηκε τά δυο αδελφάκια που τά έβλεπε τόσο φοβισμένα. Δόσε μία δεκάρα στο κορίτσι. Δεν πιστεύω τó γάλα που ήπτε ο μικρός ν' άξιζε περισσότερο...

—«Ω ! δεν έχουμε άλλα λεπτά ! άπάντησε άναστενάζοντας ή Μηλιά.

—«Ότε και χαρτιά έχουν ! έπρόσθεσε ή βοσκοπούλα χαμογελώντας πονηρά. Και μου φαίνεται πως δεν είναι αυτή ή πρώτη κλεψιά τους...

—«Από πού έρχόσαστε ; ρώτησε ο ένωμοτάρχης.

—«Από πολύ μακριά, άπάντησε ή Μηλιά, από τó Πλωμανάκ.

— Πώς λέγεται ο πατέρας σας ;

—Ντερρά.

—Και γιατί άφήσατε τους γονείς σας;

—Πέθαναν κ' οι δυο.

—Είν' αλήθεια αυτό που μου λέτε;

—«Ω, ναι... «Αν έξοῦσαν κύριε ένωμοτάρχη, θά ήμαστε κοντά τους.

—Και πως φύγατε έτσι, χωρίς λεπτά, χωρίς χαρτιά; «Αδειάστε τις τσέπες σας...

«Η Μηλιά αναποδογύρισε άμέσως τις άδειανές της τσέπες. «Αλλά ο Γιαννάκης δεν έκανε τίποτε. Συλλογίζοταν με φόβο τó κτηνιο νόμισμα που είχε στην τσέπη του. «Αν τó έβλεπαν οι χωροφύλακες, θά νόμιζαν πως τó είχε κλέψει. Γι' αυτό, καθώς θριασκόταν πίσω από την αδελφή του, έβγαλε σιγά-σιγά τó νόμισμα και με τρόπο τó έκρυψε στο στήθος του.

— «Ελα και σῶ μικρέ, δείξε μάς τις τσέπες σου ! διέταξε ο ένωμοτάρχης.

Τώρα ο Γιαννάκης υπάκουσε. «Η τσέπες του ήταν άδειες.

—Μπορούμε να φύγουμε; ρώτησε ή Μηλιά.

—«Όχι, γιατί κλέψατε τó γάλα; «Επειτα δεν έχετε χαρτιά, δηλαδή είσατε άλητες, και αυτό δεν επιτρέπεται στον τόπο μας.

—«Ελάτε μαζί μου. «Απόψε θά κοιμηθίτε στη φυλακή.

—Στη φυλακή ! φώναξε ή Μηλιά.

—Στη φυλακή ! επανέλαθε και ο Γιαννάκης, τραβώντας τά μαλλιά του.

Κατόπιν έπεσε κάτω, γιατί τά πόδια του δεν είχαν πειά δύναμι να τον κρατήσουν όρθιον.

—«Αχ, θά πεθάνη !... Γιαννάκη, άγάπη μου !

Τότε ή Μηλιά γονάτισε κοντά στον αδελφό της και τού σήκωσε με τά χέρια της τó κεφάλι.

«Εντωμεταξύ ο ένωμοτάρχης είχε βγάλει τó μεγάλο του μαντίλι για να σκουπίση τά μάτια του που ήσαν διακρισμένα...

«Αλλά συγχρόνως, για να μη ένοηθούν την συγκίνησή του, ικαθάρισε τη μύτη του με ένα φοβερό κρότο. «Ο κρότος αυτός κατατρόμαξε τόν Γιαννάκη, ο όποιος έκρυψε τó πρόσωπό του στον ώμο της αδελφής του, φωνάζοντας:

—Μηλιά, μάς έσκότωσαν !...

Αυτό δεν ήταν τουφεκιά, που την έρριξαν κατ' επάνω μας;

Οι χωροφύλακες, παρ' όλη τους την συγκίνησι, ήρχισαν να γελοῦν με την ιδέα, ότι ή μύτη τού κυρίου ένωμοτάρχη είχε κάνει την έντύπωσι τουφεκίου.

—Αὐτός ο μικρός δεν θά μπορέση να περπατήση ως τó χωριό. Είναι μία όλόκληρη λεύγα από δώ, είπε ο χωροφύλακας.

«Αν θέλετε, κύριε ένωμοτάρχη, τόν καθίζουμε επάνω στα σπαθιά μας, και πιάνεται από τά χέρια μας...

—«Ας τó δοκιμάσουμε. Και άν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Αλλ' ο μικρός άνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τόν ασφύλίσουν.

«Αν δεν μπορέση να κρατηθί, έ, δεν πειράζει, τόν παίρνω εγώ.

Τά μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπετε, από παιδιά.

Τά σπαθιά τοποθετήθηκαν τó ένα κοντά στο άλλο, και οι χωροφύλακες, κρατώντας τά από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθίση στο αυτόσέδισ αυτό φορετό.

«Ο Γιαννάκης είχε άγκαλιάσει την αδελφή του.

—Είσαι άνόητος, Γιαννάκη, είπε ή αδελφή του. Δες τί έβρισκα που είναι !

Και ή Μηλιά έκάθησε απ' αὐτοῦ, για να τού δείη ότι ήτο έχι μόνον έβρισκα, αλλά και εύχάριστο. Και τότε οι δυο άνδρες ξεκίνησαν.

—Σταθήτε ! άνεβαίνω φώναξε ο Γιαννάκης, τρέχοντας να φθάση την αδελφή του.

—«Ελα, κάθησε κοντά της. Σας σηκώνουμε και τους δυο.

Σέ λίγο τά παιδιά γελοῦσαν. «Ο τρόπος αυτός της μεταφοράς τους έφαινόταν πολύ άστεϊός... Και αυτοί οι χωροφύλακες τά κύτταζαν με συμπάθεια, που ήσαν εύθυμα τώρα, ενώ πρὸ ολίγου ήσαν τόσο λυπημένα... «Αμα φάνηκε τó χωριό, ο ένωμοτάρχης τους είπε:

—Τώρα κατεβήτε. Θά μάς περιγελάσουν, άν σάς ιδούν έτσι επάνω στα σπαθιά... Πηγαίνετε σεις εμπρός.

(«Ακολουθεί)

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τά ύποπτακτορεία των «Εφημερίδων την έκδόσεις του με δρχ. 6 και τά ίδια δελτία των θιγών.

σειράν των «Ημερολογίων τού «Μπουκέτου» μαζί με τις άλλες

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» ποὺ ἦταν γραμμένους πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάστισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἀρ-
χισάν νὰ φωνάζουν.

—Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο
θράδυ, ὅστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πῆρε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ
ἤθελε.

—Αἱ ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί
πάθαμε χθὲς τὸ θράδυ!... Ἡ Φιφὴ μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

—"Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ.

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 39)

ψετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκίπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μὴ
σος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

—Εὐὸ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνο χωρὶς
ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόν-
ραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμο δὲν μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ
ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς εξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀ-
ποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναίκα, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν πε-
ρίμενε, γιατί εἶχε καθίσει στὸν θρόνο χωρὶς νὰ ἔχῃ στεφθεῖ ἀ-
κόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του
λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενὰ ἄλλοι τὴν συνέχεια αὐ-
τοῦ τοῦ συνταρακτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρώίδα μου)
σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν θλέω κανέναν τρόπο γιὰ
νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτὴ!... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας
μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά!... "Ενα πιστόλι!...

—"Αχ! Ναί!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ
φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!...

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα
στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ
ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ
κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ δα-
γκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν πα-
ράλυτο, ἐνῶ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ
ἓνα σπασμὸ. Ὁ Ρουβὲρ τότε, μὲ μιὰ υπέρανθρωπη προσπάθεια
κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια
νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

—Ζαννέττα!.. "Αγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα
λυγμὸ. Σ' ἐσένα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὴ
φάλη, στὰ μάτια.

—"Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν ὁ
σκοπός.

Ὁ Λούντο ἀπάντησε:

—"Ακού!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν...
Λούντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύταζαν, συγκι-
νῶνται τὴν ἀναπνοὴ τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοθρονία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοθρονία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδο τώρα φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν εἶνε
σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ
γελάῃ... Ὁ Λούντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταία λόγια ποὺ
πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

—"Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτ.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Λούντο.

Χλωμοί, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

"Ἦσαν καταταραχμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια
κουφισι. Τὸς φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ τὴν
μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνο. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά
ἄλλου.

—"Αἱ ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τῆς
σαν στὰ μάτια τῆς μάγισσας κι' ὅτι σκότωσαν τὸν σκοτεινὸ
εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λούντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάρι-
σαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ κα-
ταπνίσουν τὸν κίνδυνον. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν
γαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε πο-
ποτέ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τοὺς περίμενε τὸ καταστρά-
την ἀγκαλιά τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα της ποὺ εἴκοσι χρόνια δὲν
τὸν εἶχε γνωρίσει!

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμο.

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαίρινγκ δὲν
ρεῖ νὰ ζήσῃ ἥσυχά καὶ εἰρηνικά μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρ-
τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαίρινγκ, τοῦ Γκαίμπελ, τὸν φὸν "Ερ, τοῦ
περγκ διεξάγεται ἓνας κρυφός, μὰ ὑπουλός πόλεμος.
ποτέ εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.
Τὸ μέλλον θὰ τὸ δεῖξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ἰδοὺ ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν
πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσσο καταδικασμένο σὲ θάνατο τί θέλει
τελευταία του χάρι:

—Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ.

—Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφού θὰ σὲ τσιφεκίσουν σὲ λίγο;

—"Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετοί θὰ λιγοστεύουν οἱ
μουνιστὰ κατὰ ἓνα...

Μετὰ τὴν ἔνταξι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου
ὁποῖο κατέστρεψε ὅλη σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἀνέ-
να ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνο.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσσος πετώντας μ' ἓνα ἀε-
νο, συνάντησε κάποιον γείτονά του ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν
σχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ἐν-
τὴν ταχύτητα:

—"Ε, γείτονα, ποὺ πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

—Στὴν "Οντέσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κα-
διαί.

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 28)

της ἀπὸ ὑπάλληλος ἑνὸς «ἱ - Ιουμ» εἶχε γινεῖ μὲ τὴν ὁμορφιά
της καὶ τὸ ταλέντο της μιὰ πασιγνώστη ἡθοποιός. "Ὅταν ὁ-
μως πέρασε ἡ μόδα της ξεχάσθηκε καὶ πέθανε δυστυχισμένη.
Ὡστόσο ποτέ δὲν εἶχε πουλήσῃ αὐτὸ τὸ κόσμημα, στὸ ὁποῖο
σήμερα ἡ "Εβελιν χρωστοῦσε τὴν εὐτυχία.

Μὰ τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν ἄργησε νὰ τῆς τὸ
διαφωτίσῃ ὁ Στέφαν Σμιθ.

Μιὰ μέρα τῆς διηγήθηκε, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ, τὴ ζωὴ
του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀγαπήσῃ παράφορα τὴ μητέρα
τῆς τὸν καιρὸ ποὺ ἐκείνη μεσουρανοῦσε στὰ θεάτρα τοῦ ἱκαν-
του. Εἶχε ζήσει μάλιστα μαζί της ἀρκετὸ διάστημα καὶ τῆς
εἶχε κάνει ἓνα σωρὸ δῶρα μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' αὐτὸ τὸ μεν-
ταγιόν. Μὰ ἡ πλούσια οἰκογένειά του φοβούμενη μήπως κατα-
στραφῇ ὁ Στέφαν ἀπὸ τὴν γνωριμία ἐκείνης τῆς ὁμορφῆς ἡθο-
ποιός, τῆς ἔδωσε ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ καὶ τὴν ἀνάγκασ-
σε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις των.

Δὲν ἤξερα, ὁμολόγησε ὁ Σμιθ στὴν "Εβελιν, ὅτι ἡ Μάρ-
λεν μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὥστε νὰ δεχθῇ νὰ μὲ διώκῃ ἀπὸ
κοντὰ της, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀποκληρώσουν οἱ γονεῖς μου καὶ μοὺ
καταστρεφῇ τὴ ζωὴ. Μὰ γιὰ νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ μενταγιόν παρ'
ὅτις τις δυστυχίες της αὐτὸ φανερώνει ὅτι πάντα μὲ θυμόταν
καὶ δι' ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ λατρεῖ.

Καταλαβαίνετε τώρα τὴν συγκίνησι μου, ὅταν ἀνεγνώρισα,
ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια αὐτὸ τὸ κόσμημα. "Εφυγε ἀμέσως ἀ-
πὸ τὴν καρδιά μου ἡ θλίψις ποὺ μὲ βασάνιζε τόσο πολὺ γιὰ τὸ
ἀσπλαγχνὸ δώδεμο τῆς μητέρας σας. Τότε μόνο ἐξήγησα τὸ φέ-
ρσιμό της καὶ μετανόησα ποὺ ἀγνόησα τὴ δυστυχία της. "Ὅσο
γιά σας μπορεῖτε ὅπως σὰς εἶπα, νὰ μὲ θεωρῆτε σὰν πατέρα
σας, εἰσαστε ἀκριβῶς εἴκοσι χρόνια. Δὲν μὲ καταλαβαίνετε,
λοιπόν, τί θέλω νὰ σὰς πῶ ;

Μὰ ἡ "Εβελιν πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τότε τῆς εἶχαν ἔρθει
στὸ νοῦ τὰ λόγια τῆς μητέρας της:

—Αὐτὸ τὸ μενταγιόν, παιδί μου, τῆς εἶχε πεῖ, θὰ σὲ βοηθήσῃ,
μὰ μέρα νὰ θρῆς τὸν πατέρα σου!

Μὰ εἶχε ἐξαίρεσι αὐτὰ τὰ λόγια της ἀπὸ τὴν τραγικὴ της δυ-
στυχία. Ἡ τύχη ὅμως τὴν εἶχε βοηθήσει. Καὶ τώρα θρσκονταν
στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα της ποὺ εἴκοσι χρόνια δὲν
τὸν εἶχε γνωρίσει!

ΕΝΤΒΙΝ ΝΤΟΥΛΕ-Υ'

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ: Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

ἔπαιψε. Καὶ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι ἀφήνοντάς μας στὸ
ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ μ' ἀναθρέψῃ πάλεψε σκληρὰ μὲ τὴν
δυστυχία. Ἀναγκάσθηκε νὰ κάνῃ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, νὰ μει-
νῇ πολλές φορές νηστική, νὰ δεχθῇ νὰ ἐξευτελισθῇ ἀπὸ τοὺς
ἄλλους. "Ὅλοι εἶχαν πέσει ἀπᾶνω της νὰ τὴν κατασπαράξουν σὰν
τὰ πεινασμένα κοράκια. "Ετοί ἡ ὁμορφὴ τῆς ἀνταρ-
σε ἓνα ζωρμένο καὶ δυστυχισμένο πλάσμα, τόσο πανάθλιο ποὺ
σχεδόν κανεὶς νὰ τὸ κυττάξῃ.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἔμεινα ἐντελῶς ἔρμος στὸν κό-
σμο. Μὰ δὲν φοβόμουν τὴ ζωὴ, γιατί εἶχα γνωρίσει τὶς ἀναπο-
διές της. Καὶ ρίχτηκα στὴ βιοπάλη. Μὰ ὅταν εἶχα καιρὸ ἔγγραφα
ἁμάρτια ποιήματα, ἐφτιαχνα περιήμερες ἱστορίες ποὺ τὶς δημο-
σίευα κατόπιν μὲ ψευδώνυμο. "Ετοί δὲν ἄργησα νὰ γίνω γνω-
στός στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο. Κάποιος πλούσιος φίλος μου μοὺ
πρότεινε νὰ γραφῶ στὴ δραματικὴ σχολή, γιατί ἔβλεπε ὅτι εἶχα
ταλέντο. Δέχτηκα αὐτὴν τὴν πρότάσι του. "Ὑστερα δὲ ἀπὸ δεκα-
οχτὸ μῆνες ἐδῆκα τέλειος ἡθοποιός. Μὰ ἡ ἀναποδιά μὲ κα-
τέδωκε. "Ετοί ἀναγκάσθηκε νὰ γίνω «κλόουν», τοιχοκολλητής,
«νούμερο» ἑνὸς λαικοῦ ἱπποδromίου καὶ τέλος ὁ «ἄνθρωπος ποὺ
δέχεται ραπίσματα»! Ναί, ἓνας θεατρῶνης μὲ εἶχε «ἀγκαζάρει»
γιὰ νὰ διασκεδάξῃ τοὺς θεατὰς του μὲ αὐτὸν τὸν φρικτὸ τρόπο.
Μὲ πέντε νομίσματα κάθε ἄνθρωπος κι' ὁ πῶς δυνατὸς θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μοὺ δώσῃ δυὸ γερά χαστούκια!

Καὶ εἶχα συνθίσει τόσο τὸ ξύλο, ὥστε εἶχα παῦσει πειὰ νὰ
πονᾶ καὶ νὰ κλαῖω.

"Ὡστόσο δὲν εἶχα ξεχάσει ὅτι ἦμουν ἡθοποιός. Κατάρθωσα
νὰ ἔρθω στὴν "Αμερικὴ καὶ νὰ προσληθῶ στὸν κινηματογράφο.
"Ετοί ἐγύρισα τὸν «Δήμιον», τὸ «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἔνοχος», τὸ
«Ὅλη ἡ πόλις μιλάει» καὶ ἓνα πλῆθος ἄλλα ἔργα. "Ετοί ἔγινα
πλούσιος, πολὺ πούσιος καὶ μπόρεσα νὰ πατήσω σὰν τὰ σκου-
λῆκα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν κάνει μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ τῆς
μητέρας μου καὶ τῆς δικῆς μου.

Κι' ὁ "Εντουρντ Ρόμπινσον ἐφοῖξε τὶς γροθιές του μὲ μιὰ
ἐκφρασι ἀπεριγράπτου μίσους. Καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι
αὐτὸς ὁ «ἀστέρας» ὑπέφερε τόσο πολὺ στὴ ζωὴ του, ὥστε κα-
τῆνησε νὰ μισῇ ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 31)

ρα μὲ τὴ μέρα ἡ Κέλλυ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτὸν κι' ὅτι πολὺ
γρηγορά θὰ θρίσκονταν στὴ δύσκολη θέσι νὰ υπερασπισθῇ τὸ
νόμαί του.

Καὶ τῆς τὸ δῆλωσε χωρὶς πολλὰς ἱστορίες:

—Τὴ μέρα ποὺ θὰ μὲ θάρειθς, προτιμῶ νὰ μοὺ τὸ πῆς καὶ νὰ
χωρίσουμε παρὰ νὰ μὲ κάνῃς νὰ μὴ μπορῶ νὰ κυττάω κατὰ-
ματα τοὺς φίλους μου.

Κι' ἐκείνη τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Μὰ ἡ Κέλλυ δὲν κράτησε τὴν
ὑπόσχεσί της. Στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὸ αἰσώ-
φλερτ τῶν ἀγνώστων. "Επειτα, γιὰ νὰ γελάῃ, δεχόταν τὶς ἁρω-
τικὰς ἐξομολογήσεις των, τὰ σημειώματά τους καὶ τέλος τὰ λου-
λούδια τους. Ὁ Βέρμουθ ἀναγκαζόταν νὰ τῆς κάμῃ τρυφερές
σκηνές ζηλοτυπίες στὶς ὁποῖες ὅμως ἡ Κέλλυ δὲν εἶδνε τὴν πα-
ραμικρὴ σημασία.

Καί, γιὰ νὰ ὁδηγῇ ἓνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, στὸ χορὸ
ποὺ εἶχαν παῖ ἐκεῖνο τὸ θράδυ, ἡ Κέλλυ ἔχασε τὸν συζυγὸ
της καὶ ἀφωσιώθηκε στὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Ντόυγκ Ρίτσαρντ,
ἑνὸς νέου φίλου της. Ὁ Βέρμουθ ἔπινε διαρκῶς σαμπάνια γιὰ
νὰ ξεχνᾷ τὶς θλίψεις του. Καὶ ξαφνικά, μεθυσμένος πειὰ, ὅταν
εἶδε τὸν Ντόυγκ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὰ ὄρια τὶς ἐμπειρίας καὶ νὰ
ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴ γυναίκα του, σὰν τοὺς χαμᾶλδρες τοῦ λιμα-
νιοῦ, τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι μὲ τὴ μπτοῖλλια τῆς σαμπάνιας.
"Επειτα πῆρε τὴ γυναίκα του καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους, ἐνῶ
ὅλοι γελοῦσαν μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο καὶ γιὰ τὴν ζήλεια τοῦ ἀ-
τυχου συζυγίου τῆς Κέλλυ.

Ἡ μόνη λύσις λοιπόν ἦταν νὰ χωρίσῃ. Νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐ-
τὸν τὸν σατανᾶ μὲ τὴ μορφή τοῦ ἀγγέλου... Νὰ θρῇ τὴν ἡσυχία
του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του.

Καὶ χώρισε.

Σήμερα ὥστόσο ἀν δῆτε τὸν μίστερ Βέρμουθ εἶνε ἀξιολύπη-
τος. ἴποτε πειὰ δὲν τὸν εὐχαριστῇ. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἐλευθερία
του. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι εἶχε συνθίσει αὐτὴν τὴν «τρικιμιά-
δη» οἰκογενειακὴ ζωὴ μὲ τοὺς θυμούς, τὰ παράπονα καὶ τὶς
τρυφερότητές της. Γι' αὐτὸ εἶνε ἓνας ἀξιολύπητος ἄνθρωπος!...
"Ενας ἡθοποιός ποὺ τοῦ στέρησαν τὸν μοναδικὸ ρόλο του στὴν
ἱλαροτραγωδία τῆς ζωῆς.

ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΙΧΘΥΟΦΑΓΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 30)

τὶς πόλεις τῆς Ἰσπανίας καὶ ἀποκλείσθηκαν σὲ περιοχάς, ὅπου δὲν ὀ-
πῆζαν ψάρια. "Ετοί, οἱ ἀρετικοὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τὶς πει-
νας, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἀρχές τους καὶ ν' ἀρξίσουν
πάλι νὰ τρῶνε τὸ κρέας καὶ τὰ χόρτα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ ἰχθυοφάγοι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους
στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Κομμουνίας, προσπαθώντας νὰ
πεισουν τὸν κόσμο μὲ κηρύγματα νὰ ἐξαγιάσῃ καὶ νὰ ἀκη-
τέψῃ τρώγοντας μόνο ψάρια. Καλεῖς ὥστόσο δὲν ἐνώλησε τοὺς
Γάλλους αὐτοὺς ἰχθυοφάγους, ποὺ κατὰ βάθος δὲν ἔκαναν τίπο-
τε ἄλλο παρὰ νὰ διασκεδάζουν τοὺς Παρισινούς. "Ενας ἀπὸ αὐ-
τοὺς μάλιστα κατέληξε νὰ παρουσιασθῇ ὡς «νούμερο» σ' ἓνα
«καφὲ - κινεμά». "Εναν ἄλλο πάλι μᾶς παρουσιάζει μὲ τὸν πῶ
κομικὸ τρυπ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ — ΠΟΣΤΑΛ

Τό φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4.
Ἡ ἀνάληψις ὑπερτίμησις τῶν παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπό τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαίωματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς δῶρον.

Πολλοὶ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ «Μπουκέτα» καὶ τὰ «Οικογενεῖες». Τὰ ὅποια δὲν ἐπρόσβην νὰ προμηθευθοῦν. Γούρ ἀπαντᾷμεν ὅτι ὑπάρχουν δύο τρόποι: Ἡ νὰ μᾶς στείλουν τὰ δελτία τῶν καὶ 8 δραχμῶν δι' ἑκάστον διέλλιον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου τῶν καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΤΟΛΗΝ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ, Ἐνθάδε. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Κύριε διευθυντά, ὅταν τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ ὑφ' ἡμῶν περιοδικοῦ καὶ παρακολούθων τὰς προόδους αὐτοῦ ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον, ὡς ἡς δηλαδὴ στιγμῆς ἐνεργήσῃ εἰς τὴν φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, θὰ ἦμην εἰς ἄκρον εὐτυχίας, ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιευθῶν ἐν τῇ περιοδικῇ σας καὶ εἰς τὴν στήλην «ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ» μερικὸι στίχοι μου, οὓς ἐσχάτως μόλις ἤρξαμαι νὰ καλλιεργῶ, καθόσον πρότερον αἱ ποικίλαι φιλοσοφικαὶ μελέται μου δὲν μοὶ ἐδίδαν τὸν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶ μετὰ τὴν ποίησιν.

Θὰ ἰσχυρισθῇτε ἴσως ὅτι τὰ ποιήματά μου εἶναι ἄτεχνα, ἀλλ' ὅμως τοῦτο εἶναι φυσικὸς νόμος, καθόσον οὐδεὶς οὐδ' ἐκ τῶν μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου ἐγραψεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποιήματα ἀδάμαντας, ἀλλὰ πάντες ποιήματα — ὀρθοσκαλισμένα, ἐξελεγχθέντα ἀργότερον εἰς ἀδάμαντας.

Ὅθεν θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἀνακόψῃτε τὸν ζήλον μου, μὴ δημοσιεύοντες τὸ ἀποστελλόμενον ποιήματά μου. Ἐπίσης θὰ μοὶ ἐπατρέψῃτε νὰ κοῦψω τὸ πραγματικόν μου ὄνομα, τὸ τόσον γνωστὸν ἀπὸ ἀρχαιολογικῶν καὶ ιστορικῶν ἰδιῶν μελέτων, ὡς τὸ ψευδώνυμον «Τόλης Ἀμαράντος» ἐπιφύλασσόμενος νὰ ἀποκαλύψω τοῦτο ἔαν καὶ εἰς τὴν ποίησιν σημειώσω τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, ἣν ἐσημείωσα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἱστορίαν.

Εὐελπιστῶν ὅτι τὸ ἐσωκλειόμενον ποιήματά μου θέλει κριθῇ μετὰ τῆς δεξιότητος ἐπικριτικῆς καὶ δημοσιευθῇ, εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Τὸ ποιήματά σας, ἀγαπητὲ κύριε, δὲν εἶναι τόσον καλόν. Βέβαια οἱ ποιηταὶ ἐκδιδόνται οὐκ ἀπὸ τῶν πρώτων. Δὲν διαζόντουσαν ὅμως καὶ νὰ δημοσιεύουν τοὺς στίχους τῶν. Μὴ θιάζεσθε καὶ σεις. Διαβάσετε, γράφετε, δι-ορθώνετε... Ἐτσι, θὰ ἐπιτύχετε κάτι. Ἰδοὺ τώρα τὸ ποιήματά σας

ΠΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἀγαπητὴ μελαγχολίᾳ, γλυκεῖα χαριτωμένη,
Ἐσὺ μοὶ ἔχεις τὴν καρδιά σὸ βάθος πληγωμένη.

Ἐσὺ δὲ τὴν πλὴγωσες μοιρεῖς
(νὰ μοὶ τῆνε γιάνης)
Ἀλλὰ ἔξ' ἰδέα, ἀγάπη μου, καὶ οὔτε
(καρδὸ μὴ χάνεις!)

Ἐσὺ, γλυκεῖά μου, ἐγνώρισες τὸν
(τὸν ἰδὸν μου πόνον)
Σ' ἀγάπησα ἀπὸ καρδιά, αὐτὸ σοὺ
(λέγω μόνον).

Καὶ στὴν ἀρχὴ μοὶ ἔδειξες καὶ σὺ
(ζωὴν ἀγάπην)
Γιὰ μία παρεξήγησι σὸ ἀντίθετο
(ἐνστάσι;)

Μάθε δὲν θαύρης ἄλλον ποτὲ ὡ-
(σὺν καὶ μένα)
Ἀγάπησέ με εὐκρινῶς, καθὼς καὶ
(γὰ ἐσένα)

Ἀχ! ἄφρονες τὰ πεισμένα, μὴ δει-
(χνεῖς πρὶν καὶ)
Κι' ἂν ἐγνωθῇμε τάχιστα, βοηθῶν-
(τὴ Παναγία,

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419)

Διευθυντής, ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Οἱ συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6

καὶ δι' ἑξάμηνον » 100 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ σελλι-
νία 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα δεῖν ν' ἀπευθύνονταιπρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟ-
ΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατα-
φύλλον πώλησιν ἢ ἑταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ

κ. Κ. Καλοποπούλου.

Τίποτε δὲν θὰ στερηθῇς, στὴ γῆ θὰ τύχῃς οὐλῶν.
Πίστεψ' αὐτὸν ποὺ σ' ἀγαπᾷ, πανεύμορφη μικροῦλα!

Καὶ περιμένω ἀπάντησι μ' ἕνα γλυκὸ σου βλέμμα,
Ἐκεῖνο, ποὺ μὲ πάγωσε, ἀγαπητὴ, τὸ αἷμα.

Ἐλπίζω ὅτι ἂν σκεφθῇς μὲ φρόνησιν μεγάλη
Διὰ πλάτα θὰ μ' ἀνοχτῇ αὐτὴ σου ἡ ἀγκυλί.

Θὰ συνεχίσω, κόρη μου, θὰ ξανασιτοῦν γῆσο
Μικροῦλα, δὲν σὲ λησμονῶ μέχρι νὰ ξεψυχήσω.

Μικρὴ μου, σ' ἀποχαρετῶ, φιλιὰ, καρδιά σου σπῆν
Καὶ μὴ καλὴ ἀπάντησι ἀπὸ ἐσὲ προσιμένω.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΛΕΙΝΟΝ, Ἰθάκην. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴν σας:

«Κύριε διευθυντά, σὰς στέλνω τὸ κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἔξοχα ἴσως νὰ μὴν εἴνε εἰς θέσιν νὰ δημοσιευθῇ, ἄλλος τὸ στέλνω γινώμι σας.

Κάθε νέος σὺν καὶ μένα ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ νεανικά ὅμοια
κάθε παιδικὸς νοὺς πλάθει ὅλῳ καὶ γὰρ γράφει. Ὅλῳ καὶ ἐννοεῖ
ὁ νοὺς του τρέφει, ἀλλὰ δὲν βρίσκει φράσεις.

Στὴν ὁμορφὴν ἡλικίαν μας τὴν ἡλικίαν τῶν ὄντων καὶ τὸν ἔρωτα
γιὰ τίποτα ἄλλο δὲν μᾶς γινώσκει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἔτσι πο-
σγὰ ἡ ἡλικία παρέρχετε καὶ τότε ξυπνόντας μέσα στὴν σιωπὴν
ματικότητά τῆς ζωῆς, πετοῦμε κάθε παιδικὴ σκέψιν καὶ οὐκ ὀκνῶμεν
στὴν πάλιν τῆς.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ στίχοι σας δὲν εἶναι ἐπιτυχεῖς. Εἶνε ὅρα τὸ
κονεῖς τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ οἱ ὅμοιοι πρέπει νὰ εἶναι τέλει. Ἰδοὺ τὰ
ποιήματά σας:

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

Στὴν ἐξοχὴ τὴν ὁμορφὴν τὴν γινώσκω
Καὶ τὴν ἀγάπησα ἀπὸ ἔρωτα τρελὰ
Τὴν παιδικὴν καρδιούλα μου τῆς δώρισα
Μαζὶ μὲ δύο ὀλόθερμα φιλιὰ.

Τὰ μάτια τῆς γάγγελικὰ τὰ κατανοήσιμα
Σκοποῦν τὸν ἔρωτα μὲ τρυφερὰς ματιές
Τὸ σφιχτὸ κορμάκι τις λὲς φτιάσθηκε γιὰ μὲν
Καὶ πιστὴ αἰώνια δώσανε αἱ δύο μὰς αἱ καρδιές.

Σὰν μοῦδωσε κι' αὐτὴ τὰ πρότα τῆς φιλιὰ
Ἐλίστηκα. Δὲν ἤξερα τὴ πανα πῇ ἔρωτα μὲν
Ριγνόμενος στὴν θεομὴ τῆς ἀγκυλῆς
Ἐπλήγαινε ἡ καρδιούλα μου νὰ σβῇ.

Διαβάσατε Ἑλληνας ποιητὰς. Νέος εἶθε ἀκόμη, εὐτυχῶς. Ἐπεὶ
καὶρο νὰ γράφετε καὶ καλοὺς στίχους μὴ μέρα.
ΔΗΜΟΣΘ. Ι. ΣΟΥΡΗΝ, Ἀνδρῶν. — Μᾶς γράφετε σὸ γραμματόσημο

«Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Τακτικὸς ἀναγνώστης σου καὶ
περάσισα νὰ σοὺ στείλω ἕνα ποιήματά μου. Καὶ καταλαβαίνετε καὶ
πόσο θὰ χαρῶ, ὅταν τὸ ἴδω.

στὴν ἐξοχὴ τὴν ὁμορφὴν τὴν γινώσκω
Καὶ τὸ δικό σας ποίημα, δὲν
ἐῖνε ἐπιτυχές. Σύντομο, ἔτσι
λὰ καὶ κοινὸ πολὺ.

Ἰδοὺ:

ΝΥΧΤΑ

Σκοτάδι παντοῦ ἀπὸ ἀνέμους
καὶ ἡ φύσις ἡσυχάζει
μόνο τοῦ γυμνῆς ἡ φωνὴ
ποὺ θορνεῖ καὶ στεγνάζει.

Διαβάσατε νεοελληνικὰ ποίη-
μα. Πρέπει νὰ μελετήσετε
κατὸν ξαναδοκιμάσετε.

SCHERK

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον)

Καὶ σεις ῥησάτε νὰ ἐπω-
φεληθῇτε. Τὰ μαύρα στίγ-
ματα καὶ ἡ διέφορος ἀκά-
θαρσιες θὰ ἐξφανισθοῦν
γρήγορα ἀπὸ τὸ πρόσωπό
σας. Ἐνα νεανικόν, λεῖον καὶ
ὀλοκάθαρον δερμα θὰ εἶναι
ἡ ἀνταμοιβὴ σας. Μόνον
σὰς συνιστῶμεν χρῆσι τα-
κτικῇ. Εἰς φιαλίδας τῶν δρχ.
35.- (τσάντας), 55.-, 90.-
καὶ 175.- ● Ἐάν κατὰ τὴν
ἡμέρα συνειθίζετε μίαν κρέ-
μα λευκὴ, ὅχι λιπαρά, τότε
μεταχειρισθῆτε ἀδυστάκτως
τὴν κρέμα Trisena τοῦ
Scherk. Εἰς σωληνάρια τῶν
δρχ. 35.- καὶ 50.- Ἐπίσης
εἰς βάζα τῶν δρχ. 70.- καὶ
125.- ● Γενικὸς Ἀντίπος
Π. Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμού
Νίκης 10 • Τηλέφ. 25-739

Οἱ νέοι
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
διὰ καὶ ἐξοχῆς
Μὲ δρ. 125 καὶ ἄνω

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

5 ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

Καίτε πρωί την καμαρώνει

καί της λέγει: «Τόσο ώραία μαλλιά καριά άλλη δέν έχει». Καί πραγματικά τὰ μαλλιά της εἶνε τόσο λαμπερά καί μεταξένια! Ἄν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καί σεις παρόμοια μαλλιά πρέπει νὰ λούζεσθε μέ τὸ Σαμπουάν

TETE-NOIRE [ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ]. Εἶναι ἀηηλαγμένο ἀπὸ ἀλκαλικά ἄλατα ποῦ καταστρέφουν τίς ρίζες τῶν μαλλιῶν καί δημιουργοῦν τὴν πιτυρίδα. Γιά ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μὲν τὴν ἐπιγραφή Shampoo - TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές καί ὁδηγίες ἑλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Δρχ. 1250 *Γιά ξανθὰ Γιά σκούρα*
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

Γυναικεία
υφάσματα
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ!

ΣΤΑΡ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΦΙΛΩΝΟΣ 46,48

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκία ἐκ 4 δωματίων καὶ οἰκόπεδον. Πληροφορία: Ρυῖκου 30, Νέος Κόσμος.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΡΑΜ

Οἱ ἀνώτεροι εἰς στερεότητα εἰς διαύγειαν φωτός, οἱ οικονομικώτεροι εἰς κατανάλωσιν ρεύματος, εἰς διάφορα: Βόλτ Μπαγιόνετες καὶ Βίδες.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΙΜΑΣ

ΛΑΜΠΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΓΙΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤΚΤΑ, ΚΤΛ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑ, ΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Ἀπαντὰ τὰ ἠλεκτρικὰ ὀλικά δι' ἐγκαταστάσεις

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ ΝΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

Τεχνικὸν προσωπικὸν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-536
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ καλύτερα ΕΛΛΕΟ
πυλεῖται εἰς τὸ καλλί-
τερον καταστήμα-
ται σὲ τίμας ἀπολυ-
τως ὁρισμένες.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΑΠΟΘΗΚΗ
4608 Μητροπόλεως, ΤΗΛ 21318
ΓΙΑΝΝΟΝΤΣΙΚΟΣ
ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Βελούδινο δέρμα θ' ἀποκτήση-
τε καί σεις μέ τὴν τακτικὴν
χρῆσιν τῆς ΚΡΕΜΑΣ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM καὶ τῆς νέας
ΠΟΥΔΡΑΣ GEORGE.

Ἡ πούδρα GEORGE, λεπτὴ σὰν
ἀχνὸς λουλουδιοῦ, κατασκευά-
ζεται εἰς 10 ἐκλεκτοὺς χρωμα-
τισμοὺς καὶ εἶνε διακριτικὰ
ἀρωματισμένη, ὥστε νὰ ἐναρ-
μονίζεται μέ τὸ ἄρωμα τῆς
προτιμῆσεώς σας πού φορᾶτε.

Μία ἐλαφρὰ ἐπίστρωση εἰς τὸ
πρωῖ καὶ μία ἄλλη τὸ ἀπόγευ-
μα εἶνε ἄρκεται δι' ὅλην τὴν
ἡμέραν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
καὶ διαρκὲς παρακαταθήκη

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

Μά γιατί νά ὑποφέρῃ ἔτσι;

Μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνακού-
φισιν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν προσθέ-
τουσα Σάλτρι Ρόντελλ εἰς τὸ νερὸ
μὴν ὅπου λάβῃ τὴν ὀσιν τοῦ γάλα-
κτος καὶ ἐμβαπτίζουσα εἰς αὐτὸ τὸ
λουτρό τὰ ποινόμενα τῆς πόδια. Οἱ
καλοὶ μαλακώνουν καὶ μέχρις αὐτῆς
τῆς ρίζας τῶν ἐκρίζουνται δ' ἐντελῶς
μέ τὴν ὀσιν τῶν καὶ ἐξαφανίζονται
διὰ παντός. Τὰ γδαρσίματα θερα-
πεύονται, τὰ πρηξιματα ἐλατύνονται.
Μπορεῖ νὰ φορέσῃ παπούτσια κατὰ
ἓνα νοῦμερο μικρότερα.
Τὰ Σάλτρι Ρόντελλ πωλοῦνται
ἐπὶ ἐγγύησιν εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία
καὶ ἀρωματοπωλεῖα. Ἡ τιμὴ τῶν
εἶναι ἀσημαντός.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος,
διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρίαι: Ὁδὸς Γερμανικοῦ 10,
Ἐνταῦθα.

Τὰ φορέματά σας μό-
νον ἂν τὰ βάψετε μέ:
δὲν θὰ ξεβάψουν ποτὲ **ARTI**

Ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψὸν τόμον καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρ-
του τὸ «Γκιουλιετάν», ἡ θαυμασιὰ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ
Πέρσου ποιητοῦ Σααντὴ κατὰ μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ.
Μιχ. Ἀργυροπούλου.
Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ,
πρέπει νὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου»
δραχμὰς 40 καὶ θὰ τὸ λάβουν ἐλεύθερον ταχ. τελῶν.
Μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν τῶν 40 δραχ. καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἀ-
ποστέλλεται τὸ βιβλίον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΤΕ Α

ΓΥΝ. ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΛΕΟΧΑΡΟΥΣ 9
(ΠΑΡΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)
Α' ΠΑΤΩΜΑ

ΠΥΛΕΙΣ ΩΤΙΤΙΔΑΣ

"Αφθαστον εις θεραπευτικά αποτελέσματα το υγρόν

ΤΟΡΟΝΑΚΚΙΝ (Τοποβαξέν)

"Αμεσος παύσις του πύου
"Αμεσος παύσις των πόνων
"Απαραίτητος συμβουλή Ιατρού.

Π. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 Αθήναι

Μεταχειριζόμενοι το ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ την υπέροχην αυτήν συσκευασία προλαμβάνετε την πτώσιν των μαλλιών, εξαφανίζετε την πιτυρίδα και απαλλάσσετε από τους κνισμούς.
Πωλείται παντού εις όλα τα Φαρμακεία, Μυροπωλεία, Κομμωτήρια λπκ

3 ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΡΕΣ...

Πράγματι άρκοῦν, διὰ ν' αποκτήσετε κατάσπρα μαργαριταρένια δόντια

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1Α ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΟΥΒΑΝΤΙΝΗ

Βαφή τριχών—άνωτέρα όλων εις όλους τους χρωματισμούς.

ΙΩΑΝ. ΤΣΙΤΣΙΚΛΗΣ
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 47

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ
ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΩ ΑΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Συνιστώμεν την ΟΡΘΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, του τής Οφθαλμολογίας τῷ Πανεπιστημίῳ. Μεταδίδει 27—Αθήναι. Τηλ. 1.60

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΙ βαφαί ARTI δέν φθείρουν το φορέμα.

ΚΥΡΙΑ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Αν θέλετε νά βάψετε τὰ φορέματά σας με άφάνιστον επιτυχίαν και άπόλυτον στερεότητα χρωματισμού, πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μόνον τὰς παγκοσμίου φήμης γερμανικάς βαφάς «ARTI».

"Όταν αγοράσετε βαφάς «ARTI» νά προσέχετε ίνα τὸ πακετίδιον ἀναγράφη τὴν λέξιν «ARTI», διότι τότε μόνον θά εἰσθε βεβαία ὅτι αγοράζετε γνήσιες γερμανικάς βαφάς «ARTI». Ποτε νά μή δέχεσθε νά σας δίδουν βαφάς χῆμα με τὴν πρόσφασιν ὅτι και αὐταί εἰνε μάγκας «ARTI».

Πωλοῦνται σὲ φαρμακεία και ἐμπορικά.

Όροι 8—11 — 4—6
"Αρ. Τηλ. 80215

Πωλοῦνται σὲ φαρμακεία και ἐμπορικά.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Τὸ Ἀγγλικόν Γαλβανικόν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς σπονδυλίαν, ἀπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα και ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς, τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π.χ. ἔσθνηματα τοῦ προσώπου, βλεφαίς ὀφθαλμοὺς και γενικὴν ἀτονίαν. Τὸ μυτικόν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ Ἀγγλικοῦ Γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν μεγάλον ἰατρὸν τῆς φύσεως τῶν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΩΝ. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλαδὴ ἡ ἀξία του εἰς 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δέν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-27, ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Καί' Ημιν' Αξιοδύπνητη

— Δέν ἐγνώριζα! διατί συχνά δέν μ' ἐπρόσεχαν, ἐώ αἱ ἄλλαι νέαι εἶχον θανμαστάς. "Όταν μίαν ἡμέραν ἤκουσα τὴν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν φίλων μου: — Κρίμα νά ἔχη μύτη γυαλιστερή και λιπαρόν πρόσωπον... Θά ἦτο ἄλλως πολὺ ωραία. — Ναι, θὰ ἦθελα πολὺ νά τῆς συστήσω τὴν χρῆσιν τῆς MOUSSE DE CRÉME. Ἡ κοινὴ πούδρα δέν ἀξίζει τίποτε. Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶνε ἡ MOUSSE DE CRÉME. Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶνε μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρὸ σὰν τὸ πτερό, και ἀνακατεμένη κατόπιν μετ' τὴν πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὁλοσδιόλου τὴν γιалаδά τῆς μύτης και τοῦ προσώπου και κάμνει τὴν πούδρα νά κρατᾷ ὁλόκληρη σὴν τὴν ἡμέρα, παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὸν χορὸν και τὰ σπόρ. Εἶνε ἐκτακτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα και ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἰστούς, χωρὶς νά φράζῃ τοὺς πόρους. Καὶ τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπιδερμίδα γλυκειά, καθαρὰ και λεπτήν, ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες και τὴν θαναμάζουν οἱ ἄνδρες. Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸν ἐμάγευσεν ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χροῖα. Σημεῖωσις: Ἡ MOUSSE DE CRÉME εἶνε ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντεταρισμένην. Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νά στολισθῇ μετὰ νέα δροσιά και ἐκπληκτικὴ ωραιότητα ἀκόμη και εἰς τὰς χειρίστας περιπτώσεις γιαιλίστης ἐπιδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν και δέν θὰ θελήσετε ποτε καμμίαν ἄλλην. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

σιν τῆς MOUSSE DE CRÉME. Ἡ κοινὴ πούδρα δέν ἀξίζει τίποτε.

Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶνε ἡ MOUSSE DE CRÉME.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶνε μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρὸ σὰν τὸ πτερό, και ἀνακατεμένη κατόπιν μετ' τὴν πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὁλοσδιόλου τὴν γιалаδά τῆς μύτης και τοῦ προσώπου και κάμνει τὴν πούδρα νά κρατᾷ ὁλόκληρη σὴν τὴν ἡμέρα, παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὸν χορὸν και τὰ σπόρ. Εἶνε ἐκτακτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα και ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἰστούς, χωρὶς νά φράζῃ τοὺς πόρους. Καὶ τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπιδερμίδα γλυκειά, καθαρὰ και λεπτήν, ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες και τὴν θαναμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸν ἐμάγευσεν ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χροῖα.

Σημεῖωσις: Ἡ MOUSSE DE CRÉME εἶνε ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντεταρισμένην.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νά στολισθῇ μετὰ νέα δροσιά και ἐκπληκτικὴ ωραιότητα ἀκόμη και εἰς τὰς χειρίστας περιπτώσεις γιαιλίστης ἐπιδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν και δέν θὰ θελήσετε ποτε καμμίαν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν πλεκτῶν, θὰ τὰ θρήψετε σὺν ΚΑΖΕ σὲ τιμὰς ἀπαιτούτας φθηνάς. Ταγίερ τὰ πλέον μωδέρνα. Μπορολέ και διαγκονάλ ἔτοιμα και ἐπὶ παραγγελίᾳ και ἅπαντα τὰ εἶδη πλεκτικῆς. Ἐπίσης ὑφάσματα μετ' τὸν πηχὺν διὰ Ταγιέρ, Βέρσεϋ και Μπορολέ. Πώλησις γυναικείας και παιδικῆς. Ὅλοι στὴν ΦΘΗΝΕΙΑ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετ' ARTI δέν θὰ ξεβάψουν ποτε

ΑΡΤΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΑΙΚΥΝΙΑΚΟΣ

ΕΚΚΑΣΙΤΑΝ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΩΝ ΤΩΝ LE MAITRE & HALPHEN

Χειροβιβλός—Ἐτορνολόγος—Ρυγγολόγος

Πατησίων 59—Αθήναι

Τηλ. 29—562

ΑΙ βαφαί ARTI δέν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΑΙ βαφαί ARTI δέν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΑΙ βαφαί ARTI δέν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΜΕ τὴν ἄφιξιν τῶν νέων
μηχανημάτων μας καὶ
φαρμάκων τελειοποιήσεων
1936 Δηλοῦμεν ὑπευθύνοντες
ὅτι θὰ παρουσιάσωμεν
τὰς ὠραιότερας Κομμώ-
σεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ καὶ εἰς
τὰ πλέον δύσκολα μαλλιά
ΧΑΡΙΝ ἐπιδείξεως, δι' ἐν
μόνον μῆνα μὲ τὰς κάτο-
χαι τιμάς:

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Δι' ἡλεκ-
τρισμοῦ Δρ. 100

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. "Ανευ ἡλεκ-
τρισμοῦ Δρ. 125

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Ὀντυλασιὸν Μαρσέλ, Μιζ-
αν-πλί, Μανικιούρ, Βαφαί
Μαλλιῶν, Λούσιμο κ.λ.π.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, 20

ΤΗΛ. 23.344

